

THE
WICKED KING

DE GEVALLEN KONING

Holly Black bij Boekerij:

The Cruel Prince (De wrede prins)

The Wicked King (De gevallen koning)

The Queen of Nothing (De verbannen koningin)

De gestolen erfgenaam

Dief van de nacht

De verloren troon

Water

Bloed

IJzer

HOLLY BLACK

THE
WICKED KING

DE GEVALLEN KONING

DEEL II

VAN DE ELFHAME-SERIE

Eerste druk 2020
Zevende druk 2024

ISBN 978-90-492-0341-2
ISBN 978-94-023-1588-2 (e-book)
NUR 334

Oorspronkelijke titel: *The Wicked King*
Vertaling: Anne-Marieke Buijs
Omslagontwerp: Karina Granda, bewerkt door DPS Design &
Prepress Studio
Omslagbeeld: © Sean Freeman
Zetwerk: Pier Post

© 2019 Holly Black
© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Kelly Link, lid van het meervolk

het Grillige Bos

Paleis
Elfhame

Melkwoud

Insmire

Maskermee

landgoed
van
Madoc

Kaart van de
verschuivende eilanden van

Elfhame

ndgoed van Locke

Insmoor

Vergeteltoren

Mandragoramarkt

Insweal

Heulhuis

de Onderzee

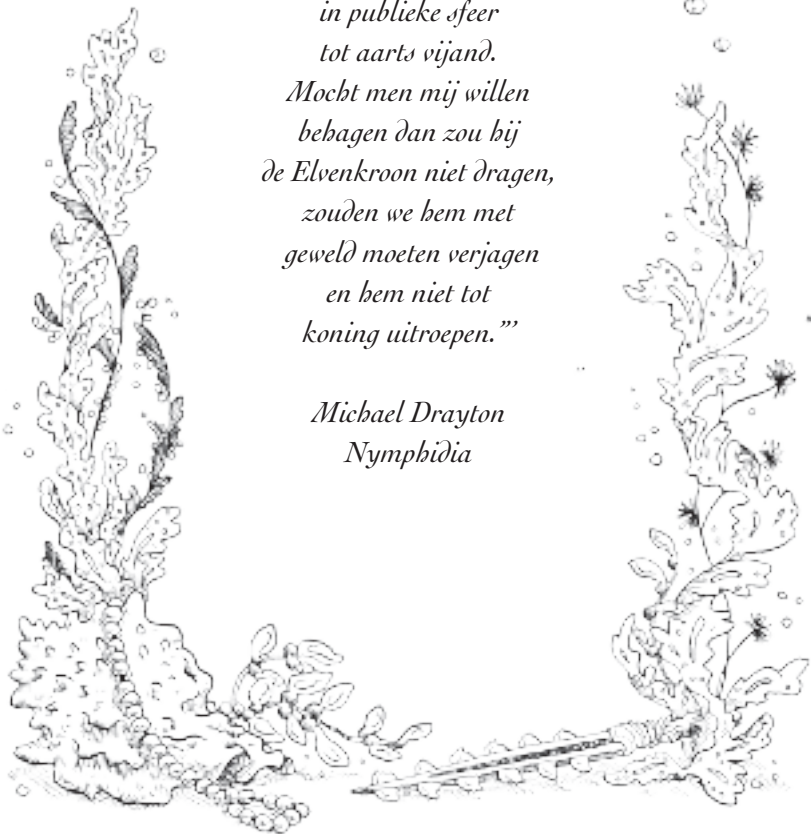

Boek 1

*'Zeg hem dit:
"Ik trotseer zijn aantijgingen
en zijn gebrek
aan eer, verklaar hem
in publieke sfeer
tot aarts vijand.
Mocht men mij willen
behagen dan zou hij
de Elvenkroon niet dragen,
zouden we hem met
geweld moeten verjagen
en hem niet tot
koning uitroepen."*

*Michael Drayton
Nymphidia*

Jude hief het zware oefenzwaard en nam de eerste houding aan, die van paraatheid.

‘Wen aan het gewicht,’ had Madoc haar verteld. ‘Je moet sterk genoeg zijn om keer op keer toe te slaan zonder moe te worden. Dat is les nummer één, dat je jezelf zo sterk moet maken. Het zal pijn doen. Van pijn word je sterk.’

Ze zette haar voeten stevig neer op het gras. De wind blies zacht door haar haar terwijl ze de verschillende posities doorliep. Eén: het zwaard voor haar in een schuine hoek, waardoor het haar lichaam beschermde. Twee: het gevest hoog, alsof de kling een hoorn was die aan haar hoofd ontsproot. Drie: laag bij de heup, gevolgd door een bedrieglijk achteloze neerwaartse beweging naar voren. Vier: opnieuw opwaarts, bij de schouder. Elke positie kon makkelijk worden doorgevoerd naar een aanval of een verdediging. Vechten was als schaken: het draaide om het anticiperen op de acties van de tegenstander en die te bestrijden voordat je werd geraakt.

Het was echter een schaakpartij waarbij het hele lichaam werd

ingezet. Een schaakpartij die tot blauwe plekken leidde en waardoor ze moe werd en gefrustreerd raakte over de hele wereld en zichzelf.

Of misschien leek het meer op fietsen. Toen ze die vaardigheid had geleerd, in de echte wereld, was ze talloze keren gevallen. Ze had haar knieën zo vaak geschaafd dat haar moeder had verwacht dat ze er littekens aan over zou houden. Maar Jude had zelf haar zijwieltjes verwijderd en geweigerd behoedzaam over de stoep te fietsen, zoals Taryn. Jude wilde op straat fietsen, net als Vivi, en als er daardoor steentjes in haar huid terecht kwamen, tja, dan zou ze haar vader die er 's avonds met een pincet uit laten halen.

Soms verlangde Jude naar haar fiets, maar fietsen waren er niet in Faerie. In plaats daarvan waren er enorme padden en magere groenige pony's en paarden zo dun als een schaduw.

Er waren ook wapens.

En de moordenaar van haar ouders was nu haar pleegvader. Madoc, de generaal van de opperkoning, die haar wilde leren hoe ze te snel kon rijden en hoe ze tot de dood kon vechten. Het deed er niet toe hoe hard ze naar hem uithaalde, daar moest hij alleen maar om lachen. Haar woede beviel hem. 'Pit', noemde hij het.

Zij vond het ook fijn om boos te zijn. Dat was beter dan bang zijn, beter dan zich ervan bewust te zijn dat ze een sterveling tussen monsters was. Niemand bood haar nog de optie van zijwieltjes.

Aan de andere kant van het brede zilverkleurige grasveld liet Madoc Taryn een reeks houdingen doorlopen. Taryn leerde ook met een zwaard om te gaan, al had zij andere problemen dan Jude. Haar houdingen waren veel beter, maar ze haatte het sparren. Ze combineerde overduidelijke verdedigingen met de overduidelijke aanvallen, dus het was makkelijk om haar tot een reeks bewegingen te verlokken en dan te scoren door het patroon te verbreken. Elke keer als dat gebeurde werd Taryn kwaad, alsof Jude de passen van een dans verprutste in plaats van te winnen.

'Kom eens hier,' riep Madoc naar Jude.

Ze liet het lemmet van haar zwaard tegen haar schouder rusten en

liep naar hem toe. De zon ging net onder, maar Faeries zijn schemerwezens en hun dag was nog niet eens voor de helft verstreken. Koperen en gouden vegen kleurden de lucht. Ze snoof de geur van dennennaalden diep op. Heel even voelde ze zich alsof ze zomaar een meisje was dat een nieuwe sport leerde.

‘Kom sparren,’ zei hij, toen ze hem naderde. ‘Jullie meiden tegen deze oude scharlaakkap.’

Taryn leunde op haar zwaard, waardoor de punt ervan in de grond drong. Het was niet de bedoeling dat ze het zo gebruikte, dat was niet goed voor het lemmet, maar Madoc gaf haar geen standje.

‘Macht,’ zei hij. ‘Macht is het vermogen om te krijgen wat je wilt. Macht is het vermogen om degene te zijn die de beslissingen neemt. En hoe krijgen we macht?’

Jude ging naast haar tweelingzus staan. Het was duidelijk dat Madoc een antwoord wilde horen, maar ook dat hij het verkeerde verwachtte. ‘Door goed leren te vechten?’ zei ze om maar iets te zeggen. Toen Madoc naar haar glimlachte, zag ze de puntjes van zijn onderste slag tanden, die langer waren dan de rest.

Hij ging met zijn hand door haar haar.

Ze voelde de scherpe randen van zijn klauwachtige nagels tegen haar hoofdhuid, te zacht om pijn te doen, maar toch een herinnering aan wat hij was.

‘Macht krijg je door die te grijpen.’ Hij wees naar een laag heuveltje waar een doornboom op stond. ‘Laten we een spel maken van de volgende les. Dat is mijn heuvel. Neem die in.’

Taryn beende er gehoorzaam heen. Jude volgde. Madoc liep met hen mee met een gevaarlijke glimlach om zijn mond.

‘En nu?’ vroeg Taryn, zonder enig enthousiasme.

Madoc tuurde in de verte, alsof hij in gedachten verschillende regels doornam en afwees. ‘Nu verdedigen jullie die.’

‘Hè, wat?’ vroeg Jude. ‘Tegen jou?’

‘Is dit een strategiespel of een spar oefening?’ vroeg Taryn met gefronste wenkbrauwen.

Madoc plaatste een vinger onder haar kin en hief zo haar hoofd tot ze in zijn goudkleurige kattenogen keek. ‘Sparren is toch een strategiespel, gespeeld op hoge snelheid,’ vertelde hij haar heel serieus. ‘Overleg met je zus. Als de zon gelijkkomt met de bast van die boom neem ik mijn heuvel in. Werk me één keer tegen de grond en dan winnen jullie allebei.’ Hij vertrok naar het stukje bos een eindje verderop.

Taryn ging op het gras zitten. ‘Ik wil dit niet doen.’

‘Het is maar een spel,’ herinnerde Jude haar zenuwachtig.

Taryn keek haar lange tijd aan. Het was de blik die ze elkaar schonken als een van hen deed alsof alles normaal was. ‘Oké, wat denk jij dat we moeten doen?’

Jude staaarde naar de takken van de doornboom. ‘Wat als een van ons hem met stenen bekogelt terwijl de ander spart?’

‘Oké.’ Taryn krabbelde overeind en verzamelde stenen in de vouwen van haar rokken. ‘Hij zal toch niet kwaad worden?’

Jude schudde haar hoofd, maar ze begreep Taryns vraag. Wat als hij hen per ongeluk zou vermoorden?

‘Je moet kiezen op welke heuvel je bereid bent te sterven,’ had mam altijd tegen pap gezegd. Dat was een van die rare uitdrukkingen geweest waarvan volwassenen hadden verwacht dat zij die zou begrijpen, ook al sloegen ze nergens op. Net als ‘beter een vogel in de hand dan tien in de lucht’, ‘elke medaille heeft een keerzijde’ of het uiterst mysterieuze ‘de kat ziet de keizer wel aan’. Nu ze daadwerkelijk met een zwaard in haar hand op een heuvel stond, begreep ze die veel beter.

‘Neem je positie in,’ zei Jude.

Taryn klom onmiddellijk de doornboom in.

Jude controleerde de stand van de zon, terwijl ze zich afvroeg wat voor trucjes Madoc zou kunnen gebruiken. Hoe langer hij wachtte, hoe donkerder het zou worden. Hij kon in het donker zien, maar Jude en Taryn niet.

Uiteindelijk gebruikte hij geen enkele truc. Hij sprintte vanuit het

bos hun kant op, jankend alsof hij een leger van honderd soldaten aanvoerde.

Judes knieën knikten. Het is maar een spel, dacht ze wanhopig. Hoe dichtër hij in de buurt kwam, hoe minder haar lichaam haar echter geloofde. Elk dierlijk instinct spoorde haar aan om te vluchten.

Hun strategie kwam haar belachelijk voor gezien hoe groot hij was en hoe klein zij waren, gezien hoe bang ze was. Ze dacht aan haar moeder die doodbloedde op de vloer, herinnerde zich de stank toen haar ingewanden zich leegden. De herinnering rommelde als donder door haar hoofd. Ze zou sterven.

Vlucht! schreeuwde haar lichaam haar toe. VLUCHT!

Nee, haar moeder had geprobeerd te vluchten.

Jude zette haar voeten stevig neer. Ze dwong zich ertoe de eerste positie aan te nemen, ook al beefden haar benen. Hij was in het voordeel omdat hij zijn vaart mee had, ook al moest hij de heuvel op rennen. Zijn snelheid minderde nauwelijks door de stenen die Taryn gooide.

Jude draaide zich vlug opzij, deed niet eens moeite om de eerste uithaal te blokkeren. Door achter de boom te gaan staan ontweek ze de tweede en de derde. Door de vierde belandde ze in het gras. Ze sloot haar ogen zodat ze de genadeklap niet hoefde te zien.

‘Je kunt iets innemen als er niemand kijkt, maar het verdedigen, zelfs al beschik je over elk mogelijk voordeel, is geen makkelijke taak,’ merkte Madoc met een lach op.

Ze deed haar ogen open en zag zijn uitgestoken hand.

‘Het is veel makkelijker om macht te verkrijgen dan om die te behouden.’

Ze werd overspoeld door opluchting. Het was toch maar een spel. Gewoon weer een les.

‘Dat was niet eerlijk,’ klaagde Taryn.

Jude zweeg. In Faerie was niets eerlijk. Zij verwachtte dat niet langer.

Madoc trok Jude overeind en sloeg een zware arm om haar schouder. Hij omhelsde zowel haar als haar tweelingzus. Zijn geur was die van rook en gedroogd bloed.

Jude ontspande zich tegen hem aan. Het voelde goed om te worden omhelsd. Zelfs door een monster.

De nieuwe opperkoning van Faerie hangt ontspannen op zijn troon, met zijn kroon brutaal schuin op zijn hoofd. Zijn lange bloedrode mantel die schurkachtig aandoet is op zijn schouders bevestigd en veegt over de vloer. Een oorbel schittert bij het topje van een puntoor. Zware ringen glinsteren bij zijn knokkels. Zijn meest opzichtige versiering is echter zijn zachte, ontevreden mond.

Daardoor ziet hij eruit als de eikel die hij is.

Ik sta naast hem, op de geëerde positie van hofmeester. Ik hoor de meest trouwe adviseur van opperkoning Cardan te zijn, dus dat is de rol die ik vervul in plaats van mijn echte rol: die van degene achter de troon, met de macht om hem te dwingen me te gehoorzamen mocht hij proberen me te bedriegen.

Ik speur de menigte af op zoek naar een spion van het Schaduwhof. Er is een briefje vanuit de Vergeteltoren onderschept, waarin Cardans broer gevangenzit, en dat wordt nu naar mij gebracht in plaats van naar de beoogde ontvanger.

En dat is slechts de zoveelste crisis.

Er zijn vijf maanden verstreken sinds ik Cardan heb gedwongen de troon van Elfhame te bestijgen als mijn koninklijke marionet, vijf maanden sinds ik mijn familie heb verraden, sinds mijn zus mijn kleine broertje naar het rijk der stervelingen heeft gebracht, weg van de kroon die hij had kunnen dragen, sinds ik het zwaard met Madoc heb gekruist.

Vijf maanden sinds ik langer dan een paar uur achter elkaar heb geslapen.

Het had me een goede ruil geleken, een Faerieruil zelfs: iemand die mij verachtte op de troon zetten zodat Eik buiten gevaar zou blijven. Het was spannend geweest om Cardan zodanig te misleiden dat hij me voor een jaar en een dag zou dienen, enerverend toen mijn plan slaagde. Toen had een jaar en een dag een eeuwigheid geleken, maar nu moet ik bedenken hoe ik hem nog langer in mijn macht kan houden en uit de problemen. Lang genoeg om Eik de kans te geven om iets te hebben wat ik niet heb gehad: een jeugd.

Nu lijkt een jaar en een dag niets voor te stellen.

Ondanks het feit dat ik Cardan met mijn eigen gekonkel op de troon heb gekregen, ondanks het feit dat ik plannetjes heb gesmeed om hem daar te houden, maak ik me zorgen omdat hij zich er zo op zijn gemak lijkt te voelen.

Faerieheersers zijn met het land verbonden. Zij zijn op de een of andere mystieke manier die ik niet volledig begrijp het levensbloed en het kloppende hart van hun rijk. Maar dat kan Cardan niet zijn, niet met zijn vastberadenheid om een lanterfant te zijn die niets van het echte bestuurlijke werk doet.

Zijn verplichtingen lijken vooral te bestaan uit het tolereren dat zijn met ringen versierde handen worden gekust en de verleidingen van het Volk te accepteren. Hij geniet daar ongetwijfeld van: de zoenen, het buigen en vleien. Dat hij van de wijn geniet staat vast. Keer op keer wil hij dat zijn met cabochon geslepen halfedelstenen versierde roemer met een lichtgroene vloeistof wordt gevuld. Alleen al door de geur duizelt het me.

Tijdens een rustig moment kijkt hij me aan en hij trekt een zwarte wenkbrauw op. ‘Heb je het naar je zin?’

‘Niet zo erg als jij,’ kaats ik terug.

Hoe erg hij me op school ook heeft gehaat, dat stelt niets voor vergeleken met nu. Er verschijnt een glimlach om zijn mond en zijn ogen blinken door verdorven voornemens. ‘Kijk toch naar ze, naar al je onderdanen. Het is jammer dat niemand weet wie hun echte heerser is.’

Mijn wangen worden warm bij het horen van zijn woorden. Het is zijn gave om van een compliment een belediging te maken, een steek die des te harder aankomt door de verleiding om die letterlijk op te vatten.

Ik heb bij zo veel feesten geprobeerd niet op te vallen. Nu ziet iedereen me, gehuld in kaarslicht, in een van de drie nagenoeg identieke zwarte wambuizen die ik elke avond draag met mijn zwaard Nachval bij mijn heup. Zij wervelen bij hun rondedansen en spelen hun liederen, drinken hun goudkleurige wijn en stellen hun raadsels en vervloekingen op terwijl ik vanaf het koninklijke podium naar ze kijk. Ze zijn prachtig en verschrikkelijk, en ze verachten mijn sterfelijkheid misschien, bespotten die misschien, maar ik sta hierboven en zij niet.

Natuurlijk is het verschil met me verstoppert niet zo groot. Misschien verberg ik me nu alleen maar in het openbaar. Ik kan echter niet ontkennen dat mijn huidige macht me een kick geeft, een stoot tevredenheid elke keer als ik eraan denk. Zag Cardan dat maar niet.

Als ik goed kijk zie ik mijn tweelingzus Taryn dansen met haar verloofde Locke. Locke, van wie ik ooit dacht dat hij misschien van mij hield. Locke, van wie ik ooit dacht dat ik van hem kon houden. Het is echter Taryn die ik mis. Op nachten als deze stel ik me voor dat ik van het podium spring en naar haar toe ga, om te proberen mijn keuzes aan haar uit te leggen.

Haar bruiloft is al over drie weken en we hebben nog steeds niet met elkaar gepraat.

Ik vind dat zij de eerste stap moet zetten. Ze heeft me voor gek gezet met Locke. Ik voel me nog altijd stom als ik naar ze kijk. Als zij haar excuses niet wil aanbieden, dan mag zij in elk geval degene zijn die doet alsof ze nergens haar excuses voor hoeft aan te bieden. Dat zou ik misschien zelfs nog accepteren.

Mijn blik volgt haar terwijl ze danst.

Ik doe geen moeite om Madoc op te sporen. Zijn liefde is een deel van de prijs die ik heb betaald om deze positie te bemachtigen.

Een kleine, verweerde Faerie met een bos zilverkleurig haar en een dieprode jas knielt voor het podium in afwachting van erkenning. Zijn manchetten zijn met edelstenen bezet en de mottenspeld die zijn mantel op zijn plek houdt heeft vleugels die uit zichzelf bewegen. Ondanks zijn onderdanige houding ligt er een gretige blik in zijn ogen.

Naast hem staan twee fletse leden van het bergvolk met lange ledematen en haar dat naar achteren wappert, al staat er geen zuchtje wind.

Dronken of nuchter, nu Cardan opperkoning is, moet hij luisteren naar de onderdanen die willen dat hij bij een probleem bemiddelt, klein of groot, of dat hij ze een gunst verleent. Ik begrijp niet waarom iemand zijn lot in zijn handen zou leggen, maar het barst van de grilligheid in Faerie.

Gelukkig ben ik er om mijn advies in zijn oor te fluisteren, zoals elke hofmeester dat zou doen. Het verschil is dat hij naar mij moet luisteren. En als hij een paar vreselijke beledigingen terug fluistert, tja, dan moet hij die in elk geval fluisteren.

Natuurlijk volgt dan de vraag of ik al deze macht verdien.

Ik neem me voor me niet te misdragen enkel en alleen voor mijn eigen vermaak. Dat moet toch ergens goed voor zijn?

‘Ah...’ Cardan leunt naar voren op zijn troon, waardoor zijn kroon wat lager over zijn voorhoofd zakt. Hij neemt een flinke teug van zijn wijn en glimlacht naar het trio. ‘Het moet wel ernstig zijn, dat jullie hiermee naar de opperkoning komen.’

‘U hebt wellicht al verhalen over mij gehoord,’ zegt de kleine Faerie. ‘Ik heb de kroon gemaakt die op uw hoofd rust. Ik word Grimsen de Smid genoemd en ben lange tijd in ballingschap geweest met de Elzenkoning. Zijn botten rusten nu, en er is een nieuwe Elzenkoning in Fairfort, net zoals er hier een nieuwe opperkoning is.’

‘Severin,’ zeg ik.

De smid kijkt me aan, duidelijk verrast dat ik heb gesproken, dan richt hij zijn blik opnieuw op de opperkoning. ‘Ik smeed u om me terug te laten keren naar het opperhof.’

Cardan knippert een paar keer met zijn ogen, alsof hij zich probeert te concentreren op de eiser voor hem. ‘Ben jij dan verbannen? Of heb je er zelf voor gekozen om te gaan?’

Cardan heeft me iets over Severin verteld, maar hij heeft het niet over Grimsen gehad. Ik heb natuurlijk van hem gehoord. Hij is de smid die de Bloedkroon voor Mab heeft gemaakt en die er betoveringen in heeft verwerkt. Er wordt verteld dat hij alles van metaal kan maken, zelfs levende dingen: metalen vogels die kunnen vliegen, metalen slangen die kronkelen en toeslaan. Hij heeft de twee zwaarden Hartzoeker en Harttrouw gemaakt, waarvan de een nooit mist en de ander alles kan doorklieven. Helaas heeft hij die voor de Elzenkoning gemaakt.

‘Ik had hem trouw gezworen, als zijn bediende,’ vertelt Grimsen. ‘Toen hij in ballingschap ging, moest ik gedwongen mee, waardoor ik ook in ongenade viel. Hoewel ik in Fairfort alleen prulletjes voor hem maakte, beschouwde uw vader me nog steeds als zijn dienaar. Nu zij allebei zijn overleden, snak ik naar toestemming om hier aan uw hof mijn thuis te maken. Straf mij niet langer en dan zal mijn loyaliteit aan u net zo groot zijn als uw wijsheid.’

Ik bekijk de kleine smid nauwkeuriger. Opeens ben ik er zeker van dat hij met woorden speelt, maar wat is het doel hiervan? Het verzoek komt oprecht over, maar als Grimsens nederigheid dat niet is, tja, gezien zijn roem is dat niet echt een verrassing.

Cardan lijkt blij te zijn met zo’n makkelijk verzoek. ‘Heel goed.

Je ballingschap is voorbij. Geef me je eed en dan zal het opperhof je verwelkomen.'

Grimsen maakt met een teatraal bezorgde uitdrukking op zijn gezicht een diepe buiging. 'Nobele koning, u vraagt iets kleins en zeer redelijks van uw dienaar, maar ik, die heb geleden onder dergelijke geloften, ben niet genegen om die opnieuw af te leggen. Sta me dit toe... Gun me dat ik u mijn loyaliteit door mijn daden mag laten blijken, in plaats van me met woorden te binden.'

Ik leg mijn hand op Cardans arm, maar hij schudt mijn waar-schuwendende kneep van zich af. Ik zou iets kunnen zeggen en dan zou hij door mijn eerdere bevel gedwongen zijn om me in elk geval niet tegen te spreken, maar ik weet niet wat ik moet zeggen. De aanwezigheid van deze smid, hem voor Elfhame laten smeden, dat is niet niks. Dat is misschien het gebrek aan een eed waard.

Maar toch... iets in Grimsens blik komt me een beetje te zelf-genoezaam over. Hij is iets te zeker van zichzelf. Ik vermoed dat het een truc is.

Cardan spreekt voor ik er verder over na kan denken. 'Ik accepteer je voorwaarde. Ik zal je zelfs een gunst bewijzen. Er staat een oud gebouw met een smederij aan de rand van het paleisterrein. Dat is voor jou en daarbij krijg je zo veel metaal als je maar nodig hebt. Ik kijk uit naar wat je voor ons zult maken.'

Grimsen maakt een diepe buiging. 'Ik zal uw vriendelijkheid niet vergeten.'

Dit bevalt me niet, maar misschien ben ik te voorzichtig. Misschien ligt het aan het feit dat ik de smid niet mag. Er is weinig tijd om daarover na te denken want de volgende eiser komt naar voren.

Het is een oude kol, machtig genoeg dat de lucht om haar heen lijkt te knetteren door de kracht van haar magie. Ze heeft vingers als twijgjes, haar in de kleur van rook en een neus als het blad van een zeis. Om haar keel draagt ze een ketting van stenen. Op elke kraal zijn spiralen gesneden die je blik vangen en je lijken te

misleiden. Als ze beweegt, golft haar zware gewaad om haar heen. Ze heeft klauwen als die van een roofvogel in plaats van voeten.

‘Jonge koning,’ zegt de kol. ‘Moeder Merg brengt u geschenken.’

‘Uw trouw is alles wat ik nodig heb,’ merkt Cardan op luchtige toon op. ‘Voor nu.’

‘O, ik heb de kroon trouw gezworen, hoor.’ Ze reikt in een van haar zakken en haalt een lap stof tevoorschijn die zwarter dan de nachtlucht lijkt te zijn, zo zwart dat die het licht eromheen lijkt op te zuigen. Het materiaal glibbert over haar hand. ‘Maar ik ben helemaal hierheen gekomen om u een zeldzame beloning te overhandigen.’

Het Volk houdt er niet van een ander iets schuldig te zijn, vandaar dat ze een gunst niet slechts met een bedankje zullen accepteren. Geef ze een haverkoek, en dan vullen ze een van de kamers in je huis met graan. Ze betalen te veel om ervoor te zorgen dat de schuld in jouw hoek ligt. En toch, er wordt steevast een eerbetoon aan opperkoningen gebracht: goud, diensten, zwaarden met namen. Dat soort dingen noemen we normaal gesproken geen geschenken of beloningen.

Ik weet niet wat ik van haar toespraak moet vinden.

Haar stem klinkt als het spinnen van een kat. ‘Mijn dochter en ik hebben dit van spinnenzijde en nachtmerries geweven. Een kledingstuk dat hiervan is gemaakt kan een scherp lemmet afweren en toch zo zacht als een schaduw op de huid aanvoelen.’

Cardan fronst, maar zijn blik wordt steeds opnieuw naar de wonderbaarlijke stof getrokken. ‘Ik moet zeggen dat ik nog nooit iets dergelijks heb gezien.’

‘Dan accepteert u wat ik u wil schenken?’ vraagt ze met een sluwe glans in haar ogen. ‘Ik ben ouder dan uw vader en uw moeder, ouder dan de stenen van dit paleis, zo oud als de botten van de aarde. Hoewel u de opperkoning bent, wil Moeder Merg uw belofte horen.’

Cardan vernauwt zijn ogen tot spleetjes. Hij ergert zich aan haar,

dat zie ik. Er zit een addertje onder het gras, maar nu weet ik wat het is.

Ik neem het woord. ‘U zei “geschenken”, maar u hebt ons alleen uw schitterende stof laten zien. Ik weet zeker dat de kroon uw geschenk graag zou willen hebben, als dat vrijelijk wordt gegeven.’

Haar blik rust nu op mij, haar ogen zijn zo hard en kil als de nacht. ‘En wie ben jij om voor de opperkoning te spreken?’

‘Ik ben zijn hofmeester, Moeder Merg.’

‘Laat u dit sterfelijke meisje voor u antwoorden?’ vraagt ze aan Cardan.

Hij kijkt me langere tijd zo minachtend aan dat ik mijn wangen voel gloeien, maar dan krullen zijn mondhoeken op. ‘Ik denk het wel,’ zegt hij uiteindelijk. ‘Ze vindt het leuk om me uit de problemen te houden.’

Ik verbijt me als hij Moeder Merg heel kalmpjes aankijkt.

‘Ze is slim zat.’ De kol spuugt de woorden uit alsof ze een vloek vormen. ‘Heel goed, de stof is van u, majesteit. Ik geef u die vrijelijk. Die geef ik u en verder niets.’

Cardan leunt naar voren alsof hij een grapje met haar wil delen. ‘O, vertel me de rest. Ik hou van trucjes en listen, ook als ik er zelf bijna in ben getuind.’

Moeder Merg verplaatst haar gewicht van de ene geklauwde poot naar de andere, het eerste teken van nervositeit. Zelfs voor een kol met botten zo oud als zij ze beweert te hebben is de toorn van een opperkoning gevaarlijk. ‘Heel goed. Als u alles wat ik u wilde schenken had geaccepteerd, dan was u aan een geas gebonden geweest waardoor u alleen met een wever van de stof in mijn handen had kunnen trouwen: met mij... of mijn dochter.’

Een koude rilling loopt langs mijn rug bij de gedachte aan wat er dan had kunnen gebeuren. Had de opperkoning van Faerie tot zo’n huwelijk kunnen worden gedwongen? Daar was toch zeker een uitweg voor geweest? Ik denk aan de laatste opperkoning, die nooit was getrouwd.

Het huwelijk is ongebruikelijk voor de heersers van Faerie want als iemand eenmaal heerser is, dan blijft hij of zij dat tot de dood of tot men afstand doet van de troon. Tussen het gewone Volk en de adel werden Faerieweddingen zo geregeld dat men die weer kon ontbinden. In tegenstelling tot het sterfelijke 'tot de dood ons scheidt' bevatten die voorwaarden als 'tot u elkander afzweert' of 'tenzij de een de ander uit woede slaat' of het slim verwoorde 'voor een levensduur' zonder te verduidelijken over wiens leven het ging. Maar een verbintenis van koningen en/of koninginnen kan nooit worden ontbonden.

Als Cardan zou trouwen, moet ik niet alleen hém van de troon verwijderen om Eik erop te krijgen, maar ook zijn bruid.

Cardan trekt zijn wenkbrauwen op, maar verder is zijn uitstraling er een van gelukzalige onbezorgdheid. 'Mevrouw, u vleit me. Ik had geen idee dat u geïnteresseerd was.'

Zonder met haar ogen te knipperen geeft ze haar geschenk aan een lid van Cardans persoonlijke wacht. 'Dat u mag uitgroeien tot de wijsheid van uw adviseurs.'

'Dat is iets wat velen vurig hopen,' vertrouwt hij haar toe. 'Zeg eens, is uw dochter met u meegekomen?'

'Ze is hier.'

Een jong meisje met een dikke bos loshangend haar stapt uit de menigte naar voren en maakt een diepe buiging voor Cardan. Net als bij haar moeder zijn haar ledematen opvallend lang en twijgachtig, maar waar haar moeder verontrustend knokig is, bezit zij een soort elegantie. Misschien helpt het dat haar voeten menselijk lijken.

Ook al wijzen ze de verkeerde kant op.

Cardan richt zijn aandacht op het meisje, dat kleiner lijkt te worden onder het gewicht ervan. 'Ik zou een slechte echtgenoot zijn, maar dans met me en dan laat ik je mijn andere talenten zien.'

Ik werp hem een achterdochtige blik toe.

'Kom,' zegt Moeder Merg tegen het meisje, waarbij ze haar wat

hardhandig bij de arm pakt en haar mee de menigte in sleurt. Ze kijkt nog een keer om naar Cardan. ‘Wij drieën zien elkaar weer.’

‘Weet je, ze zullen allemaal met je willen trouwen,’ teemt Locke.

Ik herken zijn stem zelfs voor ik omkijk en zie dat hij de plek heeft ingenomen van Moeder Merg.

Hij grijnst naar Cardan, zo te zien tevreden over zichzelf en zijn wereld. ‘Je kunt maar beter consorten nemen. Heel veel consorten.’

‘Gesproken als een man die op het punt staat te trouwen,’ zegt Cardan.

‘Ach, hou toch op. Net als Moeder Merg heb ik een geschenk voor je.’ Locke zet een stap naar het podium toe. ‘Eentje met minder haken en ogen.’ Hij negeert mij volkomen.

Het is alsof hij me niet ziet of dat ik net zo oninteressant ben als een meubelstuk. Raakte het me maar niet zo. Herinnerde ik me maar niet dat ik boven op de hoogste toren van zijn landgoed heb gestaan met zijn warme lichaam tegen het mijne. Had hij me maar niet gebruikt om de liefde van mijn zus voor hem op de proef te stellen. Had zij dat maar niet toegestaan.

‘Als wensen paarden waren,’ zo had mijn sterfelijke vader altijd gezegd, ‘behoefden bedelaars niet te lopen.’ Weer een van die uitdrukkingen die nergens op slaat tot dat wel zo is.

‘O?’ Cardan ziet er meer bevreemd dan geïntrigeerd uit.

‘Ik geef je mezelf... als je meester der festiviteiten,’ verkondigt Locke. ‘Gun me die positie en dan wordt het mijn plicht en genoeg om ervoor te zorgen dat de opperkoning van Elfhame zich niet verveelt.’

Er zijn zo veel banen in een paleis – bedienden en ministers, ambassadeurs en generaals, adviseurs en kleermakers, narren en raadselemaakers, stalknechten voor de paarden en spinnenhoeders en een twaalfstal andere functies die ik ben vergeten. Ik wist niet eens dat er een meester der festiviteiten was. Misschien is die er ook nooit geweest, tot nu.

‘Ik zal je verrukkingen voorschotelen zoals je die nog nooit hebt voorgesteld.’

Lockes glimlach is aanstekelijk. Hij gaat voor problemen zorgen, dat staat vast. Problemen waar ik geen tijd voor heb. ‘Pas op.’

Voor het eerst schenkt Locke aandacht aan mij.

‘Ik weet zeker dat je de verbeelding van de opperkoning niet wilt beledigen.’

‘Dat kun je wel zeggen,’ zegt Cardan op een manier die moeilijk te peilen is.

Locke blijft glimlachen. Hij springt op het podium, waardoor de ridders aan weerszijden onmiddellijk aanstalten maken om hem tegen te houden.

Cardan wuift ze weg.

‘Als u hem meester der festiviteiten maakt...’ zeg ik vlug, wanhopig.

‘Is dat een bevel?’ Cardan kijkt me met opgetrokken wenkbrauw aan.

Hij weet dat ik geen ja kan zeggen, niet nu de kans bestaat dat Locke ons hoort. ‘Natuurlijk niet,’ pers ik eruit.

‘Mooi.’ Cardan wendt zijn blik af. ‘Ik ben geneigd om je verzoek in te willigen, Locke. Het is de laatste tijd erg saai geweest.’

Ik zie de grijns van Locke en bijt op de binnenkant van mijn wang om het bevel binnen te houden. Het zou zo veel voldoening hebben gegeven om de uitdrukking op zijn gezicht te zien, om met mijn macht te pronken in zijn bijzijn.

Zo veel voldoening, maar dat zou dom zijn.

‘Eerst streden Troepialen, Leeuweriken en Valken om het hart van het hof,’ zegt Locke, waarbij hij naar de groeperingen verwijst die de voorkeur gaven aan feesten, kunstzinnigheid of oorlog. Groeperingen die in of uit de gratie waren bij Eldred. ‘Maar nu is het hart van het hof helemaal van jou. Laten we het breken.’

Cardan kijkt Locke vreemd aan, alsof hij overweegt, schijnbaar voor het eerst, dat het leuk zou kunnen zijn om opperkoning te zijn. Alsof hij zich voorstelt hoe het zou zijn om te heersen zonder zich aan mijn leiband te bevinden.

Dan zie ik eindelijk de Bom aan de andere kant van het podium, een spion van het Schaduwhof. Haar witte haar is als een stralenkrans om haar bruine gezicht. Ze wenkt me.

Het bevalt me niet Locke en Cardan zo bij elkaar te zien, net zoals hun opvatting van vermaak me niet bevalt, maar dat probeer ik van me af te zetten als ik het podium verlaat en naar haar toe ga. Het is niet mogelijk tegen Locke te plotten omdat hij zo verschrikkelijk onvoorspelbaar is en zich aangetrokken voelt tot wat hem op dat moment het meest amuseert...

Als ik halverwege de Bom ben hoor ik Lockes stem boven de menigte uit. 'We zullen de Jagersmaan in het Melkwoud vieren, en daar zal de opperkoning zo'n losbandig feest geven dat de barden erover zullen zingen, dat beloof ik.'

Ik krijg een knoop in mijn maag.

Locke trekt een paar pixies vanuit de menigte het podium op. Hun iriserende vleugels glimmen in het kaarslicht. Een meisje pakt luidruchtig lachend Cardans roemer en drinkt die in één keer leeg.

Ik verwacht dat hij uit zijn slof schiet, dat hij haar vernedert of haar vleugels aan flarden scheurt, maar hij glimlacht alleen maar en roept om meer wijn.

Wat Locke ook in petto heeft, zo te zien is Cardan bereid om er helemaal in mee te gaan. Op alle Faeriekroningen volgt een maand vol fuiven: feesten, drankpartijen, raadsels, duellen en meer. Het Volk hoort van zonsondergang tot zonsopkomst te dansen, tot de zolen van hun schoenen versleten zijn. Maar vijf maanden nadat Cardan opperkoning is geworden blijft de grote zaal vol en lopen de drinkhoorns over van de mede en klaverwijn. Het feestgedruis is nauwelijks verminderd.

Het is lang geleden dat Elfhame zo'n jonge opperkoning had, en de hovelingen hebben zijn aanstekelijke, wilde, roekeloze stemming overgenomen. De Jagersmaan is er al bijna, nog eerder dan Taryns bruiloft. Als het Lockes bedoeling is om de vlammen van

het feestgedruis te laten oplaaien, hoelang duurt het dan voordat dat gevaarlijk wordt?

Met enige moeite keer ik Cardan mijn rug toe. Wat valt er te winnen door zijn aandacht te trekken? Zijn haat is dermate groot dat hij al het mogelijke doet binnen het bereik van mijn bevelen om me te tarten en daar blinkt hij in uit.

Ik zou graag zeggen dat hij me altijd heeft gehaat, maar gedurende een korte, rare periode voelde het alsof we elkaar begrepen, alsof we elkaar misschien mochten. Het was een onwaarschijnlijke band geweest, die was ontstaan toen ik mijn lemmet tegen zijn keel had gedrukt en die ertoe had geleid dat hij me genoeg had vertrouwd om mij macht over hem te geven.

Dat vertrouwen heb ik beschaamd.

Ooit kwelde hij me omdat hij jong, verveeld, boos en wreed was. Nu heeft hij betere redenen voor de kwellingen die hij me zal laten ondergaan als er een jaar en een dag is verstreken. Het zal heel lastig worden om hem steevast in toom te houden.

Ik kom bij de Bom.

Ze duwt een velletje papier in mijn hand. 'Nog een briefje voor Cardan van Balekin. Dit heeft het paleis bereikt voor we het hebben onderschept.'

'Staat er hetzelfde in als in de eerste twee?'

Ze knikt. 'Grotendeels. Balekin probeert onze opperkoning met vleierij over te halen naar zijn gevangenis te komen. Hij wil een soort overeenkomst sluiten.'

'Dat geloof ik graag.' Weer ben ik blij dat ik in het Schaduwhof ben beland en dat ze me nog steeds steunen.

'Wat ga je doen?' vraagt ze.

'Ik ga naar prins Balekin toe. Als hij de opperkoning een aanbod wil doen, dan zal hij eerst de hofmeester van de opperkoning moeten overtuigen.'

Een mondhoek krult op. 'Ik ga mee.'

Ik kijk nogmaals over mijn schouder naar de troon en maak een

vaag gebaar. ‘Nee. Blijf hier. Probeer Cardan uit de problemen te houden.’

‘Hij zorgt juist voor problemen,’ zegt ze, al lijkt ze zich niet bijzonder druk te maken om haar eigen zorgwekkende uitspraak.

Terwijl ik naar de gangen loop die het paleis in leiden, zie ik Madooc aan de andere kant van de ruimte staan, half in de schaduw, vanwaar hij me met zijn kattenogen in de gaten houdt. Hij is niet zodanig in de buurt dat ik hem kan verstaan, maar als dat wel het geval was geweest, dan weet ik al wat hij zou zeggen.

Het is veel makkelijker om macht te verkrijgen dan om die te behouden.

Balekin zit gevangen in de Vergeteltoren in het noordelijkste deel van Insweal, Eiland van Smart. Insweal is een van de drie eilanden van Elfhame en wordt door grote rotsen en stukjes land verbonden met Insmire en Insmoor, begroeid met slechts een paar sparren en bewoond door zilverkleurige herten en hier en daar wat boomvolk. Het is mogelijk om geheel te voet over te steken van Insmire naar Insweal, als je het niet erg vindt om van steen naar steen te springen, alleen door het Melkwoud te lopen en waarschijnlijk in elk geval een beetje nat te worden.

Ik vind al die dingen erg en besluit om erheen te rijden.

Als hofmeester van de opperkoning heb ik het voor het uitzoeken in zijn stallen. Ik ben nooit een geweldige ruiter geweest, dus neem ik een paard dat mak overkomt. Ze heeft een zachte zwarte vacht en haar manen zijn tot ingewikkelde en waarschijnlijk magische knopen gevlochten.

Ik neem haar mee naar buiten, waar een koboldstalknecht me een hoofdstel brengt. Ik stijg op en stuur haar naar de Vergeteltoren.

Onder me breken golven op de rotsen. Een zilte mist hangt in de lucht. Insweal heeft een grimmig landschap. Grote stukken van het eiland zijn kaal, enkel bedekt met zwarte rotsen en getijdenpoelen en een toren doorregen met koud ijzer.

Ik bind het paard vast aan een van de zwartmetalen ringen die in de stenen muur van de toren zijn gedreven. Ze hinnikt nerveus en trekt haar staart dicht bij haar lichaam. Ik raak haar neus op een hopelijk geruststellende manier aan.

‘Voor je het weet gaan we weer terug.’ Had ik de stalknecht maar naar haar naam gevraagd. Ik kan me voorstellen hoe het paard zich voelt als ik op de zware houten deur klop.

Een groot harig wezen doet open. Hij draagt een prachtig gesmeed plaatpantser. Blond bont steekt tussen de kiertjes uit. Hij is duidelijk soldaat, wat vroeger vanwege Madoc zou hebben betekend dat hij me goed zou behandelen, maar wat nu het tegenovergestelde kan betekenen.

‘Jude Duarte, hofmeester van de opperkoning en ik ben hier namens hem. Laat me binnen.’

Hij doet een stap opzij en trekt de deur open.

Ik loop het schemerige voorvertrek van de Vergeteltoren binnen. Mijn sterfelijke zicht past zich langzaam en maar matig aan de schamele hoeveelheid licht aan. Ik beschik niet over het Faerievermogen om bij nagenoeg totale duisternis te kunnen zien. Er zijn zeker nog drie andere wachters, maar ik neem ze meer als vormen waar.

‘U bent hier zeker voor prins Balekin,’ zegt een stem van dieper in de ruimte.

Het is akelig om de spreker niet duidelijk te zien, maar ik doe alsof ik dat ongemak niet voel en knik. ‘Breng me naar hem toe.’

‘Vulciber,’ zegt de stem, ‘doe jij dat maar.’

De Vergeteltoren heet zo omdat dit een plek is om leden van het Volk op te sluiten als een vorst ze uit het geheugen van het hof wil wissen. De meeste criminelen worden gestraft met slimme vervloeking, queesten of een ander grillig Faerievonnis. Om hier terecht

te komen moet iemand een hooggeplaatst persoon serieus pissig hebben gemaakt.

De wachters zijn voornamelijk soldaten die wat betreft karakter bij deze sombere en eenzame locatie passen of van wie de bevelhebbers ze een lesje in nederigheid willen bijbrengen. Terwijl ik naar de schimmige figuren kijk, is het lastig vast te stellen met welke soort ik hier te maken heb.

Vulciber komt naar me toe en ik herken de harige soldaat die de deur open heeft gedaan. Hij is zo te zien in elk geval deels trol, met zijn zware voorhoofd en lange ledematen. ‘Ga maar voor.’

Hij werpt me een doordringende blik toe.

Ik weet niet zeker wat hem niet aan mij bevalt: mijn sterfelijkheid, mijn functie of dat ik zijn avond verstoor. Ik vraag er niet naar, maar volg hem de stenen trap af, de vochtige, naar mineralen ruikende duisternis in. De geur van aarde hangt zwaar in de lucht, en er is een rottende, champignonachtige stank die ik niet kan plaatsen.

Ik blijf staan als het te donker voor me wordt en ik bang ben dat ik zal struikelen. ‘Steek de lampen aan.’ Vulciber komt vlak bij me staan. Ik voel zijn adem op mijn gezicht en daarmee dringt de geur van natte bladeren mijn neus binnen.

‘En als ik dat niet doe?’

Vanuit een schede onder mijn mouw glijdt een slank mes zo mijn hand in en ik druk de punt ervan tegen zijn zij, vlak onder zijn ribben. ‘Daar wil je niet achter komen.’

‘Maar jij ziet niets,’ werpt hij tegen, alsof ik een gemene truc heb uitgehaald door niet zo geïntimideerd te zijn als hij had gehoopt.

‘Misschien geef ik gewoon de voorkeur aan wat meer licht.’ Ik probeer mijn stem kalm te houden, ook al bonkt mijn hart razendsnel en staat het zweet me in de handen. Als we op de trap moeten vechten, kan mijn aanval maar beter snel en raak zijn, want ik krijg waarschijnlijk maar één kans.

Vulciber stapt weg bij mij en mijn mes.

Ik hoor zijn zware voetstappen op steen en begin te tellen, voor

het geval ik hem blind moet volgen. Dan vlamt er groen vuur op: er wordt een fakkel aangestoken.

‘Nou?’ bromt hij. ‘Kom je nog?’

De trap komt langs verschillende cellen, waarvan sommige leeg zijn en waar in sommige andere de gevangenen zodanig ver van de tralies vandaan zitten dat het licht ze niet raakt. Ik herken niemand, tot ik bij de laatste cel kom.

Er rust een kleine kroon op het zwarte haar van prins Balekin, een herinnering aan zijn koninklijke afkomst. Ondanks het feit dat hij gevangenzit, lijkt hij zich totaal niet slecht op zijn gemak te voelen. Drie kleden bedekken de vochtige stenen vloer. Hij zit op een met snijwerk versierde leunstoel en houdt me met half geloken, blinkende ogen in de gaten. Een gouden samovar staat op een elegant bijzettafeltje. Balekin draait aan een kraantje en stomende, geurende thee stroomt in fragiel porselein. Het aroma ervan doet me denken aan zeewier.

Maar hoe elegant hij ook overkomt, hij bevindt zich nog altijd in de Vergeteltoren. Een paar rode motten vliegen boven hem weg bij de muur. Toen hij het bloed van de oude opperkoning had vergoten waren die druppels in motten veranderd, die een aantal verbluffende momenten lang door de lucht hadden gefladderd alvorens schijnbaar te sterven. Ik dacht dat ze allemaal weg waren, maar het lijkt erop dat een aantal ervan hem nog altijd volgen ter herinnering aan zijn zonden.

‘Daar hebben we vrouwe Jude van het Schaduwhof,’ zegt hij, alsof hij denkt dat hij me zo kan charmeren. ‘Kan ik je een kopje aanbieden?’

Er is beweging te zien in een van de andere cellen. Hoe zouden zijn theepartijtjes zijn als ik er niet ben?

Het bevalt me niet dat hij zich bewust is van het Schaduwhof of van mijn betrokkenheid daarbij, maar dat komt ook niet geheel als een verrassing. Prins Dain, onze spionnenmeester en werkgever, was Balekins broer en als Balekin van het Schaduwhof wist, dan heeft hij waarschijnlijk een van hen herkend terwijl ze de Bloedkroon

stalen en die aan mijn broer doorspeelde zodat hij die op Cardans hoofd kon zetten.

Balekin heeft een goede reden om niet zo blij te zijn om me te zien.

‘Het is spijtig, maar ik moet het aanbod van de thee afslaan,’ zeg ik. ‘Ik blijf niet lang. U hebt de opperkoning iets gestuurd. Iets over een deal? Een overeenkomst? Ik ben hier namens hem om aan te horen wat u tegen hem wilt zeggen.’

Balekins glimlach wordt grimmig, onaangenaam. ‘Je denkt dat ik zwak ben, maar ik ben nog altijd een prins van Faerie, zelfs hier. Vulciber, geef de hofmeester van mijn broer een klap in haar mooie gezichtje.’

De klap wordt met vlakke hand gegeven, sneller dan ik had kunnen zien aankomen. Het geluid van zijn hand tegen mijn huid klinkt aanstootgevend luid. Mijn wang prikt en ik word woedend, en in een oogwenk heb ik in beide handen identieke messen.

Er ligt een gretige uitdrukking op Vulcibers gezicht.

Mijn trots zegt me te vechten, maar hij is groter dan ik en bevindt zich op bekend terrein. Dit zou niet zomaar een een potje sparren zijn. Toch is de drang om hem te verslaan, om die zelfvoldane uitdrukking van zijn gezicht te verwijderen, overweldigend.

Bijna. Trots is voor ridders, denk ik bij mezelf, niet voor spionnen.

‘Mijn mooie gezichtje,’ mompel ik tegen Balekin, terwijl ik langzaam mijn messen opberg. Ik raak mijn wang aan. Vulciber heeft me zodanig hard geslagen dat de binnenkant ervan kapot is gesneden door mijn eigen tanden. Ik spuug bloed op de stenen vloer. ‘Wat een vleierij. Ik heb u een kroon afhandig gemaakt, dus ik begrijp dat er wat wrok is. Gezien het compliment zal ik met mijn hand over mijn hart strijken, maar stel me niet nog een keer op de proef.’

Vulciber kijkt opeens onzeker.

Balekin neemt een slokje thee. ‘Jij spreekt wel heel vrij, sterfelijke meid.’

‘En waarom niet? Ik spreek namens de opperkoning. Denkt u dat

het hem behaagt om helemaal hierheen te komen, het paleis en zijn pleziertjes daar te verlaten, voor een bezoekje aan de oudste broer die hem zo slecht heeft behandeld?’

Prins Balekin leunt naar voren op zijn stoel. ‘Ik vraag me af wat jij denkt dat je bedoelt.’

‘En ik vraag me af welke boodschap ik voor u aan de opperkoning mag doorgeven.’

Balekin neemt me in zich op.

Een van mijn wangen is ongetwijfeld rood.

Hij neemt nog een afgemeten slokje thee. ‘Ik heb gehoord dat voor stervelingen verliefd worden veel wegheeft van angst. Het hart slaat vlug. De zintuigen zijn scherper. Je voelt je licht in het hoofd, misschien word je zelfs duizelig.’ Hij kijkt me aan. ‘Is dat zo? Het zou veel verklaren over jouw soort als het mogelijk is om die twee dingen door elkaar te halen.’

Ik weiger om me door hem van mijn stuk te laten brengen. ‘Ik ben nog nooit verliefd geweest.’

‘En jullie kunnen natuurlijk liegen,’ merkt hij op. ‘Ik begrijp waarom Cardan dat handig vindt, waarom Dain dat handig vond. Het was slim van hem om jou in zijn groepje buitenbeentjes op te nemen. Slim om in te zien dat Madoc je zou sparen. Wat je verder ook van mijn broer kunt zeggen, hij was schitterend onsentimenteel. Wat mezelf betreft, ik heb nauwelijks aan je gedacht en als ik dat al deed dan was het alleen om Cardan met jouw prestaties te jennen. Maar jij bezit wat Cardan nooit heeft gehad: ambitie! Als ik dat toen had gezien, had ik nu een kroon gehad. Ik vermoed echter dat jij mij ook verkeerd hebt beoordeeld.’

‘O?’ Ik weet nu al dat dit me niet gaat bevallen.

‘Ik zal je niet de boodschap geven die voor Cardan is bedoeld. Die bereikt hem binnen de kortste keren op een andere manier.’

‘Dan hebt u onze beider tijd verspild,’ zeg ik geërgerd. Ik ben helemaal hierheen gekomen, heb een klap gekregen en er is me angst aangejaagd... Voor niets.

‘Ah, tijd. Jij bent de enige die daar een tekort aan heeft, sterveling.’ Hij knikt naar Vulciber. ‘Laat haar uit.’

‘We gaan,’ bromt de wachter, waarbij hij me een flinke zet in de richting van de trap geeft.

Tijdens de klim kijk ik om naar Balekin. Door de groene gloed van de fakkel is te zien dat er een strenge uitdrukking op zijn gezicht ligt. Hij lijkt me veel te veel op Cardan.

Halverwege de trap reikt een hand met lange vingers tussen de tralies door en grijpt mijn enkel beet. Geschrokken glij ik uit. Ik schaaf mijn handpalmen en stoot mijn knieën tijdens mijn val. De oude steekwond in het midden van mijn linkerhand bonst opeens. Ik kan maar net voorkomen dat ik helemaal naar beneden rol.

Naast me zie ik het smalle gezicht van een Faerievrouw. Ze heeft haar staart om een van de spijlen gekruld. Korte hoorntjes bij haar voorhoofd buigen omhoog. ‘Ik heb jouw Eva gekend.’ Haar ogen glinsteren in de schemering. ‘Ik heb jouw moeder gekend. Zo veel van haar geheimpjes.’

Ik krabbel overeind en bestijg de treden zo vlug mogelijk. Mijn hart bonkt sneller dan toen ik dacht dat ik in het donker tegen Vulciber zou moeten vechten. Mijn ademhaling komt in korte, rappe stoten waardoor mijn longen pijn doen.

Eenmaal boven blijf ik staan om mijn prikkende handpalmen aan mijn wambuis af te vegen en te proberen me te herpakken.

‘Ah,’ zeg ik tegen Vulciber, als mijn ademhaling wat rustiger is geworden. ‘Dat was ik bijna vergeten. De opperkoning heeft me een perkamentrol vol bevelen gegeven. Die zit buiten in mijn zadeltas. Er staan een paar wijzigingen in hoe hij wenst dat zijn broer wordt behandeld. Als je me even volgt...’

Vulciber kijkt vragend naar de wachter die hem met me mee naar Balekin heeft gestuurd.

‘Doe het vlug,’ zegt de schemerfiguur.

Samen met Vulciber loop ik door de imposante deur van de Vergeteltoren naar buiten. In het maanlicht glinstert het zoutlaagje op

de zwarte rotsen als een laagje van gesuikerd fruit. Ik probeer me te concentreren op de wachter en niet op het geluid van mijn moeders naam, die ik al zo veel jaar niet heb gehoord dat ik, heel even, niet wist waarom die belangrijk voor me was.

Eva.

Vulciber fronst zijn wenkbrauwen als hij de zwarte merrie ziet staan die aan de muur is vastgebonden. ‘Dat paard heeft alleen een hoofdstel om, maar jij zei...’

Ik steek hem in zijn arm met de kleine speld die ik in de voering van mijn wambuis bewaar. ‘Ik heb gelogen.’

Het is een hele klus om hem op te tillen en hem over de rug van het paard te hijsen. Ze is getraind met de bekende militaire bevelen, inclusief knielen, wat van pas komt. Ik handel zo snel mogelijk uit angst dat een van de andere wachters een kijkje komt nemen, maar ik heb geluk. We rijden weg zonder te worden gezien.

Nog een reden om te paard naar Insweal te gaan in plaats van te lopen: je weet nooit wat je mee terugbrengt.

3

‘Je gedraagt je als een spionnenmeester,’ merkt de Kakkerlak op, terwijl hij mij en mijn gevangene bestudeert. ‘Daar hoort bij dat je gewiekt bent. Als je alleen op jezelf vertrouwt is dat een goede manier om gesnapt te worden. Neem de volgende keer een lid van de koninklijke wacht mee of een van ons. Neem een zwerm elfjes mee of een aangeschoten spriggan, maar neem iemand mee.’

‘Iemand die mij rugdekking geeft, heeft de perfecte gelegenheid om daar een mes in te steken.’

‘Gesproken als Madoc.’ De Kakkerlak snuift geërgerd een keer door zijn lange, gedraaide neus. Hij zit aan de houten tafel in het Nest, de spionnenschuilplaats van het Schaduwhof in de tunnels diep onder Paleis Elfhame. Hij blakert de topjes van kruisboogpijlen in een vlam en bedekt die dan met opzet met een plakkerige teer. ‘Als je ons niet vertrouwt, kun je dat ook gewoon zeggen. We hebben één overeenkomst gesloten, we kunnen er vast nog een sluiten.’

‘Dat is niet wat ik bedoel.’ Ik leg lange tijd mijn hoofd op mijn

handen. Ik vertrouw ze wel degelijk. Ik had niet zo vrij gesproken als dat niet het geval was, maar ik laat mijn ergernis wel blijken.

Ik zit tegenover de Kakkerlak beboterd brood met kaas en appels te eten. Dat is het eerste voedsel dat ik vandaag binnenkrijg en mijn maag maakt hongerige geluiden. Nog een herinnering aan het feit dat mijn lichaam anders is dan dat van hen. Faeriemagen knorren niet.

Misschien ben ik kattig door de honger. Mijn wang tintelt en ook al is het me gelukt de situatie in mijn voordeel te laten uitpakken, dat was nipter dan ik toe wil geven. Daar komt bij dat ik nog steeds niet weet wat Balekin aan Cardan wil vertellen.

Hoe vermoediger ik mezelf laat worden, hoe meer steken ik zal laten vallen. Het menselijke lichaam laat ons in de steek. Het raakt uitgehongerd, ziek en versleten. Dat besef ik, maar toch is er altijd nog zo veel meer om te doen.

Naast ons zit Vulciber geblinddoekt vastgebonden op een stoel.

‘Wil jij kaas?’ vraag ik hem.

De wachter bromt een beetje, maar trekt aan zijn boeien nu hij aandacht krijgt. Hij is al een paar minuten wakker en werd zichtbaar onrustiger hoe langer we hem negeerden.

‘Wat doe ik hier?’ roept hij uiteindelijk, waarbij hij zijn stoel naar voren en naar achteren laat schommelen. ‘Laat me gaan!’ De stoel kiept om, waardoor hij met een klap zijwaarts op de vloer belandt. Hij begint zich hevig tegen de touwen te verzetten.

De Kakkerlak haalt zijn schouders op, gaat staan en trekt Vulcibers blinddoek af. ‘Gegroet.’

Aan de andere kant van de kamer maakt de Bom haar nagels schoon met een lang, gekromd mes. De Schim zit zo stil in een hoekje dat hij er af en toe helemaal niet lijkt te zijn. Een aantal nieuwe rekruten kijkt toe, geïntrigeerd door wat er zich voor hun ogen afspeelt: een jongen met de vleugels van een mus, drie spriggans en een sluaghmeisje.

Ik ben niet gewend aan publiek.

Vulciber staart naar de Kakkerlak, naar zijn koboldgroene huid en ogen die oranje oplichten, zijn lange neus en het toefje haar op zijn hoofd. Hij neemt de ruimte in zich op. ‘De opperkoning zal dit niet toestaan.’

Ik schenk hem een droevige glimlach. ‘De opperkoning weet hier niet van en jij zult het hem niet meer vertellen als ik je tong eenmaal heb verwijderd.’

Zijn angst zien toenemen vervult me met een bijna voluptueus genoegen. Ik, die zo weinig macht heb gehad in mijn leven, moet oppassen voor dat gevoel. Het stijgt me te vlug naar mijn hoofd, als Faeriewijn.

‘Laat me raden.’ Ik draai me om op mijn stoel om hem met een berekenende kille blik aan te kijken. ‘Jij dacht dat je me een klap kon geven en dat dat geen gevolgen zou hebben.’

Hij krimpt iets in elkaar. ‘Wat wil je?’

‘Wie zegt dat ik iets in het bijzonder wil?’ kaats ik terug. ‘Misschien alleen een beetje wraak...’

Alsof we dit hebben geoefend haalt de Kakkerlak een bijzonder venijnig steekwapen uit zijn riem en houdt hij het boven Vulciber. Hij grijnst naar de wachter.

De Bom laat haar nagels voor wat ze zijn en houdt met een glimlachje om haar lippen de Kakkerlak in de gaten. ‘Blijkbaar gaat de show zo beginnen.’

Vulciber verzet zich tegen zijn boeien, zijn hoofd rolt wild heen en weer.

Ik hoor het hout van de stoel kraken, maar het lukt hem niet zich te bevrijden.

Na een paar zware ademteugen geeft hij het verslagen op. ‘Alsjeblieft,’ fluistert hij.

Ik raak mijn kin aan, alsof er een idee bij me opkomt. ‘Of je zou ons kunnen helpen. Balekin wilde een deal met Cardan sluiten. Daar zou je me meer over kunnen vertellen.’

‘Daar weet ik niets van,’ zegt hij wanhopig.

‘Jammer.’ Ik haal mijn schouders op, pak nog een blokje kaas en schuif dat in mijn mond.

Hij werpt een blik op de Kakkerlak en het lelijke mes. ‘Maar ik ken een geheim. Het is meer waard dan mijn leven, meer dan wat Balekin met Cardan van plan is. Als ik je dat vertel, zweer je dan dat ik hier vanavond ongedeed vertrek?’

De Kakkerlak kijkt mij aan en ik haal opnieuw mijn schouders op.

‘Oké, dan,’ zegt hij. ‘Als dat geheim het enige van waarde is en je zweert dat je nooit zult onthullen dat je een bezoeker hebt gebracht aan het Schaduwhof, vertel het dan maar en dan kun je gaan.’

‘De koningin van de Onderzee.’ Vulciber kan nu niet snel genoeg praten. ‘Haar mensen kruipen ’s nachts de rotsen op en fluisteren tegen Balekin. Ze glijpen de Toren binnen, al weten we niet hoe, en laten schelpen en haaientanden voor hem achter. Er worden boodschappen uitgewisseld, maar wij kunnen ze niet ontcijferen. Er gaan geruchten dat Orlagh van plan is haar verbond met het land te verbreken en de informatie die Balekin haar geeft wil gebruiken om Cardan ten val te brengen.’

Ondanks de vele bedreigingen voor Cardans heerschappij had ik met de Onderzee geen rekening gehouden. De koningin van de Onderzee heeft één dochter: Nicasia, deels opgegroeid op het land en een van Cardans vreselijke vrienden. Ik heb een verleden met Nicasia, net als met Locke, en dat is in beide gevallen niet positief, maar ik had aangenomen dat Cardans vriendschap met Nicasia betekende dat Orlagh tevreden was met het feit dat hij op de troon zat.

‘De volgende keer dat er zo’n uitwisseling heeft plaatsgevonden,’ zeg ik, ‘kom je rechtstreeks naar mij toe. En als je verder nog iets hoort waarvan je denkt dat ik het interessant zou vinden, dan kom je me dat ook vertellen.’

‘Dat is niet wat we hebben afgesproken,’ protesteert Vulciber.

‘Dat klopt,’ zeg ik. ‘Je hebt ons een verhaal verteld, een goed verhaal. We zullen je vanavond laten gaan, maar ik kan je beter belonen

dan een of andere moordzuchtige prins die niet in de gratie is bij de opperkoning en dat ook nooit zal zijn. Er zijn betere banen dan de Vergeteltoren bewaken... Je hebt ze voor het uitkiezen. Er is goud. Er zijn alle beloningen die Balekin kan beloven, maar waarschijnlijk niet kan leveren.'

Hij werpt me een vreemde blik toe, probeert vermoedelijk vast te stellen of het gezien het feit dat hij me heeft geslagen en dat ik hem heb vergiftigd nog mogelijk is om bondgenoten te zijn. 'Jij kunt liegen,' zegt hij uiteindelijk.

'Ik garandeer de beloningen,' zegt de Kakkerlak. Hij snijdt Vulcibers boeien los met zijn enge mes.

'Belooft me een andere aanstelling dan in de Toren.' Vulciber wrijft over zijn polsen en gaat dan staan. 'Dan zal ik je gehoorzamen als was je de opperkoning zelf.'

Daar lacht de Bom om en ze knipoogt naar me.

De anderen weten niet precies dat ik de macht heb om Cardan bevelen te geven, maar ze weten dat we een overeenkomst hebben die erop neerkomt dat ik het grootste deel van het werk doe en dat het Schaduwhof rechtstreeks voor de kroon werkt en ook rechtstreeks betaald krijgt.

'Ik speel de rol van opperkoning in haar kleine schouwspel,' had Cardan een keer gezegd waar ik bij was.

De Kakkerlak en de Bom hadden gelachen. De Schim niet.

Als Vulciber eenmaal beloften met ons heeft uitgewisseld en de Kakkerlak hem geblinddoekt het Nest uit leidt, de gangen in, komt de Schim naast me zitten. Hij pakt een schijfje appel van mijn bord. 'Kom, we gaan sparren, dan kun je wat van die smeulende woede verbranden.'

Ik lach schamper. 'Niet vervelend doen. Het is niet makkelijk om de temperatuur zo consistent te houden.'

'Of zo hoog.' Hij houdt me zorgvuldig in de gaten met zijn lichtbruine ogen.

Ik weet dat hij deels mens is. Dat zie ik terug in de vorm van zijn

oren en zijn zandkleurige haar, die ongebruikelijk zijn voor Faerie. Hij heeft me echter zijn verhaal niet verteld, en hier, op deze plek van geheimen, kan ik er voor mijn gevoel niet naar vragen.

Hoewel het Schaduwhof geen verantwoording schuldig is aan mij, hebben wij met zijn vieren een eed gezworen. We hebben beloofd de persoon en het ambt van de opperkoning te beschermen, om de veiligheid en de voorspoed van Elfhame te waarborgen met de hoop op minder bloedvergieten en meer goud. Dat hebben ze mij dus ook laten zweren, ook al binden mijn woorden me niet op dezelfde manier als bij hen, door magie. Ik ben gebonden door mijn eer en door hun geloof in het feit dat ik die heb.

‘De koning heeft de afgelopen twee weken drie keer een audiëntie met de Kakkerlak gehad. Hij leert zakken te rollen. Pas maar op, straks sluipt hij beter dan jij.’ De Schim is in de lijfwacht van de opperkoning opgenomen, waardoor hij Cardan kan beschermen, maar ook zijn gewoontes te weten komt.

Ik zucht. Het is helemaal donker en ik moet nog veel doen voor de ochtendschemer, maar toch is het moeilijk om zijn uitnodiging te negeren. Dat staat mijn trots niet toe, vooral nu de nieuwe spinners op mijn antwoord wachten. We hebben nieuwe leden gerekruteerd, die ontheemd waren geraakt na de koninklijke moorden. Elke prins en prinses had er een aantal in dienst, maar nu werken ze allemaal voor ons. De spriggans zijn zo geslepen als katten, maar blinken uit in het opsporen van schandalen. De musjongen is zo groen als ik ooit was. Ik zou graag zien dat het groeiende Schaduwhof gelooft dat ik niet terugdeins voor een uitdaging.

‘Het echte probleem ontstaat als iemand onze koning vaardigheden met een zwaard probeert bij te brengen,’ zeg ik, terwijl ik aan Balekins ergernissen op dat vlak denk, aan Cardans verklaring dat zijn enige deugd is dat hij geen moordenaar is.

Dat is niet een van mijn deugden.

‘O?’ zegt de Schim. ‘Misschien moet jij hem die leren.’

‘Kom...’ Ik sta op. ‘Eens kijken of ik jóú die kan leren.’

Daar moet de Schim hartelijk om lachen.

Madoc heeft me met het zwaard opgevoed, maar tot ik me bij het Schaduwhof aansloot had ik maar één manier van vechten gekend. De Schim heeft daar veel langer op gestudeerd en weet er veel meer van.

Ik volg hem het Melkwoud in, waar zwartdoornbijen in hun korven zoemen, hoog in de bomen met hun witte bast. De wortelmannen slapen. De branding kabbelt rond de rotsachtige randen van het eiland. De wereld lijkt te zijn verstomd terwijl wij ons tegenover elkaar opstellen. Zo moe als ik ben herinneren mijn spieren zich meer dan ik.

Ik trek Nachtvál.

De Schim komt snel op me af, de punt van zijn zwaard maakt een duikvlucht in de richting van mijn hart.

Ik sla die aan de kant en haal met mijn zwaard uit naar zijn zij.

‘Je bent niet zo erg uit vorm als ik vreesde,’ merkt hij op, terwijl we klappen uitwisselen, waarbij we ieder de ander op de proef stellen.

Ik vertel hem niet over mijn trainingen voor de spiegel, net zoals ik hem niet vertel over de andere manieren waarop ik mijn tekortkomingen probeer te compenseren.

Als hofmeester van de opperkoning en in de praktijk de heerser, is er veel wat ik moet bestuderen: militaire verplichtingen, berichten van leenmannen, eisen vanuit elke uithoek van Elfhame die in net zo veel talen zijn geschreven. Een paar maanden geleden volgde ik nog lessen, maakte ik huiswerk dat werd nagekeken door geleerden. Het idee dat ik alles kan ontwarren komt me net zo onmogelijk voor als stro tot goud spinnen, maar elke nacht blijf ik op tot de zon hoog aan de hemel staat terwijl ik mijn uiterste best doe om precies dat te doen.

Dat is het probleem met een marionettenregering: die gaat zichzelf niet runnen.

Adrenaline zal misschien toch geen plaatsvervanger blijken te zijn voor ervaring.

De Schim is klaar met me op de proef stellen wat betreft de ba-

sistechieken en gaat over tot het echte gevecht. Hij beweegt zich lichtvoetig over het gras en maakt nauwelijks geluid. Hij valt keer op keer aan en voert zo een duizelingwekkend offensief uit. Ik pareer wanhopig, richt me totaal op dit gevecht. Mijn zorgen verdwijnen naar de achtergrond terwijl mijn concentratie verscherpt. Mijn uitputting vervliegt als de pluisjes van een paardenbloem.

Het is fantastisch.

We wisselen slagen uit, heen en weer, rukken op of trekken ons terug.

‘Mis je de sterfelijke wereld?’ vraagt hij.

Tot mijn opluchting ben ik niet de enige bij wie de ademhaling zwaarder is geworden.

‘Nee, die heb ik nauwelijks gekend.’

Hij valt opnieuw aan, zijn zwaard net een zilverkleurige vis die door de zee van de nacht schiet.

‘Hou het wapen in de gaten, niet de soldaat,’ heeft Madoc me talloze keren gezegd. ‘Staal misleidt nooit.’

Onze wapens kletteren keer op keer tegen elkaar terwijl we om elkaar heen cirkelen.

‘Je moet je toch iets herinneren.’

Ik denk aan de naam van mijn moeder die in de Toren tussen de tralies door werd gefluisterd.

Hij veinst een uitval naar rechts.

Afgeleid besef ik pas te laat waar hij mee bezig is. Het platte deel van zijn zwaard raakt mijn schouder. Hij had me een flinke jaap kunnen bezorgen als hij zijn klap op het laatste moment niet had aangepast, maar zelfs nu zal hij een kneuzing achterlaten.

‘Niets belangrijks.’ Ik probeer de pijn te negeren. Afleiden, dat kan ik ook. ‘Misschien is jouw geheugen beter dan het mijne. Wat herinner jij je?’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Ik ben er geboren, net als jij.’ Hij steekt, maar ik blokkeer zijn zwaard. ‘Maar honderd jaar geleden zal alles anders zijn geweest.’

Ik trek mijn wenkbrauwen op, weer nog een aanval af en dans weg om buiten zijn bereik te komen. ‘Was je gelukkig als kind?’

‘Ik was magisch. Dan kan dat toch niet anders?’

‘Magisch...’ zeg ik. Met een draaiende beweging van mijn kling – een tactiek van Madoc – sla ik het zwaard uit de hand van de Schim.

Hij knippert met zijn ogen, zijn lichtbruine ogen. Zijn scheve mond valt open van verbazing. ‘Je...’

‘Bent beter geworden?’ vul ik aan, zodanig vergenoegd dat ik mijn zeurende schouder negeer. Het voelt als een overwinning, maar als dit een echt gevecht was, had die schouderwond mijn laatste actie onmogelijk gemaakt. Toch krijg ik bijna net zo’n kick van zijn verassing als van mijn zege.

‘Het is goed dat Eik anders zal opgroeien,’ zeg ik even later. ‘Weg van het hof. Weg van dit alles.’

De laatste keer dat ik mijn jongere broertje heb gezien zat hij aan tafel in Vivi’s appartement, waar hij zich op rekensommen concentreerde alsof het een raadselspel was. Hij had reepjes stripkaas gegeten. Hij had gelachen.

“Als de koning terugkeert,” citeert de Schim uit een ballade, “zullen rozenblaadjes zich verspreiden op zijn pad, en zijn voetstappen zullen een eind maken aan wrok.” Maar hoe zal jouw Eik regeren als hij net zo weinig herinneringen aan Faerie heeft als wij aan de sterfelijke wereld hebben?’

De euforie van de overwinning ebt weg. De Schim schenkt me een glimlachje, alsof hij zo de impact van zijn woorden wil verzachten.

Ik ga naar een stroompje vlakbij en steek mijn handen erin, blij met het koude water. Ik vorm mijn handen tot een kommetje, breng het water naar mijn lippen en drink daar dankbaar van, proef dennen en slib.

Ik denk aan Eik. Een doodnormaal Faeriekind, niet bijzonder tot wreedheid genegen, maar er ook niet vrij van. Hij is eraan gewend vertroeteld te worden, eraan gewend door een overbezorgde Oriana

weg te worden gehaald uit benarde situaties. Nu raakt hij gewend aan mierzoete ontbijtgranen, stripverhalen en een leven zonder verraad. Ik denk aan de adrenalinestoot die ik voelde bij mijn tijdelijke overwinning over de Schim, de kick van degene te zijn die de macht op de troon uitoefende, de zorgwekkende voldoening die ik ervoer door Vulciber te laten kronkelen. Is het beter dat Eik die impulsen niet ervaart of wordt het onmogelijk voor hem om ooit te regeren tenzij hij die heeft?

En nu ik in mijzelf een zucht naar macht heb ontdekt, zal het moeilijk worden om dat op te geven?

Ik veeg met natte handen over mijn gezicht en probeer die gedachten te verdringen.

Er is alleen het nu. Er is alleen morgen en vanavond en nu en weldra en nooit.

We lopen samen terug terwijl de ochtendstond de lucht een gouden gloed geeft. In de verte hoor ik een hert loeien en iets wat op tromgeroffel lijkt.

Halverwege de wandeling neigt de Schim zijn hoofd iets. 'Je hebt me vanavond verslagen. Dat zal ik niet nog eens laten gebeuren.'

'Als jij dat zegt,' vertel ik hem met een grijns.

Tegen de tijd dat ik terug bij het paleis ben is de zon opgekomen en wil ik niets liever dan slapen, maar als ik bij mijn vertrekken kom, tref ik iemand voor de deur aan. Mijn tweelingzus, Taryn.

'Je krijgt een blauwe plek op je wang,' zegt ze, de eerste woorden die ze in vijf maanden tegen me heeft gesproken.

Er rust een krans van laurier op Taryns haar en haar jurk heeft een warme, bruine tint, doorregen met groen en goud. Ze heeft zich gekleed om de welvingen van haar borsten en heupen te benadrukken, beide ongebruikelijk in Faerie, waar de lichamen dun zijn tot op het punt van uitgemergeld. De kleding past bij haar, en de manier waarop ze haar schouders heeft gerecht straalt iets nieuws uit wat ook bij haar past.

Ze is een spiegel, die iemand weerkaatst die ik had kunnen zijn, maar die ik niet ben.

‘Het is laat,’ zeg ik onhandig, terwijl ik de deur naar mijn vertrekken van het slot haal. ‘Ik had niet verwacht dat er nog iemand wakker zou zijn.’ De zon is al enige tijd geleden opgekomen. Het is stil in het hele paleis en dat blijft waarschijnlijk zo tot de middag, als de bodes door de gangen rennen en koks vuren ontsteken. Hovelingen zullen pas veel later opstaan, als het volledig donker is.

Hoe graag ik haar ook wilde zien, nu ze voor me staat ben ik zenuwachtig. Ze wil vast iets van me, dat ze opeens zo’n moeite doet.

Ze volgt me naar binnen. ‘Ik ben al twee keer eerder langs geweest, maar je was er niet. Dit keer besloot ik te wachten, ook al had dat de hele dag geduurd.’

Ik steek de lampen aan. Hoewel het buiten licht is, bevinden mijn vertrekken zich te diep in het paleis om ramen te hebben. ‘Je ziet er goed uit.’

Ze wuift mijn stugge beleefdheid weg. ‘Gaat onze ruzie eeuwig duren? Ik wil dat je op mijn bruiloft een bloemenkrans draagt en danst. Vivienne komt ook over uit de sterfelijke wereld en brengt Eik mee. Madoc belooft dat hij geen ruzie zal zoeken. Zeg alsjeblieft dat je komt.’

Brengt Vivi Eik mee? Ik slaak inwendig een kreun en vraag me af of ik haar dat idee uit haar hoofd kan praten. Misschien komt het doordat ze mijn oudere zus is, maar soms is het moeilijk voor haar om mij serieus te nemen.

Ik laat me op de bank zakken.

Taryn volgt mijn voorbeeld.

Opnieuw vraag ik me af waarom ze hier is, of ik een verontschuldiging moet eisen of dat ik haar ermee weg moet laten komen, zoals ze zo duidelijk wil. Ik geef toe. ‘Oké.’ Ik heb haar te erg gemist om het risico te nemen haar weer kwijt te raken. Omdat ze mijn zus is zal ik proberen te vergeten hoe het voelde om Locke te zoenen. Voor mijn eigen bestwil zal ik proberen te vergeten dat zij wist wat voor spelletjes hij met me speelde tijdens hun hofmakerij.

Ik zal op haar bruiloft dansen, ook al ben ik bang dat het zal voelen alsof ik op messen dans.

Ze reikt in de tas bij haar voeten en haalt daar mijn knuffelkat en -slang uit. ‘Hier, volgens mij was het niet je bedoeling om die achter te laten.’

Het zijn relieken uit ons oude, sterfelijke leven, talismannen. Ik neem ze aan en klem ze tegen mijn borst, zoals ik met een kussen zou doen. Op het moment voelen ze als herinneringen aan al mijn

kwetsbaarheden. Ze geven me het gevoel alsof ik een kind ben dat aan een spel voor volwassenen deelneemt.

Ik haat haar een beetje omdat ze me die heeft gebracht.

Ze herinneren me aan ons gedeelde verleden. Opzettelijk, alsof ze er niet op vertrouwt dat ik dat nog weet. Ze laten me al mijn blootgelegde zenuwen voelen, terwijl ik zo hard mijn best doe om niets te voelen.

Als ik lange tijd niet reageer, gaat ze verder. ‘Madoc mist je ook. Jij was altijd al zijn lieveling.’

Ik snuif ongelovig. ‘Vivi is zijn erfgenaam, zijn eerstgeborene. Degene voor wie hij naar de sterfelijke wereld is gegaan. Zij is zijn lieveling. Jij staat op de tweede plaats... degene die thuis woont en hem niet heeft verraden.’

‘Ik heb niet gezegd dat je dat nog stééds bent,’ zegt Taryn met een lach. ‘Al was hij wel een beetje trots op je dat je hem te slim af was en Cardan op de troon hebt gekregen. Ook al was dat dom. Ik dacht dat je Cardan haatte. Ik dacht dat we hem allebei haatten.’

‘Dat was ook zo,’ zeg ik, al slaat het nergens op. ‘Dat is zo.’

Ze kijkt me bevreemd aan. ‘Ik dacht dat je Cardan wilde straffen voor alles wat hij heeft gedaan.’

Ik denk aan zijn afschuw over zijn eigen verlangen toen ik mijn mond naar de zijne bracht, met mijn dolk in mijn hand, het lemmet ervan tegen zijn huid. Het tenenkrommende, ondermijnende genot van die kus. Het had gevoeld alsof ik hem strafte... en mijzelf erbij.

Ik heb hem zo ontzettend erg gehaat.

Taryn rakelt elk gevoel op dat ik wil negeren, alles waarvan ik wil doen alsof het er niet is.

‘We hebben een afspraak.’ Dat komt in de buurt van de waarheid. ‘Ik mag Cardans adviseur zijn. Ik heb macht en aanzien en Eik is buiten gevaar.’ Ik wil haar de rest toevertrouwen, maar dat durf ik niet. Ze zou het aan Madoc kunnen doorvertellen, misschien zelfs aan Locke. Ik kan mijn geheimen niet met haar delen, zelfs niet om op te scheppen.

Ik geef toe dat ik dolgraag wil opscheppen.

‘En in ruil daarvoor heb je hem de kroon van Faerie gegeven...’ Taryn staart me aan alsof ze geschokt is door mijn arrogantie. Want wie ben ik, een sterfelijk meisje, om te bepalen wie er op de troon van Elfhame hoort te zitten?

Macht krijg je door die te grijpen.

Ze heeft geen idee hoe arrogant ik ben geweest. ‘Ik heb de kroon van Faerie gestolen,’ wil ik haar vertellen. ‘De opperkoning, Cardan, onze oude vijand, moet mij in alles gehoorzamen.’ Maar natuurlijk kan ik dat niet zeggen. Soms komt het me al gevaarlijk voor om die woorden alleen te denken. ‘Zoiets,’ zeg ik in plaats daarvan.

‘Het moet een veeleisende taak zijn, om zijn adviseur te zijn.’ Ze bekijkt de kamer.

Zo dwingt ze me die door haar ogen te zien. Ik heb deze kamers in gebruik genomen, maar ik heb op het paleispersoneel na geen bedienden en die laat ik maar zelden binnen. Theekopjes rusten op boekenplanken, schoteltjes staan samen met vieze borden vol schillen van fruit en broodkorsten op de vloer. Kleren liggen waar ik ze heb uitgetrokken. Boeken en paperassen bedekken elk mogelijk oppervlak.

‘Je wikkelt jezelf af als een klos garen. Wat gebeurt er als het garen op is?’

‘Dan spin ik er meer van,’ zeg ik, waarbij ik de metafoor doorzet.

Ze fleurt opeens op. ‘Laat me je helpen.’

Ik trek mijn wenkbrauwen op. ‘Wil je garen spinnen?’

Ze rolt met haar ogen. ‘O, kom op. Ik kan dingen doen waar jij geen tijd voor hebt. Ik zie je aan het hof. Je hebt misschien maar twee goede jasjes. Ik kan je een paar van je oude jurken en sieraden brengen... Madoc zou het niet eens merken, maar zelfs als dat wel zo was... hij zou het niet erg vinden.’

Faerie draait op schuld, beloften en verplichtingen. Doordat ik hier ben opgegroeid begrijp ik wat ze me aanbiedt: een geschenk, een gunst, in plaats van een verontschuldiging. ‘Ik heb drie jasjes.’

Ze trekt beide wenkbrauwen op. ‘Tja, dan ben je overal op voorbereid.’

Waarom is ze juist nu gekomen, vlak nadat Locke meester der festiviteiten is geworden? En omdat ze nog steeds in het huis van Madoc woont vraag ik me af waar haar politieke loyaliteit ligt.

Ik schaam me voor die gedachten. Ik wil niet aan haar twijfelen, zoals ik aan alle anderen twijfel. Ze is mijn tweelingzus en ik heb haar gemist. Ik had gehoopt dat ze zou komen en nu is ze er. ‘Oké. Het zou geweldig zijn als je mijn oude spullen zou willen brengen.’

‘Mooi!’ Taryn gaat staan. ‘En je moet me eigenlijk bedanken voor mijn enorme zelfbeheersing dat ik je niet heb gevraagd waar je vanacht bent geweest of hoe je gewond bent geraakt.’

Daar moet ik oprecht om glimlachen.

Ze aait met een vinger over het pluche lijf van mijn knuffelslang. ‘Ik hou van je, dat weet je. Net als meneer Sis. We willen geen van beiden worden achtergelaten.’

‘Goedenacht.’

Ze kust me op mijn gekneusde wang.

Ik trek haar naar me toe voor een korte, maar stevige omhelzing. Als ze weg is pak ik mijn knuffels en zet ik ze naast me neer op het kleed. Ooit waren ze een herinnering aan de tijd vóór Faerie, toen alles normaal was. Ooit waren ze me tot troost. Ik werp een lange, laatste blik op ze en plaats ze een voor een in het vuur.

Ik ben niet langer een kind, en ik heb geen troost nodig.

Als dat eenmaal is gebeurd zet ik een aantal glinsterende glazen flesses voor me neer.

Mithridatisme, zo heet het, het proces waarbij je een kleine hoeveelheid gif inneemt om immuun te worden voor een volledige dosis ervan. Ik ben hier een jaar geleden mee begonnen, nog een manier om mijn tekortkomingen te compenseren.

Er zijn nog steeds bijwerkingen. Mijn ogen schitteren te fel. De maantjes van mijn nagels hebben een blauwe tint, alsof mijn bloed

net niet voldoende zuurstof krijgt. Mijn slaap is vreemd, vol van veel te levendige dromen.

Een druppel van de bloedrode vloeistof van de parelamaniet, die een mogelijk dodelijke verlamming veroorzaakt. Een bloemblaadje van de doodzoet, die een slaap kan veroorzaken die honderd jaar duurt. Een schilfertje van de geestbes, die het bloed razendsnel laat stromen en een soort wildheid opwekt alvorens het hart tot stilstand te brengen. En een zaadje van de immerappel – Faeriefruit – dat de geest van stervelingen vertroebelt.

Ik ben duizelig en een beetje misselijk als het gif in mijn bloedstroom komt, maar ik zou er erger aan toe zijn als ik een dosis miste. Mijn lichaam is eraan gewend geraakt, en nu verlangt het naar wat het zou moeten verafschuwen.

Het is een gepaste metafoor voor andere dingen.

Ik kruip naar de bank en ga daarop liggen. Terwijl ik dat doe, spelen Balekins woorden door mijn hoofd. *Ik heb gehoord dat voor stervelingen verliefd worden veel wegheeft van angst. Het hart slaat vlug. De zintuigen zijn scherper. Je voelt je licht in het hoofd, misschien word je zelfs duizelig. Is dat zo?*

Ik weet niet zeker of ik slaap, maar ik droom wel.

Ik woel onrustig in een nest van dekens, paperassen en perkamentrollen op het kleed voor het vuur als de Schim me wekt. Mijn vingers zitten onder de inktvlekken en de stukjes zegellak. Ik kijk om me heen, probeer me te herinneren wanneer ik ben opgestaan, wat ik aan het schrijven was en aan wie.

De Kakkerlak staat in het geopende paneel van de geheime gang naar mijn kamer en houdt me met zijn reflecterende, onmenselijke ogen in de gaten.

Mijn huid is koud en klam. Mijn hart bonkt in mijn keel.

Ik proef het gif nog, bitter en stroperig op mijn tong.

‘Hij is weer bezig,’ zegt de Schim.

Ik hoef niet te vragen over wie hij het heeft. Ik heb Cardan dan misschien met bedrog op de troon gekregen, maar ik heb nog niet door hoe ik hem als een waardig koning kan laten gedragen.

Terwijl ik op pad was om informatie te vergaren, was hij op pad met Locke. Ik wist dat dat voor problemen zou zorgen.

Ik wrijf met mijn met eelt bedekte ruwe handpalm over mijn ge-

zicht. 'Ik ben wakker.' Ik heb mijn kleren van gisteren nog aan. Ik klop mijn jasje af en hoop er maar het beste van. Terwijl ik mijn slaapkamer in loop, bind ik mijn haar met een reepje leer in een knot en bedek ik het rommeltje met een fluwelen muts.

De Kakkerlak fronst zijn wenkbrauwen. 'Je ziet er verformfaaid uit. Zijne majesteit hoort niet vergezeld te worden door een hofmeester die eruitziet alsof ze zo uit haar bed is gerold.'

'Val Moren had de laatste tien jaar twijgjes in zijn haar,' kaats ik terug, terwijl ik een paar deels gedroogde muntblaadjes uit mijn kast pak en daarop kauw om een wat frissere adem te krijgen. De vorige hofmeester van de opperkoning was net als ik een sterveling, geneigd tot ietwat onbetrouwbare voorspellingen, en werd alom gezien als gestoord. 'Waarschijnlijk ook steeds dezelfde twijgjes.'

De Kakkerlak maakt een schamper geluid. 'Val Moren is een dichter. Daar gelden andere regels voor.'

Ik negeer hem en volg de Schim de geheime gang in die naar het hart van het paleis leidt, waarbij ik slechts één keer kort blijf staan om te controleren of mijn messen nog steeds tussen de vouwen van mijn kleding verborgen zitten. De voetstappen van de Schim zijn zo geruisloos dat wanneer er niet voldoende licht is voor mijn menselijke ogen om bij te zien, ik hier net zo goed helemaal alleen zou kunnen zijn.

De Kakkerlak volgt ons niet. Hij broemt en loopt in tegenovergestelde richting weg.

'Waar gaan we heen?' vraag ik in de duisternis.

'Zijn vertrekken,' vertelt de Schim als we uitkomen in een gang, één verdieping lager dan waar Cardan slaapt. 'Er is een opstootje geweest.'

Ik kan me niet voorstellen in wat voor problemen de opperkoning in zijn eigen vertrekken kan zijn geraakt, maar het duurt niet lang om daar achter te komen.

Cardan ligt tussen de wrakstukken van zijn meubilair. Gordijnen zijn van de roedes gerukt, de lijsten van schilderijen gebarsten,

het canvas kapot geschopt, meubelstukken kapot. In een hoekje knettert een klein brandje en alles stinkt naar rook en gemorste wijn.

Hij is niet alleen. Op een bank bij hem in de buurt bevinden zich Locke en twee prachtige Faeries: een jongen en een meisje, de een met de hoorns van een ram en de ander met lange oren die uitlopen in puntjes die een licht toefje hebben, als die van een uil. Ze verkeren allemaal in een vergevorderd stadium van ontkleding en dronkenschap. Ze kijken met een soort grimmige fascinatie toe hoe de kamer afbrandt.

Bedienden staan angstig in de gang, onzeker of ze de woede van de koning moeten trotseren door op te ruimen. Zelfs zijn wachters lijken geïntimideerd te zijn. Ze staan slecht op hun gemak buiten zijn enorme deuren, waarvan er één nog maar net in de scharnieren hangt, klaar om de opperkoning te beschermen tegen elke dreiging die niet van hemzelf uitgaat.

‘Carda...’ Ik betrap mezelf erop dat ik hem bijna informeel aanspreek en maak een buiging. ‘Uwe vervloekte majesteit.’

Hij draait zich om en lijkt, heel even maar, dwars door me heen te kijken, alsof hij geen idee heeft wie ik ben. Zijn lippen zijn met goud besmeurd en zijn pupillen zijn groot door zijn roes. Dan krullen zijn mondhoeken op en vormt zijn mond zich tot zijn bekende spottende grijns. ‘Jij.’

‘Ja,’ zeg ik. ‘Ik.’

Hij gebaart met een wijnzak. ‘Neem een slok.’ Zijn linnen jacht-overhemd met de wijde mouwen hangt open. Zijn voeten zijn bloot.

Al met al mag ik blij zijn dat hij een broek draagt. ‘Ik kan alcohol niet verdragen, mijn heer,’ zeg ik heel eerlijk, waarbij ik mijn ogen waarschuwend tot spleetjes vernauw.

‘Ben ik niet jouw koning?’

Hij daagt me uit hem tegen te spreken, daagt me uit hem te weigeren. Gehoorzaam, omdat we in het bijzijn van anderen zijn, pak ik de zak aan en ik druk de tuit tegen mijn gesloten lippen, waarbij

ik doe alsof ik een flinke teug neem. Ik zie wel dat hij zich niet voor de gek laat houden, maar hij spreekt me er niet op aan.

‘Iedereen kan gaan.’ Ik gebaar naar de Faeries op de bank, inclusief Locke. ‘Jullie daar. Hup, eruit.’

De twee onbekenden kijken Cardan smekend aan, maar ze lijken hem nauwelijks op te vallen en hij spreekt me niet tegen. Na lange tijd komen ze mokkend overeind en ze vertrekken door de kapotte deur.

Het duurt langer voor Locke in beweging komt. Hij glimlacht naar me.

Het is een insinuerende glimlach waarvan ik niet kan geloven dat ik die ooit charmant heb gevonden. Hij kijkt me aan alsof we geheimen delen, hoewel dat niet het geval is. Wij delen helemaal niets.

Ik denk aan Taryn die voor mijn vertrekken wachtte terwijl dit jolijt begon. Had ze dat gehoord? Is ze eraan gewend laat op te blijven met Locke en samen dingen te zien afbranden?

De Schim schudt geamuseerd zijn hoofd. Hij draagt een paleislivrei. In de ogen van de ridders op de gang en iedereen die verder zou kunnen toekijken, is hij gewoon nog een lid van de lijfwacht van de opperkoning. ‘Ik zal ervoor zorgen dat iedereen op zijn plek blijft.’ Hij verlaat de ruimte en deelt zo te horen bevelen uit aan de andere ridders.

‘Nou?’ Ik kijk om me heen.

Cardan haalt zijn schouders op en gaat op de bank zitten die net vrij is gekomen. Hij trekt aan een plukje paardenhaar dat door een scheurtje in de stof steekt. Elke beweging is loom.

Het voelt gevaarlijk om te lang naar hem te kijken, alsof hij zodanig ontaard is dat het besmettelijk zou kunnen zijn. ‘Er waren meer gasten,’ zegt hij, alsof dat een verklaring zou kunnen zijn. ‘Die zijn vertrokken.’

‘Ik kan me niet voorstellen waarom,’ merk ik zo droog mogelijk op.

‘Ze hebben me een verhaal verteld. Wil je het horen? Er was eens

een mensenmeisje dat door Faeries was ontvoerd en om die reden zwoer ze hen te zullen vernietigen.’

‘Wow, jij bewijst echt wat een slechte koning jij bent, dat je gelooft dat jouw heerschappij Faerie zou kunnen vernietigen.’ Toch schrik ik van zijn woorden. Ik wil niet dat er aan mijn motieven wordt getwijfeld. Het is niet de bedoeling dat iemand me als invloedrijk ziet. Er moet überhaupt niemand aan mij denken.

De Schim keert terug en duwt de deur zo goed mogelijk dicht, sluit die zo ver mogelijk. Er ligt een bezorgde blik in zijn lichtbruine ogen.

Ik richt mijn aandacht weer op Cardan. ‘Dat verhaaltje is niet de reden dat ik moest komen. Wat is er gebeurd?’

‘Dit...’ Hij strompelt de kamer in waar een bed staat. Uit het hoofdeind steken twee zwarte pijlen die zich diep in het versplinterde hout hebben geboord.

‘Ben je boos omdat een van je gasten je bed heeft beschoten?’ vraag ik.

Hij lacht. ‘Ze mikten niet op het bed.’ Hij trekt een pand van zijn overhemd opzij.

Ik zie het gat in de stof en een streep rauwe huid langs zijn zij. Mijn adem stokt.

‘Wie heeft dat gedaan?’ wil de Schim weten. Hij bestudeert Cardan nauwkeuriger. ‘En waarom zijn de wachters buiten zo kalm? Ze gedragen zich niet alsof het ze niet is gelukt een aanslag te voorkomen.’

Cardan haalt zijn schouders op. ‘Ik geloof dat de wachters denken dat ik mijn gasten onder schot nam.’

Ik zet een stap naar hem toe en zie een paar bloeddruppels op een van de verschoven kussens. Er zijn ook een aantal verdwaalde bloemen, die uit de stof lijken te groeien. ‘Is er verder nog iemand geraakt?’

Hij knikt. ‘De pijl heeft haar in haar been geraakt. Ze gilte en er viel niet met haar te praten, dus je begrijpt hoe iemand tot de conclusie zou kunnen komen dat ik haar heb neergeschoten toen er verder niemand bij was. De daadwerkelijke schutter is achter de

wand verdwenen.’ Hij vernauwt zijn ogen tot spleetjes terwijl hij met een beschuldigende blik naar de Schim en mij staart en zijn hoofd iets schuin houdt. ‘Er lijkt een soort geheime gang te zijn.’

Paleis Elfhome is in een heuvel gebouwd met in het hart het oude appartement van opperkoning Eldred. Door de wanden daarvan krioelen wortels en bloeiende ranken. Het hele hof had verwacht dat Cardan daar zijn intrek zou nemen, maar hij koos een plek die daar zo ver mogelijk vandaan was, helemaal in de top van de heuvel, met kristallen panelen in de aarde als ramen. Voor zijn kroning hadden de vertrekken toebehoord aan de minst gewaardeerde leden van de hofhouding. Nu probeerden de bewoners van het paleis hun eigen woonsituatie zo snel mogelijk om te gooien zodat ze in de buurt van de nieuwe opperkoning konden zijn. Eldreds vertrekken – verlaten en te groots voor een ander om te claimen – blijven leeg.

Ik ken maar een paar manieren om Cardans kamers binnen te komen: een enkel groot raam met dik glas dat is betoverd om nooit te breken, een stel dubbele deuren en, blijkbaar, een geheime gang. ‘Die staat niet op onze plattegrond.’

‘Ah,’ zegt hij.

Ik weet niet zeker of hij me gelooft. ‘Heb je gezien wie er op je heeft geschoten? En waarom heb je je eigen wachters niet verteld wat er echt is gebeurd?’

Hij kijkt me geërgerd aan. ‘Ik zag een zwart waas. En waarom ik de ideeën van de wachters niet heb bijgesteld... Ik beschermde jou en het Schaduwhof. Ik dacht niet dat je de gehele koninklijke wacht in je geheime gangen wilde hebben!’

Daar heb ik geen weerwoord op. Het verontrustende aan Cardan is hoe goed hij de dwaas kan spelen om zijn sluwheid te verbergen.

Tegenover het bed is een kast in de wand gebouwd die de gehele breedte ervan in beslag neemt. Voorop is een wijzerplaat geschilderd met sterrenbeelden in plaats van cijfers. De wijzers geven een combinatie aan die een bijzonder amoureuze minnaar of minnares voorspelt.

Vanbinnen lijkt die slechts een kast te zijn die vol is gepropt met Cardans kleren. Ik trek die eruit en laat ze op de vloer vallen in een berg van fluwelen manchetten, satijn en leer.

Cardan maakt vanaf het bed spottend een geschokt geluidje.

Ik druk mijn oor tegen de houten achterwand om te luisteren of ik de wind hoor fluiten, controleer of ik tocht voel trekken. De Schim doet hetzelfde aan de andere kant. Hij vindt met zijn vinger-toppen een vergrendeling en een dunne deur springt open.

Hoewel ik weet dat het paleis vol verborgen gangen zit, had ik nooit vermoed dat er een in de slaapkamer van Cardan zou uitkomen. En toch... ik had elke centimeter van de wanden moeten onderzoeken. Ik had op zijn minst een van de andere spionnen kunnen vragen om dat te doen. Maar dat heb ik niet gedaan, omdat ik het heb vermeden alleen te zijn met Cardan.

‘Blijf bij de koning,’ zeg ik tegen de Schim. Ik pak een kaars en stap de duisternis voorbij de wand in, waarbij ik opnieuw vermijd alleen met hem te zijn.

Het is schemerig in de tunnel die wordt verlicht door fakkels in gouden handen die met een rookloze groene vlam branden. De stenen vloer is bedekt met een versleten kleed, een apart decoratief detail voor een geheime doorgang.

Na een paar meter kom ik de kruisboog tegen. Dat is niet het compacte exemplaar dat ik in het verleden bij me heb gehad. Hij is enorm, meer dan half zo groot als ik, en is hier duidelijk naartoe gesleept. Dat is te zien aan de manier waarop het kleed is opgestroopt vanuit de richting waaruit het ding is gekomen.

Wie er ook mee heeft geschoten, dat heeft hij hiervandaan gedaan.

Ik spring eroverheen en ga verder. Je zou verwachten dat een dergelijke tunnel vele vertakkingen had, maar dat heeft deze niet. Af en toe duikt hij iets omlaag, als een helling, en kronkelt in een haar-speldbocht een stukje terug, maar uiteindelijk gaat hij maar één kant op: voorwaarts. Ik loop sneller en sneller, hou mijn hand als een kommetje om mijn vlam om te voorkomen dat die dooft.

Dan kom ik bij een zwaar houten paneel waarin het koninklijke wapen is uitgesneden, hetzelfde als op Cardans zegelring. Ik duw tegen de zijkant ervan en het verschuift, staat duidelijk op een rail. Aan de andere kant bevindt zich een boekenkast.

Tot nu toe heb ik alleen verhalen gehoord over de grootsheid van de kamers van opperkoning Eldred in het hart van het paleis, vlak boven de grote zaal, waar de omvangrijke takken van de troon zelf door de wanden slingeren. Hoewel ik ze nooit eerder heb gezien, is het door de beschrijvingen onmogelijk om te denken dat ik ergens anders ben.

Ik loop door de enorme, hoge ruimtes van Eldreds vertrekken met een kaars in één hand en een mes in de andere.

Daar, op het bed van de opperkoning, zit Nicasia met een betraand gezicht. De dochter van Orlagh, prinses van de Onderzee, opgegroeid aan het hof van de opperkoning als onderdeel van het tientallen jaren oude vredesverdrag tussen Orlagh en Eldred. Ze was ooit onderdeel geweest van het viertal van Cardan en zijn beste, vreselijkste vrienden. Ze was ook zijn geliefde geweest, tot ze hem had verraden met Locke. Ik heb haar niet meer zo vaak aan Cardans zij gezien sinds hij de troon besteeg, maar haar negeren lijkt me de moeite van het moorden niet waard.

Is dit waar Balekin met de Onderzee over heeft gefluisterd? Is dit de manier waarop Cardan ten val moest worden gebracht?

‘Jij?’ roep ik. ‘Heb jij op Cardan geschoten?’

‘Vertel het hem niet!’ Ze kijkt me woest aan en veegt langs haar vochtige wangen. ‘En doe dat mes weg.’

Nicasia draagt een zware kamerjas met feniksen erop geborduurd die ze strak om zich heen heeft gewikkeld. Drie oorbellen glinsteren aan haar oorlellen, kruipen langs de rand van haar oren helemaal naar de blauwgetinte topjes met het vliesje. Haar haar is donkerder geworden sinds ik haar voor het laatst heb gezien. Het had altijd de vele kleuren van de zee gehad, maar heeft nu die van een stormachtige zee: een diep groenig zwart.

‘Ben je helemaal gek geworden?’ roep ik. ‘Je hebt geprobeerd de opperkoning van Faerie te vermoorden!’

‘Niet,’ zegt ze. ‘Dat zweer ik. Ik wilde alleen maar het meisje doden dat bij hem was.’

Heel even ben ik met stomheid geslagen door haar wreedheid en onverschilligheid. Ik kijk nog eens goed naar haar, naar de kamerjas die ze krampachtig vasthoudt. Terwijl haar woorden nog nagalmen in mijn hoofd krijg ik opeens een helder beeld van wat er is gebeurd. ‘Je wilde hem in zijn slaapkamer verrassen.’

‘Ja.’

‘Maar hij was niet alleen...’ Ik geef dat voorzetje in de hoop dat ze uit zichzelf verder praat.

‘Toen ik de kruisboog aan de wand zag, leek het me helemaal niet zo moeilijk om die te gebruiken.’

Hierbij vergeet ze voor het gemak het stuk dat ze het zware, onhandige ding door de gang heeft gesleept, al kan dat niet makkelijk zijn geweest. Hoe kwaad was ze, dat ze zo onbezonnen heeft gehandeld in haar razernij?

Het is natuurlijk ook goed mogelijk dat ze op dat moment juist heel helder nadacht.

‘Dat is hoogverraad, weet je,’ zeg ik hardop. Dan dringt het tot me door dat ik beef. De nasleep van het besef dat iemand had geprobeerd Cardan te vermoorden, van beseffen dat hij had kunnen sterven. ‘Ze zullen je executeren. Ze laten je jezelf dood dansen in gloeiendhete ijzeren schoenen. Je mag van geluk spreken als ze je in de Vergeteltoren gooien.’

‘Ik ben prinses van de Onderzee,’ zegt ze hooghartig.

Ik zie echter de schok op haar gezicht als mijn woorden tot haar doordringen.

‘De wetten van het land gelden niet voor mij. Trouwens, ik heb je verteld dat hij niet mijn doelwit was.’

Nu begrijp ik haar extreme gedrag op school: ze geloofde oprecht dat ze nooit gestraft kon worden. ‘Heb je ooit eerder een kruisboog

gebruikt? Je hebt zijn leven in gevaar gebracht. Hij had kunnen sterven. Idioot die je bent, hij had kunnen sterven!

‘Ik heb je toch gezegd –’

‘Ja, ja, het pact tussen de zee en het land,’ onderbreek ik haar nog altijd woedend. ‘Maar toevallig weet ik dat je moeder van plan is om dat verdrag te verbreken. Zij zal zeggen dat het tussen koningin Orlagh en opperkoning Eldred was, niet tussen koningin Orlagh en opperkoning Cardan. Dat is niet langer van toepassing en dát betekent dat het je niet zal beschermen.’

Nicasia staart me met open mond aan. Voor het eerst is er angst van haar gezicht te lezen. ‘Hoe weet je dat?’

Dat wist ik niet zeker, maar nu wel.

‘Neem voor het gemak maar aan dat ik alles weet,’ zeg ik in plaats daarvan. ‘Alles. Altijd. Maar ik ben bereid om een deal met je te sluiten. Ik zal Cardan en de wachters en alle anderen vertellen dat de schutter is ontsnapt als je iets voor me doet.’

‘Ja.’

Dat zegt ze voor ik haar zelfs maar de voorwaarden kan uitleggen. Heel even borrelt er een verlangen naar wraak in me op. Ze heeft ooit om mijn vernedering gelachen, nu zou ik me om die van haar kunnen verkneukelen.

Zo voelt macht aan, pure, onbegrensde macht. Geweldig!

Ik zet die gedachten van me af. ‘Vertel me wat Orlagh van plan is.’

‘Ik dacht dat je alles al wist,’ kaatst ze mokkend terug. Ze gaat verzitten zodat ze kan opstaan van het bed en houdt met een hand de panden van haar kamerjas bij elkaar.

Ik gok dat ze er weinig onder draagt, als ze al iets draagt. Opeens wil ik tegen haar zeggen: ‘Je had gewoon naar binnen moeten gaan. Je had hem moeten vertellen dat hij dat andere meisje uit zijn hoofd moest zetten. Misschien had hij dat wel gedaan.’

‘Wil je mijn zwijgen kopen of niet?’ Ik ga op de rand van de kus-sens zitten. ‘Het duurt niet lang voor iemand naar mij op zoek gaat. Als die jou ziet, is het te laat voor ontkenningen.’

Nicasia slaakt een diepe zucht. ‘Mijn moeder zegt dat hij een jonge en zwakke koning is, dat hij zich te veel door anderen laat beïnvloeden.’ Ze kijkt mij nu doordringend aan. ‘Ze denkt dat hij aan haar eisen zal toegeven. In dat geval verandert er niets.’

‘En als hij dat niet doet...’

Ze heft haar kin. ‘Dan is de wapenstilstand tussen land en zee voorbij en zal het land daaronder lijden. De eilanden van Elfhame zullen onder de golven verdwijnen.’

‘En dan? De kans dat Cardan het met jou aanlegt is vrij klein als je moeder de boel onder water zet.’

‘Je begrijpt het niet. Zij wil dat wij trouwen. Zij wil dat ik koningin word.’

Ik ben zo verrast dat ik eventjes alleen maar naar haar staar en probeer een soort wilde, gepanikeerde lach te onderdrukken. ‘Je hebt hem net beschoten!’

De blik die ze me schenkt is er een van meer dan alleen haat. ‘Nou, jij hebt Valerian vermoord, toch? Ik heb hem gezien de nacht dat hij verdween en hij had het over jou, over dat hij je wilde laten boeten omdat je hem had neergestoken. Er wordt gezegd dat hij tijdens de kroningsceremonie is gestorven, maar dat geloof ik niet.’

Valerians lichaam ligt begraven op Madocs landgoed, bij de stallen, en als het was opgegraven dan had ik er wel eerder over gehoord. Ze raadt maar wat. Trouwens, wat maakt het uit? Ik ben de rechterhand van de opperkoning van Faerie. Hij kan me gratie verlenen voor elke misdaad die ik pleeg.

Toch brengt de herinnering eraan ook de doodsangst terug van het voor mijn leven moeten vechten. Het doet me beseffen hoeveel vreugde zij zou hebben ontleend aan mijn dood, net zoals zij vreugde had ontleend aan alles wat Valerian me had aangedaan of had geprobeerd me aan te doen. Zoals ze had genoten van Cardans haat.

‘De volgende keer dat jij mij op hoogverraad betrapt kun je me

dwingen mijn geheimen te vertellen,' zeg ik, 'maar op dit moment hoor ik liever wat je moeder van plan is met Balekin.'

'Niets.'

'En ik dacht nog wel dat het Volk niet kon liegen.'

Nicasia ijsbeert door de kamer. Ze draagt muiltjes aan haar voeten waarvan de punten opkrullen als varens. 'Dat doe ik niet! Moeder gelooft dat Cardan akkoord zal gaan met haar voorwaarden. Ze vleit Balekin alleen, laat hem denken dat hij belangrijk is, maar dat zal hij niet zijn. Dat zal hij niet worden.'

Het duizelt me van de zekerheid dat ik absoluut niet kan toestaan dat Cardan met Nicasia trouwt. In dat geval zou het onmogelijk zijn om hen allebei van de troon te krijgen. Eik zou dan nooit regeren.

Ik zou alles verliezen.

Ze vernauwt haar ogen tot spleetjes. 'Ik heb je genoeg verteld.'

'Jij denkt nog steeds dat we een spelletje spelen.'

'Alles is een spel, Jude. Dat weet je. En nu ben jij aan zet.' Ze loopt naar de enorme deuren en trekt er een met veel moeite open. 'Vertel het ze maar als je wilt, maar weet dit: iemand die jij vertrouwt heeft je al verraden.'

Ik hoor het kletsen van haar muiltjes tegen steen en dan de zware bonk van hout tegen het kozijn.

Allerlei verwarrende gedachten schieten door mijn hoofd als ik terugkeer door de geheime gang. Cardan wacht op me in de ontvangstkamer van zijn vertrekken. Hij rust op een bank met een sluwe uitdrukking op zijn gezicht. Zijn overhemd hangt nog steeds open, maar zijn wond is nu bedekt met verband. Er danst een munt over zijn vingers.

Dat trucje herken ik, dat is er een van de Kakkerlak. *Iemand die jij vertrouwt heeft je al verraden.*

Bij de kapotte deur kijkt de Schim, die bij de lijfwacht van de opperkoning staat, naar binnen. Hij vangt mijn blik op.

'Nou?' vraagt Cardan. 'Heb je iets ontdekt over mijn vermeende moordenaar?'

Ik schud mijn hoofd. Het lukt me niet de leugen onder woorden te brengen. Ik kijk om me heen naar de vernietigde kamers. Die zijn met geen mogelijkheid te beveiligen en ze stinken naar rook. ‘Kom.’ Ik pak Cardan bij zijn arm en trek hem overeind. Hij wankelt. ‘Hier kun je niet slapen.’

‘Wat is er met je wang gebeurd?’ vraagt hij, als hij zijn wazige blik op me richt.

Hij is zo dichtbij dat ik zijn lange wimpers zie, de goudkleurige ring rond het zwart van zijn iris. ‘Niets.’

Hij laat zich de gang in leiden waar de Schim en andere wachters onmiddellijk in de houding gaan staan.

Cardan zwaait met zijn hand. ‘Op de plaats rust. Mijn hofmeester brengt me ergens heen. Geen zorgen. Ik weet zeker dat ze een of ander plan heeft.’

Zijn wachters volgen ons, sommigen met een frons, terwijl ik hem half leid, half draag naar mijn vertrekken. Ik vind het verschrikkelijk om hem daarheen te brengen, maar ik weet geen andere plek waar hij veilig is.

Hij kijkt vol verbazing om zich heen en neemt de chaos in zich op. ‘Waar... Slaap jij hier echt? Misschien moet jij de boel ook in brand zetten.’

‘Misschien.’ Ik stuur hem naar mijn bed. Het is vreemd om mijn hand op zijn rug te leggen. Ik voel de warmte van zijn huid door het dunne linnen overhemd, voel zijn spieren bewegen.

Het voelt verkeerd om hem aan te raken als was hij zomaar iemand, alsof hij niet zowel de opperkoning als mijn vijand is.

Hij heeft geen aanmoediging nodig om zich languit op mijn matras te laten vallen, met zijn hoofd op het kussen, zijn zwarte haar uitgewaaid als kraaienveren. Hij kijkt me aan met zijn nachtkleurige ogen, prachtig en verschrikkelijk tegelijk. ‘Heel even vroeg ik me af of jij op me schoot.’

Ik trek een gezicht. ‘En waardoor heb je besloten dat dat niet zo was?’

Hij grijnst. ‘De schutter miste.’

Ik heb gezegd dat hij de gave heeft om een compliment te geven dat kwetst. Dat houdt ook in dat hij iets kan zeggen wat beledigend hoort te zijn, maar op zo’n manier dat het voelt alsof je echt wordt gezien.

We kijken elkaar aan en er vliegt een gevaarlijke vonk heen en weer.

Hij haat je!

‘Kus me nog een keer,’ zegt hij, dronken en dwaas. ‘Kus me tot ik het beu ben.’

Die woorden voelen als een schop in mijn maag.

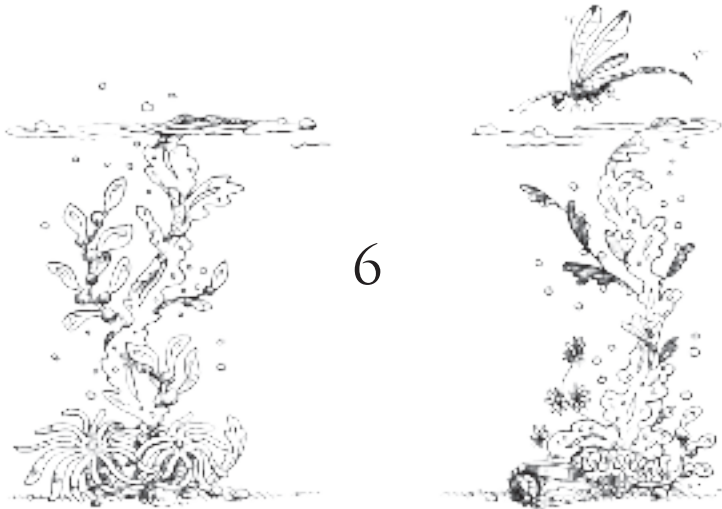
Hij ziet de uitdrukking op mijn gezicht en lacht spottend.

Ik weet niet om wie van ons beiden hij lacht.

Hij haat je. Hij haat je zelfs terwijl hij naar je verlangt. Misschien juist daarom zelfs nog wel meer.

Dan zakken zijn oogleden dicht. Zijn stem is niet meer dan een fluistering, alsof hij het tegen zichzelf heeft. ‘Als jij de ziekte bent, dan kun je vast niet ook nog eens de remedie zijn.’ Hij valt in slaap.

Ik ben klaarwakker.

De hele ochtend zit ik op een stoel waarmee ik ruggelings tegen de wand van mijn eigen slaapkamer leun, met het zwaard van mijn vader op mijn schoot. Nicasia's woorden blijven door mijn hoofd spelen.

Je begrijpt het niet. Zij wil dat wij trouwen. Zij wil dat ik koningin word.

Hoewel ik aan de andere kant van de kamer zit kijk ik onwillekeurig regelmatig naar het bed en de jongen die daar ligt te slapen.

Hij heeft zijn donkere ogen gesloten en zijn donkere haar ligt uitgespreid over mijn kussen. Eerst leek hij zijn draai niet te kunnen vinden. Zijn voeten kwamen vast te zitten in de lakens. Uiteindelijk wordt zijn ademhaling rustig, net als zijn bewegingen. Hij is zoals altijd belachelijk mooi, zijn mond ontspannen. Zijn lippen wijken iets van elkaar, zijn wimpers zijn zo lang dat ze tegen zijn wangen rusten nu hij zijn ogen heeft gesloten.

Ik ben gewend aan Cardans schoonheid, maar niet aan enige kwetsbaarheid. Het voelt ongemakkelijk om hem te zien zonder

zijn overdreven kledij, niet gewapend met zijn vlijmscherpe tong en boosaardige blik.

Gedurende de eerste vijf maanden van onze overeenkomst heb ik geprobeerd om voorbereid te zijn op het ergste. Ik heb bevelen gegeven om te voorkomen dat hij me vermijdt, negeert of van me af komt. Ik heb regels bedacht om te voorkomen dat stervelingen erin worden geluisd om jarenlang te dienen en hij heeft die daadwerkelijk afgekondigd.

Maar het lijkt nooit voldoende te zijn.

Ik herinner me dat ik tijdens de schemering met hem in de paleistuinen liep. Cardan had zijn handen op zijn rug gevouwen en was blijven staan om aan een enorme witte roos met rode rand te ruiken, vlak voor die in de lucht hapte. Hij grijnsde en keek me met opgetrokken wenkbrauw aan, maar ik was te nerveus om op mijn beurt te glimlachen.

Achter hem, aan de rand van de tuin, stond een zestal ridders, zijn persoonlijke lijfwacht, aan wie de Schim al was toegewezen.

Hoewel ik talloze keren had doorgenomen wat ik hem nu zou vertellen, voelde ik me nog steeds als de dwaas die dacht dat ze een twaalfal wensen aan een enkele kon ontlokken als ze maar de juiste formulering kon bedenken. 'Ik ga je bevelen geven.'

'O, toe maar,' zei hij. De gouden kroon van Elfhame op zijn hoofd ving het licht van de zonsondergang.

Ik ademde diep in. 'Je mag me nooit een audiëntie weigeren of het bevel geven om mij bij je uit de buurt te houden.'

'Waarom zou ik jou in vredesnaam niet aan mijn zij willen hebben?' merkte hij droogjes op.

Ik negeerde hem. 'Je mag nooit het bevel geven om me te laten arresteren, me gevangen te houden of te vermoorden. Of om me te verwonden, niet eens om me vast te zetten.'

'Mag ik wel aan een bediende vragen om een heel scherp steentje in je laars te doen?' vroeg hij met een irritant serieuze uitdrukking op zijn gezicht.

Ik schonk hem een hopelijk vernietigende blik. ‘Je mag mij ook zelf niets aandoen.’

Hij maakte een gebaar in de lucht, alsof dat allemaal belachelijk logisch was, alsof het op de een of andere manier een blijk van gebrek aan vertrouwen was om hem die bevelen hardop te geven.

Ik ging vastberaden verder. ‘Elke avond wacht je voor het avondeten op me in je vertrekken, waar we het over het beleid zullen hebben. Als je weet dat iemand me iets wil aandoen, dan moet je me waarschuwen. Je moet proberen te voorkomen dat iemand ontdekt hoe ik jou onder controle heb. En hoe verschrikkelijk je het ook vindt om opperkoning te zijn, je moet doen alsof dat niet zo is.’

Hij kijkt naar de lucht. ‘Dat is niet zo.’

Ik keer me verbaasd naar hem toe. ‘Wat bedoel je?’

‘Ik vind het niet verschrikkelijk om opperkoning te zijn. Niet altijd. Ik dacht dat dat wel zo zou zijn, maar dat is niet het geval. Zie maar wat je ervan denkt.’

Daar schrok ik een beetje van, want het was veel makkelijker te denken dat hij niet alleen ongeschikt was om te regeren, maar dat hij daar niet eens geïnteresseerd in was. Telkens als ik naar de Bloedkroon op zijn hoofd keek, moest ik doen alsof ik me daar niet bewust van was.

Het hielp niet dat hij de adel moeiteloos had overtuigd van zijn recht om over hen te regeren. Zijn reputatie voor wreedheid zorgde ervoor dat ze wel oppasten om hem dwars te zitten. Zijn toestemming liet ze geloven dat alle geneugten toegestaan waren.

‘Nou,’ zei ik, ‘bevalt het om mijn pion te zijn?’

Hij grijnsde loom, alsof hij het niet erg vond om geprovoceerd te worden. ‘Voor nu.’

Ik keek hem scherp aan. ‘Voor veel langer dan dat.’

‘Je hebt een jaar en een dag gekregen,’ kaatste hij terug. ‘Er kan veel gebeuren in die tijd. Je kunt me alle bevelen geven die je wilt, maar je denkt nooit aan alles.’

Ooit was ik degene die hem van zijn stuk had gebracht, degene die zijn woede had laten ontbranden en zijn zelfbeheersing aan flar-

den had weten te scheuren, maar op de een of andere manier waren de rollen omgedraaid. Sindsdien had ik elke dag het gevoel gehad dat alles verder ontspoorde.

Nu ik hem daar zo uitgestrekt op mijn bed zie liggen voel ik me meer uit balans dan ooit.

Die namiddag komt de Kakkerlak de kamer binnen. Op zijn schouder zit de uil met het gezicht van een gnoom, ooit een boodschapper voor Dain, maar nu voor het Schaduwhof. Hij staat bekend als Leeuwenbek, al weet ik niet of dat een codenaam is.

‘De Levende Raad wil je zien,’ zegt de Kakkerlak.

Leeuwenbek knippert slaperig met zijn zwarte ogen naar me.

Ik kreun.

‘Eigenlijk,’ hij knikt naar het bed, ‘willen ze hém zien, maar jou kunnen ze rondcommanderen.’

Ik sta op en rek me uit. Ik gesp de schede van het zwaard vast en ga naar de zitkamer van mijn vertrek om Cardan niet wakker te maken. ‘Hoe gaat het met de Schim?’

‘Hij rust,’ vertelt de Kakkerlak. ‘Er doen veel geruchten over vannacht de ronde, zelfs bij de wachters. Roddelaars beginnen hun webben te spinnen.’

Ik ga naar mijn badkamer om me wat op te frissen. Ik gorgel met zilt water en veeg met een doek gedrenkt in citrusachtig verbena over mijn gezicht en onder mijn oksels. Ik kam de klitten uit mijn haar, te uitgeput om iets ingewikkelders dan dat voor elkaar te krijgen. ‘Je zult inmiddels wel die gang hebben bekeken,’ roep ik.

‘Ja,’ zegt de Kakkerlak. ‘En ik weet waarom die niet op een van onze kaarten stond... Er is op geen enkel punt een verbinding met een van de andere gangen. Ik weet niet eens zeker of die op hetzelfde moment zijn gebouwd.’

Ik denk aan de geschilderde klok en de sterrenstelsels. De sterren die een amoureuze geliefde voorspelden. ‘Wie heeft daar vóór Cardan geslapen?’

De Kakkerlak haalt zijn schouders op. ‘Verschillende leden van het Volk. Niemand die bijzonder belangrijk was. Gasten van de koning.’

‘Geliefden.’ Eindelijk heb ik één plus één bij elkaar opgeteld. ‘De geliefden van de opperkoning die geen consorten waren.’

‘Huh.’ De Kakkerlak gebaart met zijn kin naar de slaapkamer, naar Cardan. ‘En dát is de plek die ónze opperkoning koos om te slapen.’ Hij kijkt me veelbetekenend aan, alsof ik de oplossing voor dit raadsel hoor te weten, terwijl ik niet eens wist dat het een raadsel was.

‘Ik weet het niet.’

Hij schudt zijn hoofd. ‘Je kunt maar beter naar die bijeenkomst van de Raad gaan.’

Het is een opluchting om te weten dat ik er niet zal zijn als Cardan wakker wordt.

De Levende Raad is tijdens de regeerperiode van Eldred samengesteld, zogenaamd om de opperkoning te helpen beslissingen te nemen, en die is verworpen tot een groep die moeilijk te negeren is. Het is niet zozeer dat de ministers rauwe, individuele macht hebben, al zijn velen formidabel genoeg, maar gezamenlijk beschikken ze over de autoriteit om vele kleinere beslissingen te nemen met betrekking tot de dagelijkse gang van zaken in het koninkrijk. Het soort kleinere beslissingen dat samen zelfs een koning in een moeilijke positie kan plaatsen.

Na de verstoorde kroning en de moord op de koninklijke familie, na de ongeregelde heden met de kroon, is de Raad sceptisch over Cardans jeugdige leeftijd en in de war door mijn machtsgreep.

Leeuwenbek brengt me naar de bijeenkomst onder een koepel van gevlochten wilgentakken, aan een tafel van versteend hout. De ministers bestuderen me terwijl ik over het gras loop en ik bekijk hen een voor een: de Onseelieminister, een trol met een dikke bos ruig haar waar stukjes metaal in gevlochten zitten; de

Seelieminister, een groene vrouw die op een bidsprinkhaan lijkt; de Grootgeneraal, Madoc; de Koninklijke Astroloog, een ontzettend lange man met donkere huid en een gemanicuurde baard en hemelse siervoorwerpen in zijn lange, marineblauwe haar; de minister der Sleutels, een verweerde oude gnoom met de hoorns van een ram en geitenogen en tot slot de Grote Zot die lila rozen op zijn hoofd draagt die bij zijn paarse narrenpak passen.

Op tafel staan verschillende karaffen water en wijn en schalen met gedroogd fruit.

Ik leun naar een van de bedienden toe en vraag om een pot van de sterkste thee die hij kan vinden. Die zal ik nodig hebben.

Randalin, de minister der Sleutels, zit op de stoel van de opperkoning. In de houten rug van de troonachtige stoel is het koninklijke wapen gebrand.

Dat valt me op, dat en de aannames die daarmee gepaard gaan. Gedurende de vijf maanden sinds Cardan de mantel van opperkoning heeft overgenomen, is hij niet voor de Raad verschenen. Maar één stoel is leeg, die tussen Madoc en Fala, de Grote Zot. Ik blijf staan.

‘Jude Duarte...’ Randalin kijkt me aan met zijn geitenogen. ‘Waar is de opperkoning?’

Het is altijd intimiderend om voor ze te staan en Madocs aanwezigheid maakt dat alleen maar erger. Hij geeft me het gevoel een kind te zijn, te gretig om iets slims te zeggen of te doen. Een deel van me wil niets liever dan bewijzen dat ik meer ben dan hoe ze me zien: de zwakke en onnozele vertegenwoordiger van een zwakke en onnozele koning. Om ze te bewijzen dat Cardan niet alleen een sterfelijke hofmeester heeft gekozen omdat ze voor hem kan liegen.

‘Ik spreek namens hem,’ zeg ik.

Randalin werpt me een vernietigende blik toe. ‘Het gerucht gaat dat hij afgelopen nacht een van zijn minnaressen heeft beschoten. Klopt dat?’

Een bediende zet de pot thee waar ik om heb gevraagd bij mijn

elleboog neer en ik ben zowel dankbaar voor de warme drank als voor een excuus om niet direct antwoord te geven.

‘Hovelingen hebben me vandaag verteld dat het meisje een enkelbandje met robijnen droeg dat haar als verontschuldiging was gestuurd, maar dat ze niet zelfstandig kon staan,’ zegt Nihuar, de See-lievertegenwoordiger. Ze tuit haar dunne groene lippen. ‘Naar mijn mening getuigt alles met betrekking daartoe van slechte smaak.’

Fala de Zot lacht. Hij heeft daar duidelijk geen problemen mee. ‘Robijnen voor het laten vloeien van haar robijnrode bloed.’

Dat kan niet waar zijn. Cardan zou dat hebben moeten regelen gedurende de tijd die het mij heeft gekost om van mijn vertrekken bij de Raad te komen. Dat wil niet zeggen dat iemand anders dat niet namens hem heeft geregeld. Iedereen wil dolgraag een koning helpen.

‘Had u liever gehad dat hij haar dan maar had gedood?’ informeer ik. Mijn diplomatieke vaardigheden zijn bij lange na niet zo geperfectioneerd als mijn talent om anderen te ergeren. Trouwens, ik ben moe.

‘Ik zou het niet erg vinden.’ Mikkkel, de Onseelievertegenwoordiger, grinnikt. ‘Onze nieuwe opperkoning lijkt door en door Onseelie te zijn en ik vermoed dat hij ons gunstig gestemd is. Nu we weten waar hij van houdt, kunnen we hem een ontaard festijn bieden dat beter is dan waar zijn meester der festiviteiten over opschept.’

‘Er gaan andere verhalen,’ gaat Randalin verder. ‘Dat een van de wachters op opperkoning Cardan heeft geschoten om het leven van die hoveling te redden. Dat ze de koninklijke erfgenaam draagt. Je moet de opperkoning vertellen dat zijn Raad paraat staat om hem van advies te voorzien zodat zijn regeringsperiode niet geplaagd wordt door zulke vertellingen.’

‘Dat zal ik zeker doen,’ zeg ik.

Baphen, de Koninklijke Astroloog, kijkt me onderzoekend aan, alsof hij doorheeft dat ik helemaal niet van plan ben om Cardan hier ook maar iets over te vertellen. ‘De opperkoning is verbon-

den met zijn land en zijn onderdanen. Een koning is een levend symbool, het kloppende hart, een ster waarmee de toekomst van Elfhame wordt geschreven.’ Hij spreekt met zachte stem, maar die draagt ver. ‘Het is je zeker wel opgevallen dat sinds het begin van zijn regeerperiode de eilanden anders zijn. Stormen zijn agressiever, kleuren zijn iets feller, geuren scherper.’

‘Er zijn dingen gezien in de bossen,’ gaat hij verder. ‘Eeuwenoude dingen, waarvan lang werd gedacht dat ze verdwenen waren, die zijn gekomen om naar hem te gluren. Als hij dronken wordt, dan zijn zijn onderdanen aangeschoten zonder dat ze weten waarom. Als zijn bloed wordt vergoten, dan groeien er dingen. Opperkoningin Mab heeft zelfs Insmire, Insmoor en Insweal uit de zee opgeroepen. Alle eilanden van Elfhame, gevormd in een enkel uur.’

Mijn hart slaat sneller hoe langer Baphen aan het woord is. Mijn longen voelen alsof ze niet voldoende lucht krijgen. Want niets van dit alles kan Cardan beschrijven. Hij kan niet zo hecht met het land verbonden zijn, kan niet in staat zijn dat alles te doen terwijl hij onder mijn bevel staat.

Ik denk aan het bloed op zijn sprei met daarnaast de verdwaalde witte bloemen.

Als zijn bloed wordt vergoten, dan groeien er dingen.

‘Dus je begrijpt,’ zegt Randalin, zich onbewust van mijn paniek, ‘dat elke beslissing van de opperkoning Elfhame verandert en invloed heeft op de inwoners. Als er kinderen werden geboren gedurende het bewind van Eldred, werden ze aan hem voorgeleid om trouw te zweren aan het koninkrijk. Maar bij de lagere hoven werden sommige erfgenamen grootgebracht in de sterfelijke wereld en zij groeiden buiten het bereik van Eldred op. Deze wisselkinderen keerden terug om te heersen zonder een eed af te leggen aan de Bloedkroon. Zeker één hof heeft zo’n wisselkind tot zijn koningin gemaakt. Wie weet hoeveel ongetemd Volk het is gelukt om te vermijden zo’n eed af te leggen? En de generaal van het Hof der Tandens, Grima Mog, lijkt haar post te hebben verlaten. Niemand

weet wat zij precies van plan is. We kunnen ons nalatigheid van de kant van de opperkoning niet veroorloven.'

Ik heb van Grima Mog gehoord. Zij is doodeng, maar niet zo eng als Orlagh. 'We moeten de koningin van de Onderzee ook in de gaten houden,' meld ik. 'Zij is iets van plan en gaat actie tegen ons ondernemen.'

'Hoe bedoel je?' vraagt Madoc, voor het eerst geïnteresseerd in het gesprek.

'Onmogelijk,' zegt Randalin. 'Waar zou jij nu zoiets hebben gehoord?'

'Balekin heeft verschillende keren haar vertegenwoordigers gesproken.'

Randalin snuift ongelovig. 'En ik neem aan dat de prins je dat zelf heeft verteld?'

Als ik nog harder op mijn tong bijt, dan bijt ik die doormidden. 'Ik heb het uit meer dan één bron vernomen. Als dat verbond met Eldred was, dan is dat nu voorbij.'

'Het zeevolk heeft een koud hart,' zegt Mikkell.

In eerste instantie klinkt het alsof hij het met me eens is, maar dat wordt ondermijnd door de goedkeurende klank van zijn stem.

'Waarom raadpleegt Baphen zijn sterrenkaarten niet?' stelt Randalin verzoenend voor. 'Als daarin een dreiging wordt voorspeld, zullen we het er verder over hebben.'

'Ik zeg het jullie...' begin ik.

Op dat moment springt Fala op de tafel en begint hij te dansen. Zo te zien interpretatief.

Madoc lacht kort.

Een vogel landt op Nihuars schouder en zij beginnen zacht fluisterend en kwetterend te roddelen.

Het is duidelijk dat ze me niet willen geloven. Het kan toch niet dat ik iets weet wat zij niet weten? Ik ben te jong, te onervaren, te sterfelijk.

'Nicasia...'

Madoc glimlacht. ‘Je schoolvriendinnetje.’

Kon ik Madoc maar vertellen dat ik de enige reden ben dat hij nog in deze Raad zit. Ondanks het feit dat hij Dain eigenhandig aan zijn zwaard heeft geregen is hij nog altijd de Grootgeneraal. Ik zou kunnen zeggen dat ik hem bezig wil houden, dat hij een wapen is dat wij beter zelf kunnen inzetten dan dat het tegen ons wordt gebruikt, dat het makkelijker is voor mijn spionnen om hem in de gaten te houden als ik weet waar hij is, maar ergens besef ik dat hij nog de Grootgeneraal is omdat ik me er niet toe kon brengen om zo veel autoriteit af te nemen van mijn vader.

‘Dan is er nog de kwestie van Grimsen.’ Mikkell gaat verder alsof ik niets heb gezegd. ‘De opperkoning heeft de smid van de Elzenkoning, de maker van de Bloedkroon, verwelkomd. Nu woont hij bij ons, maar toch werkt hij niet voor ons.’

‘We moeten hem het gevoel geven welkom te zijn,’ zegt Nihuar, in een zeldzaam moment van eensgezindheid tussen de Onseelieën en Seeliëgroeperingen. ‘De meester der festiviteiten heeft plannen voor de Jagersmaan. Misschien kan hij wat vermaak voor Grimsen toevoegen.’

‘Dat hangt volgens mij af van wat Grimsen wil.’ Ik geef het op ze ervan te overtuigen dat Orlagh in actie komt tegen ons. Ik sta er alleen voor.

‘Misschien in de modder wroeten,’ stelt Fala voor. ‘Om naar truffels te zoeken.’

‘Truffels,’ corrigeert Randalin automatisch.

‘Hè, bah.’ Fala rimpelt zijn neus. ‘Niet die.’

‘Ik zal proberen te achterhalen waar zijn voorkeur naar uitgaat.’ Randalin schrijft iets op een papiertje. ‘Er is me ook verteld dat een vertegenwoordiger van het Hof der Termieten aanwezig zal zijn op de fuif van de Jagersmaan.’

Ik probeer geen blijk te geven van mijn verrassing. Het Hof der Termieten, onder leiding van heer Roiben, heeft geholpen om Cardan op de troon te krijgen. In ruil daarvoor heb ik beloofd dat heer

Roiben me om een gunst kan vragen, maar ik heb geen idee wat hij zou kunnen willen en dit is geen goed moment voor nog een complicatie.

Randalin schraapt zijn keel, keert zich naar me toe en kijkt me nadrukkelijk aan. ‘Breng onze teleurstelling over aan de opperkoning dat we hem niet persoonlijk advies konden geven en laat hem weten dat we paraat staan om hem te helpen. Mocht je dat niet doen, dan vinden we een andere manier om hem dat te laten weten.’

Ik maak een ondiepe buiging, maar reageer niet op wat duidelijk een dreigement is. Bij mijn vertrek komt Madoc naast me lopen.

‘Ik heb gehoord dat je je zus hebt gesproken.’ Hij heeft zijn volle wenkbrauwen in elk geval in een nabootsing van bezorgdheid gefronst.

Ik haal mijn schouders op, maar herinner mezelf er in gedachten aan dat hij me vandaag nog geen seconde heeft gesteund.

Hij kijkt me ongeduldig aan. ‘Zeg maar niets over hoe druk je het hebt met dat jonge koninkje, al stel ik me voor dat hij je bezighoudt.’

Op de een of andere manier heeft hij me met een paar woorden tot een nukkige dochter gemaakt en hemzelf tot de lijdzame vader.

Ik zucht, verslagen. ‘Ik heb Taryn gesproken.’

‘Mooi,’ zegt hij. ‘Je brengt te veel tijd alleen door.’

‘Doe niet alsof je je zorgen om me maakt. Dat is een belediging voor ons allebei.’

‘Jij gelooft niet dat ik om je kan geven, zelfs nadat je me hebt verraden?’ Hij houdt me met zijn kattenogen in de gaten. ‘Ik ben nog steeds je vader.’

‘Je bent de moordenaar van mijn vader,’ flap ik eruit.

‘Ik kan het allebei zijn.’ Madoc glimlacht zijn tanden bloot.

Mijn poging om hem op stang te jagen heeft als resultaat dat ik mezelf onzeker heb gemaakt. Ondanks het feit dat er maanden zijn verstreken, ligt de herinnering aan zijn laatste vergeefse uitval toen hij beseftte dat hij was vergiftigd nog vers in mijn geheugen. Ik her-

inner me die blik, alsof hij me doormidden wilde klieven. ‘Dat is de reden dat we geen van beiden zouden moeten doen alsof je niet woedend op me bent.’

‘O, ik ben boos, dochter, maar ik ben ook nieuwsgierig.’ Hij maakt neerbuigend een gebaar naar Paleis Elfhame. ‘Is dat echt wat je wilde? Hém?’

Net als bij Taryn stik ik in de verklaring die ik niet kan geven.

Als ik blijf zwijgen, trekt hij zijn eigen conclusie. ‘Dat dacht ik al. Ik heb je niet op waarde geschat. Ik heb je verlangen naar het ridderschap onderschat. Ik heb je capaciteit voor strategie, voor kracht onderschat... én voor wreedheid. Dat was mijn vergissing, een die ik niet nog eens zal begaan.’

Is dat een dreigement of een verontschuldiging?

‘Cardan is nu de opperkoning, en zolang hij de Bloedkroon draagt, heb ik gezworen hem te dienen. Maar jij bent niet gebonden door een eed. Als jij spijt hebt van je beslissing, dan neem je een andere. Er zijn nog andere spellen om te spelen.’

‘Ik heb al gewonnen.’

Hij glimlacht. ‘We spreken elkaar later nog wel een keer.’

Terwijl hij wegloopt denk ik onwillekeurig dat ik misschien beter af was toen hij me negeerde.

Ik heb met de Bom afgesproken in het oude onderkomen van op-
perkoning Eldred. Dit keer zal ik elke centimeter van de ruimtes
onderzoeken voor Cardan daar zijn intrek neemt en het staat voor
mij vast dat hij hier zal blijven, in het veiligste deel van het paleis,
ongeacht wat zijn wensen zijn.

Als ik daar aankom steekt de Bom de laatste van de dikke kaar-
sen boven een open haard aan, de geultjes van was zodanig gerang-
schikt dat ze een soort sculptuur vormen. Het is vreemd om hier te
zijn zonder dat ik Nicasia moet ondervragen of dat er iets anders is
wat voorkomt dat ik mijn omgeving kan bestuderen. De wanden
glinsteren door mica en het plafond bestaat uit takken en groene
ranken. In het voorvertrek gloeit het huis van een enorme slak, een
lamp zo groot als een kleine tafel.

De Bom schenkt me een korte grijns. Haar witte haar zit in vlech-
ten waar hier en daar wat schitterende zilveren kralen in geknoopt
zitten.

Iemand die jij vertrouwt heeft je al verraden.

Ik probeer Nicasia's woorden uit mijn hoofd te zetten. Dat zou van alles kunnen betekenen. Het is van die typische Faerie-onzin, onheilspellend, maar zo algemeen toepasselijk dat het de aanwijzing zou kunnen zijn voor een val voor mij of een verwijzing naar iets wat er is gebeurd toen we nog allemaal samen lessen volgden. Misschien waarschuwt ze me voor een spion die mijn vertrouwen geniet of misschien heeft ze het over toen Taryn al iets met Locke had.

En toch blijf ik er maar aan denken.

'Dus de sluipmoordenaar is hierdoor ontsnapt?' vraagt de Bom. 'De Schim vertelde dat jij achter hem aan was gegaan.'

Ik schud mijn hoofd. 'Dat was geen sluipmoordenaar, maar een romantisch misverstand.'

Ze trekt haar wenkbrauwen op.

'De opperkoning is heel slecht in romantiek.'

'Dat zal wel. Jij wilt de zitkamer overhoop halen, zal ik dan de slaapkamer doen?'

'Prima.' Ik loop naar de zitkamer.

De toegang naar de geheime tunnel is naast een schouw die gehouwen is in de vorm van de grijnzende mond van een kobold. De boekenkast staat nog steeds halfopen en zo wordt het begin van een spiraaltrap onthuld die achter de muur verdwijnt. Ik duw hem dicht.

'Denk je echt dat je Cardan zover krijgt dat hij hier zijn intrek neemt?' roept de Bom vanuit de andere kamer. 'Het is zonde om deze prachtige ruimtes niet te gebruiken.'

Ik buk me om boeken van de planken te halen, klap die open en schud ze een beetje om te zien of er iets in zit.

Een paar vergeelde en uiteenvallende stukjes papier vallen eruit, samen met een veer en een briefopener met een handvat van bewerkt hoorn. Iemand heeft een van de boeken uitgehold, maar er zit niets in de opening. Aan weer een ander werk is geknaagd door insecten. Dat exemplaar gooi ik weg.

'Cardans laatste kamer is in brand gevlogen,' roep ik terug. 'Wacht, dat moet ik niet zo zeggen. Hij heeft die in brand gestoken!'

Ze lacht. ‘Het zou hem dagen kosten om dit allemaal te verbranden.’

Ik kijk om naar de boeken. Daar ben ik niet zo zeker van. Ze zijn zo droog dat ze al vlam zouden vatten als ik er te lang naar kijk. Met een zucht stapel ik ze op en ik ga verder met de kussens en klap de kleden terug. Daaronder tref ik alleen stof aan.

Ik kiep alle lades een voor een om op het enorm grote bureau: de metalen punten van ganzenpennen, stenen waar gezichten in gesneden zijn, drie zegelringen, een lange tand van een wezen dat ik niet kan plaats en drie flesjes waarin de vloeistof is opgedroogd tot een vast zwart goedje.

In een andere la tref ik juwelen aan. Een kraag van zwart git, een kralenarmband met een gesp, zware ringen van goud.

In de laatste tref ik kwartskristallen aan die tot glad gepolijste bollen en speren gevormd zijn. Als ik er een tegen het licht hou, zie ik iets erin bewegen.

‘Bom?’ roep ik. Mijn stem schiet een beetje uit.

Ze komt de kamer binnen en heeft een met juwelen versierde jas bij zich die zo zwaar is dat het een wonder is dat iemand die zou willen dragen. ‘Wat is er?’

‘Heb jij ooit zoiets gezien?’ Ik hou een kristallen bol op.

Ze tuurt erin. ‘Kijk, daar is Dain.’

Ik hou hem dichterbij mijn ogen om erin te kijken. Een jonge prins Dain zit op een paard en houdt in één hand een boog vast en in de andere appels. Elowyn zit aan een kant van hem op een pony, Rhyia aan de andere. Hij gooit drie appels in de lucht. Ze spannen alle drie hun boog aan en schieten. ‘Is dat echt gebeurd?’

‘Waarschijnlijk. Iemand moet deze bollen voor Eldred hebben betoverd.’

Ik denk aan Grimsens legendarische zwaarden, aan de gouden eikel waar Liriopes laatste woorden uit rolden, aan de lap stof van Moeder Merg die zelfs het scherpste zwaard kan afweren en aan alle gestoorde magie die opperkoningen krijgen. Deze voorwerpen waren zodanig normaal dat ze in een la zijn beland.

Ik haal ze stuk voor stuk tevoorschijn om te zien wat erin zit. Ik zie Balekin als pasgeboren kind. De doorns steken al uit zijn huid. Hij huilt in de armen van een sterfelijke vroedvrouw die aan de troebele blik in haar ogen te zien betoverd is.

‘Moet je deze zien,’ zegt de Bom met een vreemde uitdrukking op haar gezicht.

Het is Cardan toen hij heel jong was. Hij is gekleed in een tuniek die veel te groot voor hem is en als een hobbezak om hem heen hangt. Zijn blote voeten zitten onder de modder, net als zijn tuniek, maar hij heeft grote ringen in zijn oren, alsof een volwassene hem haar eigen oorbellen heeft gegeven. Een Faerievrouw met hoorns staat vlakbij. Als hij naar haar toe rent, pakt ze hem bij zijn polsen beet voor hij met zijn smoezelige handen haar rok kan vastpakken.

Ze spreekt hem streng toe en duwt hem weg. Als hij valt, lijkt ze dat nauwelijks te merken, zo druk heeft ze het met haar gesprek met andere hovelingen. Ik verwacht dat Cardan gaat huilen, maar dat doet hij niet. In plaats daarvan loopt hij boos weg naar een boom waar een oudere jongen in klimt. De jongen zegt iets en Cardan grijpt hem bij zijn enkel beet. Even later ligt de jongen op de grond. Cardan balt zijn vieze handje tot een vuist. Door het rumoer van het opstootje draait de Faerievrouw zich om, duidelijk opgetogen door zijn escapade.

Als Cardan naar haar omkijkt, glimlacht hij terug.

Ik duw het kristal terug in de la. Wie zou dit koesteren? Het is afschuwelijk.

En toch is het niet gevaarlijk. Er is geen reden om er iets mee te doen, om het niet hier te laten liggen. De Bom en ik onderzoeken de rest van de kamer samen. Als we hebben vastgesteld dat die veilig is lopen we door een openstaande deur die is versierd met een uil, terug naar de slaapkamer van de koning.

In het midden ervan staat een enorm luifelbed met groene gordijnen waar het symbool van de Struikwindes in blinkend goud op is

geborduurd. Dikke dekens van spinnenzijde zijn gladgestreken over een matras dat ruikt alsof het met bloemen is gevuld.

‘Kom op,’ zegt de Bom. Ze ploft op het bed en rolt zich op haar rug zodat ze naar het plafond staart. ‘We moeten controleren of het veilig is voor onze nieuwe opperkoning, gewoon, voor het geval dat.’

Ik hap verrast naar adem, maar volg dan haar voorbeeld. Het matras zakt in onder mijn gewicht en de bedwelmende geur van rozen overweldigt mijn zintuigen.

Me uitstrekken op het beddengoed van de koning van Elfhame, terwijl ik de geurige lucht inadem die hij ’s nachts opsnoof, heeft een haast hypnotische kwaliteit. De Bom legt haar hoofd op haar gevouwen armen alsof dit niets voorstelt, maar ik herinner me de hand van opperkoning Eldred op mijn hoofd en de lichte nervositeit en de trots die ik voelde elke keer als hij mijn aanwezigheid erkende. Zo op zijn bed liggen voelt alsof ik mijn vieze boerse voeten aan de troon afveeg.

Maar toch, hoe kan ik deze kans laten schieten?

‘Onze koning is een geluksvogel,’ zegt de Bom. ‘Ik zou wel een bed als dit willen hebben, groot genoeg voor een gast of twee.’

‘O?’ Ik plaag haar zoals ik ooit mijn zussen zou hebben geplaagd. ‘Iemand in het bijzonder?’

Ze kijkt gegeneerd weg.

Nu is mijn nieuwsgierigheid gewekt. Ik kom op een elleboog omhoog. ‘Wacht! Is het iemand die ik ken?’

Ze zwijgt.

Dat is op zich al een antwoord. ‘Ja dus! De Schim?’

‘Jude! Nee.’

Ik frons mijn wenkbrauwen. ‘De Kakkerlak?’

De Bom gaat rechtop zitten en trekt met haar lange vingers de sprei naar zich toe. Aangezien ze niet kan liegen zucht ze alleen. ‘Je begrijpt het niet.’

De Bom is prachtig met haar fijne gelaatstreken en chocolade-

bruine huid, wilde bos wit haar en schitterende ogen. Ze bezit een combinatie van charme en vaardigheid waardoor ze iedereen die ze maar wil zou kunnen krijgen.

De Kakkerlak met zijn zwarte tong, gedraaide neus en het toefje bontachtige haar op zijn hoofd zorgen ervoor dat hij indrukwekkend en angstaanjagend is, maar zelfs volgens de esthetiek van Faerie, een plek waar onmenselijke schoonheid samen met een haast overdadige lelijkheid wordt gevierd, weet ik niet zeker of hij zou raden dat de Bom naar hem smacht.

Ik zou het nooit hebben geraden.

Ik weet alleen niet hoe ik dat tegen haar moet zeggen zonder dat het klinkt alsof ik hem beledig. ‘Dat is zo,’ geef ik toe.

Ze trekt een kussen op haar schoot. ‘Mijn familie is een eeuw geleden gestorven bij een brute, bloederige Hofoorlog, waardoor ik alleen achterbleef. Ik trok de mensenwereld in en werd een kruimeldief. Daar was ik niet bijzonder goed in. Meestal gebruikte ik betoveringen om mijn vergissingen te verbergen. Toen spotte de Kakkerlak me. Hij wees me erop dat hoewel ik niet veel voorstelde als dief, ik goed was in het brouwen van drankjes en het maken van bommen. We hebben tientallen jaren samen opgetrokken. Hij was zo innemend, zo goedverzorgd en charmant, dat hij de mensen zonder enige magie moeiteloos kon oplichten.’

Ik glimlach bij de gedachte aan hem met een bolhoed en een gilet met een zakhorloge, geamuseerd door de wereld en alles wat zich daar afspeelde.

‘Toen kreeg hij het idee om van het Hof der Tandens in het noorden te stelen. Die zwendel ging verkeerd. Het hof heeft ons flink te grazen genomen en allerlei vloeken en bezweringen over ons uitgesproken. Ze hebben ons veranderd, ons gedwongen hen te dienen.’ Ze knipt in haar vingers en er ontstaan vonken. ‘Leuk, toch?’

‘Ik stel me zo voor dat het allesbehalve dat was.’

Ze laat zich op haar rug vallen en vertelt verder. ‘De Kakkerlak... Van, ik kan hem niet de Kakkerlak noemen als ik zo over hem praat.

Van is degene die me erdoorheen heeft gesleept. Hij vertelde me verhalen, vertellingen over koningin Mab die een ijsreus gevangen had gezet, die alle grote monsters van weleer aan zich had onderworpen en de opperkroon heeft veroverd. Verhalen over het onmogelijke. Zonder Van weet ik niet of ik het had overleefd.

Toen verpestten we een klus en kreeg Dain ons te pakken. Hij had een plannetje waarbij we het Hof der Tanden zouden verraden en we ons bij hem konden aansluiten. Dat hebben we dus gedaan. Hij had de Schim al aan zijn zij en met zijn drieën vormden we een formidabel team. Ik met mijn explosieven, de Kakkerlak die alles en iedereen kon stelen en de Schim, een scherpschutter met lichte tred. Nu zijn we dan op de een of andere manier hier beland, in het hof van Elfhame, waar we voor de opperkoning zelf werken. Kijk eens naar me, ik lig zelfs op zijn bed. Maar hier is er geen reden voor Van om mijn hand vast te pakken of voor me te zingen als ik verdrietig ben. Er is geen enkele reden voor hem om zich iets van me aan te trekken.'

Ze valt stil en we staren allebei naar het plafond.

'Je moet het hem vertellen.' Dat is volgens mij geen slecht advies. Niet dat ik het zelf zou opvolgen, maar daarom is het nog niet slecht.

'Misschien.' De Bom staat op. 'Er zijn geen valstrikken of hinderlagen. Denk je dat het hier veilig is voor onze koning?'

Ik denk aan de jongen in het kristal, aan zijn trotse glimlach en zijn gebalde vuist. Ik denk aan de gehoornde Faerievrouw, ongetwijfeld zijn moeder, die hem van zich af duwde. Ik denk aan zijn vader, de opperkoning, die geen moeite deed om tussenbeide te komen, die niet eens de moeite nam om ervoor te zorgen dat hij werd gekleed of dat zijn gezicht schoon werd geveegd. Ik denk eraan dat Cardan deze vertrekken heeft vermeden. Ik zucht. 'Was er maar een plek waar hij veiliger was.'

Er wordt van me verwacht dat ik om middernacht bij een banket

aanwezig ben. Ik zit op een paar stoelen afstand van de troon en prik wat in de gang van gebakken paling. Een trio pixies zingt a capella voor ons terwijl hovelingen indruk op elkaar proberen te maken met hun gevatheid. Boven ons druipt de was in lange strengen van de kroonluchters.

Opperkoning Cardan glimlacht toegeeflijk naar de tafelgasten en geeuwt als een kat. Zijn haar zit in de war, alsof hij er alleen met zijn vingers door heeft gekamd sinds hij mijn bed heeft verlaten.

We maken oogcontact en ik ben degene die het verbreekt. Mijn wangen gloeien.

Kus me tot ik het beu ben.

Wijn wordt in gekleurde karaffen gebracht. Gloeiend aquamarijn en saffier, citrien en robijn, amethyst en topaas. Er volgt nog een gang met suikerviooltjes en bevroren dauw.

Dan komen er glazen stolpen waaronder zilverkleurige visjes in een wolk van lichtblauwe rook rusten.

‘Van de Onderzee,’ verkondigt een van de koks, die voor de gelegenheid gekleed is. Ze buigt.

Ik kijk naar Randalin, minister der Sleutels, aan de andere kant van de tafel, maar hij negeert me opzettelijk.

Overall om me heen worden de stolpen opgetild en de rook waarvan de geur doet denken aan peperkorrels en kruiden vult de ruimte.

Ik zie dat Locke naast Cardan is gaan zitten en dat hij het meisje dat daar zat op zijn schoot heeft genomen. Ze schopt met haar hoeven en gooit lachend haar gehoornde hoofd in haar nek.

‘Ah...’ Cardan pakt een gouden ring van zijn bord. ‘Ik zie dat mijn vis iets in zijn buik heeft.’

‘De mijne ook,’ zegt een hoveling aan zijn andere kant. Ze pakt een enkele blinkende parel zo groot als een duimnagel op en lacht opgetogen. ‘Een geschenk van de zee.’

Elk zilverkleurig visje bevat een schat. De koks worden geroepen, maar zij ontkennen stamelend er iets van te weten en zweren dat de

vis vers gevangen is en dat er niets dan kruiden in zijn gedaan door het keukenpersoneel. Ik kijk met een frons naar mijn bord, naar de kralen van zeeglas die ik onder de kieuwen van mijn vis aantref.

Als ik opkijk, houdt Locke een enkele gouden munt vast, misschien ooit onderdeel van de verloren schat van een vergaand schip vol stervelingen.

‘Ik zie je naar hem staren,’ zegt Nicasia, die naast me komt zitten. Ze draagt vanavond een gewaad van goudkleurig kantwerk. Haar donkere toermalijnen haar is opgestoken met twee gouden kammen in de vorm van de kaak van een haai, compleet met gouden tanden.

‘Misschien kijk ik alleen naar de prulletjes en het goud waarmee je moeder de gunst van dit hof denkt te kunnen kopen.’

Ze pakt een van de viooltjes van mijn bord en plaatst die sierlijk op haar tong. ‘Ik heb Cardans liefde verspeeld voor Lockes ongedwongen woorden en ongecompliceerde kus, gesuikerd als deze bloemen. Jouw zus heeft jóúw liefde verloren om die van Locke te winnen, toch? Maar we weten allemaal wat jij hebt verloren.’

‘Locke?’ Ik lach. ‘Die ben ik liever kwijt dan rijk.’

Ze frons. ‘Maar je keek toch zeker niet naar de opperkoning?’

‘Zeker niet,’ herhaal ik, maar ik ontwijk haar blik.

‘Weet je waarom je niemand mijn geheim hebt verteld? Misschien maak je jezelf wijs dat je het fijn vindt om iets te hebben wat je ooit tegen me kunt gebruiken, maar de waarheid is volgens mij dat je weet dat niemand je ooit zou geloven. Ik hoor thuis in deze wereld, jij niet. Dat weet je.’

‘Jij hoort nog niet eens thuis op het lánd, zeeprinses,’ kaats ik terug. Toch denk ik aan hoe de Levende Raad aan me twijfelde. Ook al wil ik het niet, haar woorden laten me niet meer los.

Iemand die jij vertrouwt heeft je al verraden.

‘Dit zal nooit jouw wereld zijn, sterveling!’

‘Deze wereld ís van mij.’ Mijn woede maakt me roekeloos. ‘Het is mijn land en hij is mijn koning, en ik zal ze allebei beschermen. Zeg hetzelfde, toe dan.’

‘Hij kan niet van je houden.’ Haar stem klinkt opeens kwetsbaar. Het bevalt haar niet dat ik Cardan claim. Ze is duidelijk nog steeds verliefd op hem en heeft net zo duidelijk geen idee wat ze daaraan moet doen.

‘Wat wil je?’ vraag ik. ‘Ik zat hier gewoon te eten, bemoeide me nergens mee. Jij bent degene die mij is komen opzoeken. Jij bent degene die me ervan beschuldigt... Ik weet eigenlijk niet eens waarvan.’

‘Zeg me wat voor macht je over hem hebt. Hoe heb je hem zover gekregen om jou tot zijn rechterhand te maken? Jij, degene die hij verachtte en van wie hij walgde? Hoe is het mogelijk dat hij naar jou luistert?’

‘Ik zal het je vertellen, als jij mij iets vertelt.’ Ik keer me naar haar toe en schenk haar mijn volle aandacht. Die geheime gang in het paleis en de vrouw in het kristal laten me niet los.

‘Ik heb je alles verteld wat ik bereid ben –’

‘Nee, niet dat,’ onderbreek ik haar. ‘Cardans moeder. Wie was ze? Waar is ze nu?’

Ze probeert haar verrassing in spot te veranderen. ‘Als jullie zo goed bevriend zijn, waarom vraag je het hem dan zelf niet?’

‘Ik heb nooit gezegd dat we vrienden zijn.’

Een bediende met een mond vol scherpe tanden en de vleugels van een vlinder op zijn rug brengt de volgende gang: het hart van een hert, halfgaar gebakken en gevuld met geroosterde hazelnoten. Nicasia pakt het stuk vlees op en bijt erin, bloed druipt over haar vingers. Ze laat haar tong over haar rode tanden glijden. ‘Ze was niet belangrijk, een of andere meid van de lagere hoven. Eldred heeft haar nooit tot consort gemaakt, zelfs niet nadat ze hem een kind had geschonken.’

Ik knipper verrast met mijn ogen.

Ze ziet er onverdraaglijk vergenoegd uit, alsof het feit dat ik dat niet wist voor eens en altijd heeft bewezen hoe ongeschikt ik ben. ‘Nu is het jouw beurt.’

‘Je wilt weten wat ik heb gedaan waardoor hij me tot mijn positie heeft bevorderd?’ Ik leun naar haar toe, zo dichtbij dat ze de warmte van mijn adem voelt. ‘Ik heb hem op zijn mond gekust, en toen heb ik gedreigd dat nog een paar keer te doen als hij niet precies deed wat ik wilde.’

‘Leugenaar,’ sist ze.

‘Als jullie zo goed bevriend zijn, waarom vraag je het hem dan zelf niet?’ Ik herhaal haar eigen woorden met een venijnige voldoening.

Haar blik gaat naar Cardan. Zijn mond is rood gevlekt door het hartenbloed, de kroon rust op zijn hoofd. Zij zijn van hetzelfde laken een pak, een bij elkaar passend stel monsters. Hij kijkt niet onze kant op, maar luistert naar de harpist die ter plekke een gewaagde ode heeft opgesteld over zijn heerschappij.

Mijn koning, maar voor een jaar en een dag, waarvan al vijf maanden zijn verstreken.

Tatterfell wacht op me als ik terugkeer naar mijn vertrekken. Er verschijnt een afkeurende blik in haar zwarte kraalogen terwijl ze de broek van de opperkoning van mijn bank pakt.

‘Dus zo heb jij gewoond,’ moppert de kleine imp. ‘Een worm in de cocon van een vlinder.’

Iets aan deze vermanende toespraak klinkt troostrijk en vertrouwd, maar dat betekent niet dat ik het fijn vind. Ik keer haar mijn rug toe zodat ze niet ziet dat ik me schaam omdat ik alles heb laten versloffen, en dan heb ik het nog niet eens over de indruk die ze ongetwijfeld heeft gekregen over wat ik hier heb gedaan en met wie.

Tatterfell is bij Madoc in dienst tot ze een of andere oude ereschuld heeft voldaan, dus hij weet dat ze hier is. Ze heeft dan misschien vanaf mijn kindertijd voor me gezorgd – mijn haar geborsteld, mijn jurken vermaakt en lijsterbeskettingen voor me geregen waardoor ik niet kon worden betoverd – maar ze is loyaal aan Madoc. Het is niet dat ik niet geloof dat ze op haar eigen manier op me gesteld was, maar dat heb ik nooit aangezien voor liefde.

Ik zucht. De kasteelbedienden zouden mijn kamers hebben opgeruimd als ik dat toeliet, maar dan zouden ze de vreemde uren opmerken die ik erop nahoud en door mijn paperassen kunnen snuffelen en dan mijn verzameling gif... Nee, het is beter om de deur te versperren en in het vuil te slapen.

De stem van mijn zus komt uit mijn slaapkamer. 'Jij bent vroeg terug.' Ze steekt haar hoofd om de hoek en houdt een paar kledingstukken op.

Iemand die jij vertrouwt heeft je al verraden.

'Hoe ben je binnengekomen?' Mijn sleutel was op weerstand gestuit bij het omdraaien. De tuimelaars hadden bewogen. Ik heb de eenvoudige kunst geleerd van sloten kraken, en hoewel ik geen natuurtaalent ben, weet ik wel wanneer een deur überhaupt afgesloten is.

'O,' zegt Taryn met een lach. 'Ik deed alsof ik jou was en heb een kopie van je sleutel gekregen.'

Ik kan wel tegen de wand schoppen. Iedereen weet toch dat ik een tweelingzus heb? Iedereen weet toch dat stervelingen kunnen liegen? Had niemand in elk geval een vraag moeten stellen die lastig te beantwoorden was voor haar alvorens haar toegang tot deze paleiskamers te geven? Al moet ik bekennen dat ik keer op keer gelogen heb zonder betrappt te worden. Ik kan het Taryn niet kwalijk nemen dat zij hetzelfde doet.

Het is pech dat ze juist vanavond heeft uitgekozen om binnen te vallen, nu Cardans kleren verspreid over mijn kleed liggen en een bergje van zijn bebloede verband nog op een laag tafeltje ligt.

'Ik heb Madoc overgehaald om het restant van Tatterfells schuld aan jou over te dragen,' kondigt Taryn aan, 'en ik heb al je jassen, jurken en sieraden meegebracht.'

Ik kijk in de inktzwarte ronde ogen van de imp. 'Je bedoelt dat Madoc haar hier laat spioneren.'

Tatterfell trekt haar lip op.

Opeens herinner ik me hoe hard ze kan knijpen.

‘Wat ben jij toch een stiekeme, achterdochtige meid. Je moet je schamen, dat je zoiets zegt.’

‘Ik ben dankbaar voor de keren dat je aardig voor me was,’ zeg ik. ‘Als Madoc jouw schuld aan mij heeft gegeven, beschouw die dan maar als lang geleden afbetaald.’

Tatterfell fronst ongelukkig haar wenkbrauwen. ‘Madoc heeft het leven van mijn geliefde gespaard toen hij hem rechtens had kunnen doden. Ik heb hem honderd jaar dienst beloofd en die tijd zit er bijna op. Onteer mijn eed niet door te denken dat jij die zomaar kunt wegwuiven.’

Haar woorden steken. ‘Heb je er spijt van dat hij je heeft gestuurd?’

‘Nog niet.’ Ze gaat weer aan het werk.

Op weg naar mijn slaapkamer pak ik Cardans bloederige verband op voor Tatterfell dat kan doen. Als ik voorbij de haard kom gooi ik dat in de vlammen. Het vuur laait op. ‘En,’ zeg ik tegen mijn zus, ‘wat heb je voor me meegebracht?’

Ze wijst naar mijn bed, waar ze mijn oude spullen over mijn pas gekreukte lakens heeft uitgespreid. Het is vreemd om de kleren en sieraden te zien die ik in geen maanden bij me heb gehad, de dingen die Madoc voor me heeft gekocht, de dingen die Oriana goedkeurde. Tunieken, jurken, gevechtsskleding, wambuizen. Taryn heeft zelfs de alledaagse kleding meegebracht waarin ik door Heulhuis ben geslopen en de kleren die we droegen als we wegglipten naar de sterfelijke wereld.

Terwijl ik dat allemaal bekijk zie ik een persoon die ik ben, maar ook niet. Een kind dat lessen volgde en niet dacht dat de dingen die ze leerde zo belangrijk zouden blijken te zijn. Een meisje dat indruk wilde maken op de enige vader die ze kende, dat een plek aan het hof wilde, dat nog in eer geloofde.

Pas ik nog in deze kleren?

Toch hang ik ze in mijn kast, naast mijn twee zwarte wambuizen en een paar hoge laarzen.

Ik open een sieradendoos. Oorbellen die ik bij verjaardagen heb gekregen, een brede gouden armband, drie ringen: een met een robijn die Madoc me op een bloedmaanfeest heeft gegeven, een met zijn wapen waarvan ik me niet eens kan herinneren dat ik die heb gekregen en een dunne gouden ring die een cadeautje was van Oriana. Kettingen van maansteen, brokjes kwarts, gepolijst been. Ik schuif de ring met robijn om een vinger van mijn linkerhand.

‘Ik heb een aantal schetsen meegenomen.’ Ze haalt een tekenblok tevoorschijn en gaat in kleermakerszit op mijn bed zitten. We zijn geen van beiden geweldige kunstenaars, maar haar tekeningen van kledingstukken zijn makkelijk te begrijpen. ‘Ik wil ze naar mijn kleermaker brengen.’

Er zijn veel zwarte jaszjes met hoge kraag en rokken met zijsplitten zodat ik me er makkelijk in kan bewegen. De schouders zijn zo te zien gepantserd en hier en daar heeft ze een enkele glimmende mouw van metaal getekend.

‘Ze kunnen mij opmeten,’ zegt ze, ‘dan hoeft jij niet eens naar de pasbeurten te gaan.’

Ik werp haar een lange blik toe. Taryn houdt niet van ruzie. Haar manier om om te gaan met alle doodsangst en verwarring in ons leven is door een ontzettend groot aanpassingsvermogen te ontwikkelen, als een van die hagedissen die van kleur verandert om in zijn omgeving op te gaan. Zij is het soort meisje dat weet welke kleren ze moet kiezen en hoe ze zich moet gedragen, omdat ze een studie maakt van anderen en hen imiteert.

Ze is goed in het uitzoeken van kleding waarmee je een bepaalde boodschap uitstraalt – ook al lijkt de boodschap van haar schetsen te zijn ‘blijf uit mijn buurt of ik hak je hoofd eraf’ – en het is niet dat ik niet geloof dat ze me wil helpen, maar de moeite die ze heeft gedaan is opmerkelijk, vooral nu ze bijna gaat trouwen. ‘Oké, wat wil je van me?’

‘Waar heb je het over?’ vraagt ze heel onschuldig.

‘Je wilt dat we weer vrienden zijn,’ zeg ik recht voor zijn raap. ‘Dat

waardeer ik. Je wilt dat ik op je bruiloft kom, wat super is, want dat wil ik ook. Maar dit... dit is te veel.'

'Ik kan aardig zijn.' Ze ontwijkt mijn blik.

Ik wacht. Lange tijd zeggen we allebei niets. Ik weet dat ze Cardans kleren op de vloer heeft zien liggen. Dat ze daar niet onmiddellijk naar heeft gevraagd had mijn eerste aanwijzing moeten zijn dat ze iets wil.

'Oké.' Ze zucht. 'Het stelt niets voor, maar er is iets waar ik het met je over wil hebben.'

'Nee echt.' Ik moet glimlachen.

Ze kijkt me ontzettend gepikeerd aan. 'Ik wil niet dat Locke meester der festiviteiten is.'

'Dat begrijp ik helemaal.'

'Maar jij kunt er iets aan doen!' Taryn grijpt haar rokken vast. 'Locke snakt naar dramatische ervaringen en als meester der festiviteiten kan hij die, die... ik weet niet eens hoe ik ze moet noemen... die verhalen creëren. Hij ziet een feest niet als eten, drinken en muziek, maar juist als een dynamiek die conflicten kan veroorzaken.'

'Oké...' Ik probeer me voor te stellen wat dat voor de politiek betekent. Niet veel goeds.

'Hij wil zien hoe ik zal reageren op de dingen die hij doet,' zegt ze.

Dat is waar. Hij wilde bijvoorbeeld weten of Taryn genoeg van hem hield om hem mij het hof te laten maken terwijl zij zwijgend en lijdzaam toekeek. Ik denk dat hij mij graag aan hetzelfde experiment had onderworpen, maar ik bleek heel prikkelbaar te zijn.

Ze gaat verder. 'Hetzelfde geldt voor Cardan en voor de kringen van het hof. Hij heeft al met de Leeuweriken en Troepialen gesproken, heeft hun zwakke punten blootgelegd en probeert te achterhalen welke ruzietjes hij kan laten opblazen en hoe.'

'Locke zou goed kunnen zijn voor de Leeuweriken,' merk ik op. 'Ze kunnen er een ballade over schrijven.' Wat betreft de Troepialen, als hij zich aan hun ontaarde praktijken kan meten, dan moet hij zich maar uitleven. Al ben ik slim genoeg om dat niet hardop te zeggen.

‘Zoals hij het vertelt lijkt het heel even alsof het allemaal geweldig is, ook al is het een verschrikkelijk idee,’ zegt Taryn. ‘Het zal vreselijk zijn als hij meester der festiviteiten is. Het kan me niet schelen of hij minnaressen heeft, maar ik vind het verschrikkelijk als hij niet bij me is. Jude, alsjeblieft. Doe iets. Ik weet dat je het liefst “Ik heb het toch gezegd” zou zeggen, maar dat kan me niets schelen.’

Ik wil haar eigenlijk vertellen dat ik grotere problemen heb, maar... ‘Madoc zou bijna zeker zeggen dat je niet met hem hoeft te trouwen. Vivi ook. Ik durf zelfs te wedden dat ze dat allebei ook hebben gedaan.’

‘Maar jij kent me te goed om die moeite te doen.’ Ze schudt haar hoofd. ‘Als ik bij hem ben, voel ik me als de heldin van een verhaal. Van mijn verhaal. Pas als hij er niet is voelt alles verkeerd.’

Ik weet niet hoe ik daarop moet reageren. Ik zou haar erop kunnen wijzen dat zij degene lijkt te zijn die het verhaal verzint en dat ze Locke de hoofdrol geeft en zichzelf de rol van romantische heldin die verdwijnt als ze niet op de bladzijde wordt vermeld, maar ik herinner me hoe het was om bij Locke te zijn, om me speciaal te voelen, uitverkoren en mooi. Nu ik eraan denk voel ik me alleen maar dom.

Ik zou Cardan het bevel kunnen geven om Locke die titel af te nemen, maar Cardan zou het me kwalijk nemen als ik mijn macht gebruik voor zoiets kleinzielig en persoonlijk. Daardoor zou ik zwak overkomen. En Locke zou uitvogelen dat ik achter het verlies van zijn titel zit, aangezien ik geen geheim heb gemaakt van mijn afkeer van hem. Hij zou weten dat ik meer macht over Cardan heb dan logisch is.

En alles waar Taryn over klaagt zou toch gebeuren. Locke hoeft niet de meester der festiviteiten van de opperkoning te zijn om in dit soort problemen te raken; de titel maakt het hem alleen mogelijk om dat op grotere schaal te doen.

‘Ik zal het er met Cardan over hebben,’ lieg ik.

Haar blik gaat naar waar zijn kleren verspreid over mijn vloer lagen en ze glimlacht.

Bij het naderen van de Jagersmaan gaat het niveau van ontaardheid omhoog. De strekking van de feestjes verandert: ze worden hectischer, wilder. Cardans aanwezigheid is daar niet eens meer voor nodig. Nu hij door de geruchten wordt afgeschilderd als iemand die voor de lol een minnares neerschiet, wordt zijn legende grimmiger.

Herinneringen aan zijn jeugd – de manier waarop hij te paard onze lessen verstoorde, de gevechten, zijn wrede daden – worden geanalyseerd. Hoe verschrikkelijker het verhaal, hoe meer het gekoesterd wordt. Faeries kunnen dan misschien niet liegen, maar verhalen ontwikkelen zich hier zoals overal, worden gevoed door ambitie, jaloezie en verlangen.

's Middags stap ik in de gangen over slapende wezens. Het zijn niet allemaal hovelingen. Bedienden en bewakers lijken slachtoffer te zijn van dezelfde wilde energie en verzaken hun plichten voor plezier. Naakte leden van het Volk rennen door de tuinen van Elfhame, en uit troggen die ooit zijn gebruikt om paarden van water te voorzien stroomt nu wijn.

Ik spreek met Vulciber af, in de hoop meer informatie over de Onderzee te krijgen, maar die heeft hij niet. Ondanks de wetenschap dat Nicasia me probeerde te stangen, loop ik de lijst na van mensen die me zouden hebben kunnen verraden. Ik pieker over wie en waarom, over de komst van de ambassadeur van heer Roiben, over hoe ik mijn pacht van een jaar en een dag op de troon kan verlengen. Had ik Cardan maar naar zijn ware naam gevraagd toen ik hem met een kruisboog onder schot hield. Ik bestudeer mijn vermolmd papier, drink mijn vergif en bereid duizend afweerslagen voor op aanvallen die misschien nooit komen.

Cardan is naar de oude vertrekken van Eldred verhuisd, en de kamers met de verbrande vloer zijn van binnenuit gebarricadeerd. Als hij het vervelend vindt om te slapen waar zijn vader sliep, dan laat hij dat niet blijken. Als ik daar aankom kijkt hij ontspannen toe terwijl bedienden wandkleden en divans wegbrengen om ruimte te maken voor een nieuw bed dat naar zijn wensen is gemaakt.

Hij is niet alleen, maar wordt omringd door een groepje hovelingen: een paar onbekenden, plus Locke, Nicasia en mijn zus, die op het moment rode wangen heeft dankzij de wijn en lachend op het kleed voor de open haard zit.

‘Ga,’ zegt hij, als hij me in de deuropening ziet staan.

‘Maar, majesteit...’ zegt een meisje, een wezen van room- en goudtinten in een lichtblauwe japon. Lange, bleke voelsprietten verschijnen bij de buitenste hoeken van haar wenkbrauwen. ‘Na het ongetwijfeld saaie nieuws van uw hofmeester zult u vast als troost onze vrolijkheid nodig hebben.’

Ik heb zorgvuldig nagedacht over het geven van bevelen aan Cardan. Te vaak en hij zal zich ertegen verzetten, te weinig en hij zal ze moeiteloos ontwijken. Maar ik ben blij dat ik ervoor heb gezorgd dat hij me nooit de toegang tot hem zal ontzeggen en ik ben helemaal blij dat hij me nooit kan tegenspreken.

‘Ik weet zeker dat ik jullie heel snel weer kan laten optrommelen,’ zegt Cardan.

De hovelingen vertrekken opgewekt. Een van hen heeft een mok bij zich, duidelijk gestolen uit de sterfelijke wereld, vol wijn. Daar staat op: I RULE. Locke kijkt me nieuwsgierig aan. Mijn zus pakt snel mijn hand vast en geeft er in het voorbijgaan een hoopvol kneepje in.

Ik loop naar een stoel en ga zitten zonder op een uitnodiging te wachten. Ik wil Cardan er zo aan herinneren dat hij geen zeggenschap over mij heeft. ‘De Jagersmaan-fuif is morgenavond.’

Hij neemt tegenover me ontspannen plaats op een stoel en houdt me in de gaten met zijn zwarte ogen alsof ik degene ben voor wie men moet oppassen. ‘Als je details wilt horen, had je Locke moeten laten blijven. Ik weet er weinig van. Het wordt weer een van mijn verplichte nummers. Ik zal capriolen uithalen terwijl jij plannetjes smeedt.’

‘Orlagh van de Onderzee houdt je in de gaten...’

‘Iedereen houdt me in de gaten.’ Cardan speelt onrustig met zijn zegelring, draait die steeds opnieuw rond.

‘Zo erg lijkt je het niet te vinden. Je hebt zelf gezegd dat je het niet zo erg vindt om koning te zijn. Misschien geniet je er zelfs van.’

Hij kijkt me achterdochtig aan.

Ik probeer hem een gemeende glimlach te schenken en hoop dat ik overtuigend overkom. Ik móét overtuigend zijn. ‘We kunnen allebei krijgen wat we willen. Jij kunt veel langer dan een jaar regeren. Het enige wat je hoeft te doen is je gelofte verlengen. Laat me je voor tien jaar bevelen, voor twintig jaar, en samen –’

‘Dat denk ik niet,’ onderbreekt hij me. ‘Per slot van rekening weet je hoe gevaarlijk het zou zijn om Eik te laten regeren. Hij is maar een jaar ouder. Hij is er niet klaar voor en toch zul je me over een paar maanden het bevel moeten geven om af te treden om plaats te maken voor hem of een regeling moeten treffen die vereist dat we elkaar vertrouwen... in plaats van dat ik jou moet vertrouwen zonder de hoop dat jij mij vertrouwt.’

Ik ben woedend op mezelf omdat ik heb gedacht dat hij akkoord zou kunnen gaan met de status quo.

Hij schenkt me zijn zoetste glimlach. ‘Misschien dat je dan écht mijn hofmeester kunt zijn.’

Ik klem mijn kaken op elkaar. Ooit zou ik nooit van een verheven positie als die van hofmeester hebben durven dromen. Nu komt die me voor als een vernedering. Macht is besmettelijk. Macht is gretig. ‘Pas op, ik kan de overgebleven maanden heel langzaam laten verstrijken.’

Hij blijft glimlachen. ‘Zijn er verder nog bevelen?’

Ik zou hem meer over Orlagh moeten vertellen, maar de gedachte hem zich te zien verkneukelen over haar aanbod is meer dan ik kan verdragen. Ik kan dat huwelijk niet laten plaatsvinden, en op het moment wil ik daar niet over geplaagd worden. ‘Drink je morgen niet dood, en pas een beetje op mijn zus.’

‘Taryn leek zich vanavond best te vermaken. Ze had een blos op haar wangen en een glimlach om haar lippen.’

‘Laten we ervoor zorgen dat dat zo blijft.’

Hij trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Wil je dat ik haar verleid zodat ze Locke verlaat? Ik beloof niets, maar ik zou het zeker kunnen proberen. Jij zou de poging alleen al vast gemakkelijk vinden.’

‘Nee, nee, absoluut niet, dat moet je niet doen.’ Ik denk niet verder na over de hete stoot paniek die zijn woorden oproepen. ‘Ik bedoel gewoon dat je moet proberen ervoor te zorgen dat Locke niet op zijn slechtst is als zij in de buurt is, meer niet.’

Hij vernauwt zijn ogen tot spleetjes. ‘Zou je niet juist het tegenovergestelde moeten aanmoedigen?’

Misschien zou het beter zijn voor Taryn om zo snel mogelijk te ontdekken hoe ongelukkig ze met Locke zou zijn, maar ze is mijn zus en ik wil nooit de oorzaak van haar verdriet zijn. Ik schud mijn hoofd.

Hij maakt een vaag gebaar met zijn hand. ‘Zoals je wilt. Je zuster zal in satijn en jute worden gewikkeld, zodat ze zo veel mogelijk tegen zichzelf wordt beschermd.’

Ik ga staan. ‘De Raad wil dat Locke wat vermaak regelt voor

Grimsen. Als hem dat bevalt, misschien dat de smid dan een kelk voor je maakt die altijd gevuld zal zijn met wijn.'

Cardan staart me met half geloken ogen aan.

Ik vind het lastig om zijn blik te duiden.

Hij gaat ook staan en pakt mijn hand. 'Niets is zoeter dan dat wat schaars is.' Hij drukt een kus op de rug ervan.

Ik krijg het onaangenaam heet.

Als ik de gang in loop staat zijn kliekje daar te wachten tot ze weer naar binnen mogen. Mijn zus lijkt een beetje misselijk te zijn, maar zodra ze mij ziet, plakt ze onmiddellijk een brede, ongemeende glimlach op haar gezicht. Een van de jongens heeft een limerick op muziek gezet. Hij speelt die herhaaldelijk, sneller en sneller. Hun gelach vult de gang; het klinkt als het krassen van kraaien.

Op weg door het paleis kom ik langs een kamer waar een aantal hovelingen zich heeft verzameld. Daar, op een kleed voor een enorme open haard, zit Val Moren, de oude hofdichter en hofmeester van opperkoning Eldred. Hij roostert een paling in de vlammen.

Hij wordt omringd door Faeriekunstenaars en -musici. Sinds de dood van het grootste deel van de koninklijke familie bevindt hij zich in het hart van een van de hofkringen: de Leeuweriken. Takjes van doornstruiken zitten door zijn haar verweven en hij zingt zacht voor zich uit. Hij is sterfelijk, net als ik. Hij is hoogstwaarschijnlijk ook gek.

'Kom met ons drinken,' stelt een van de Leeuweriken voor.

Ik sla het aanbod af.

'Mooie, mooie Jude.' De vlammen dansen in Val Morens ogen als hij mijn kant op kijkt. Hij trekt de geschroeiide huid van de paling en eet het zachte witte vlees op. Tussen de happen door spreekt hij. 'Waarom heb je me niet eerder om advies gevraagd?'

Er wordt gezegd dat hij ooit de geliefde van opperkoning Eldred

was. Hij was lang voor mijn zussen en ik hier arriveerden al aan het hof. Desondanks heeft hij nooit een gebaar naar ons gemaakt om ons minder eenzaam te laten voelen.

‘Heb je dat dan?’

Hij staart me aan en stopt een van de ogen van de paling in zijn mond. Die ligt glinsterend op zijn tong voordat hij die doorslikt. ‘Misschien, maar dat doet er weinig toe.’

Ik ben enigsa's zo beu. ‘Laat me raden. Want als ik je om advies vraag, dan geef je me dat toch niet?’

Hij lacht, een droog, hol geluid.

Hoe oud zou hij zijn? Onder alle twijgjes lijkt hij een jonge man te zijn, maar stervelingen verouderen niet zolang ze Elfhame niet verlaten. Hoewel ik zijn leeftijd niet in rimpels op zijn gezicht zie, zie ik die wel in zijn ogen.

‘O, ik zal je het beste advies geven dat je ooit hebt gekregen, maar je zult er niet naar luisteren.’

‘Wat heb jij dan voor nut?’ Ik sta op het punt om me om te draaien. Ik heb geen tijd om wat rijmelarij te ontwarren.

Hij veegt zijn handen af aan zijn broek en laat daar vlekken achter. ‘Ik ben een buitengewoon goede jongleur.’ Hij reikt in zijn broekzak en haalt daar een steen, drie eikels, een stukje kristal en zo te zien een wensbeentje uit.

Een paar Leeuweriken stoten elkaar aan en fluisteren opgetogen.

‘Het maakt niet uit hoeveel dingen je toevoegt, je hebt maar twee handen, dus je kunt maar twee dingen de lucht in gooien. Je moet gewoon sneller en sneller gooien, hoger en hoger.’ Hij voegt de steen en het kristal toe. De dingen vliegen zo vlug tussen zijn handen door dat het lastig te zien is wat hij gooit.

Mijn adem stukt.

Dan valt alles kletterend op de stenen vloer. Het kristal spat kapot. Een van de eikels rolt tot dicht bij het vuur.

‘Mijn advies,’ zegt Val Moren, ‘is dat je beter leert jongleren dan ik, hofmeester.’

Heel even ben ik zo kwaad dat ik me nauwelijks kan bewegen. Ik ben laaiend, nu ik verraden ben door de enige persoon die zou moeten begrijpen hoe zwaar het is om te zijn wat wij zijn, hier. Voor ik iets doe waar ik spijt van krijg, draai ik me abrupt om en loop ik weg.

‘Ik had je gewaarschuwd dat je mijn advies niet zou opvolgen,’ roept hij me na.

11

Op de avond van de Jagersmaan begeeft het gehele hof zich naar het Melkwoud, waar de bomen zijn gehuld in zijden bekleedingen die er in mijn sterfelijke ogen uitzien als de eierzakken van motten of wellicht de ingepakte voedselvoorraden van spinnen.

Locke heeft een structuur laten bouwen van platte stenen zoals men een muur zou kunnen bouwen, in de ruwe vorm van een troon. Een enorme rotsplaat dient als rugleuning en een brede steen als zitting. Het geval torent boven de open plek uit. Daar zit Cardan, met zijn blinkende kroon op zijn hoofd. Op het nabije vreugdevuur wordt salie en duizendblad verbrand. Gedurende een vervormd moment lijkt hij groter dan zichzelf te zijn, een mythe te worden, de ware opperkoning en niemands marionet.

Uit ontzag ga ik langzamer lopen, maar dat ontzag wordt al snel opgevolgd door paniek.

Een koning is een levend symbool, een kloppend hart, een ster waarbij de toekomst van Elfhame wordt geschreven. Het is je zeker wel opgevallen dat sinds het begin van zijn regeerperiode de eilanden anders zijn.

Stormen zijn agressiever, kleuren zijn iets feller, geuren scherper... Als hij dronken wordt, dan zijn zijn onderdanen aangeschoten zonder dat ze weten waarom. Als zijn bloed wordt vergoten, dan groeien er dingen.

Ik hoop maar dat hij niets van dit alles op mijn gezicht ziet. Als ik vlak voor hem sta buig ik mijn hoofd, dankbaar voor een excuus om hem niet aan te kijken. ‘Mijn koning.’

Cardan staat op van zijn troon en maakt de sluiting los van een cape die helemaal uit glimmende zwarte veren is gemaakt. Er prijkt een nieuwe ring om zijn pink. De rode steen vangt de vlammen van het vreugdevuur op.

Dat is een heel erg bekende ring. Mijn ring. Dan schiet me te binnen dat hij mijn hand vastpakte in zijn kamer.

Ik klem mijn kaken op elkaar en werp snel een blik op mijn eigen blote hand. Hij heeft mijn ring gestolen en het is me niet eens opgevallen. De Kakkerlak heeft hem dat geleerd.

Zou Nicasia dat als verraad zien? Zo voelt het namelijk wel.

‘Kom mee.’ Hij pakt mijn hand en stuurt me door de menigte.

Gnomen en krekels, groene en bruine huid, gerafelde vleugels en op maat gemaakte kledingstukken van schors... Het gehele Volk van Elfhome is vanavond in zijn beste kleding op komen dagen. We passereren een man in een jas bedekt met goudkleurige blaadjes en een andere in een groenleren gilet met een pet die opkrult als een varen. Er zijn dekens op de grond gespreid en die staan vol met schalen druiven zo groot als een vuist en robijnrode kersen.

‘Wat gaan we doen?’ vraag ik, als Cardan me naar de rand van het bos brengt.

‘Ik vind het vervelend dat elk gesprek afgeluisterd wordt,’ zegt hij. ‘Ik wilde je laten weten dat je zus er vanavond niet bij is. Daar heb ik voor gezorgd.’

‘Wat heeft Locke allemaal bedacht?’ Ik wil Cardan niet dankbaar zijn en weiger hem een compliment te maken voor zijn vingervlugheid. ‘Zijn reputatie hangt af van vanavond.’

Cardan trekt een gezicht. ‘Ik breek mijn mooie hoofd maar niet

over zulke dingen. Jullie zijn degenen die al het werk horen te doen. Zoals de mier in de fabel die in de aarde ploetert terwijl de sprinkhaan de hele zomer feestviert.’

‘Waardoor hij niets overhoudt voor de winter,’ merk ik op.

‘Ik heb niets nodig.’ Hij schudt gemaakt droevig zijn hoofd. ‘Ik ben dan ook de maiskoning, die wordt opgeofferd zodat de kleine Eik in de lente mijn plek kan innemen.’

Boven ons zijn er lichtbollen ontstoken die een warme, magische gloed afgeven terwijl ze door de nachtlucht drijven, maar door zijn woorden trekt er een huivering van angst door me heen.

Ik kijk in zijn ogen. Hij laat zijn hand naar mijn heup glijden, alsof hij me dichterbij wil trekken. Eén duizelingwekkend, stom moment lang lijkt er iets in de lucht tussen ons in te glinsteren.

Kus me tot ik het beu ben.

Maar hij probeert natuurlijk niet me te kussen. Hij is niet beschoten, ijlt niet door de drank, is niet gevuld met voldoende zelfverachting.

Hij laat me los. ‘Jij hoort hier vanavond niet te zijn, kleine mier. Keer terug naar het paleis.’ Hij loopt weg door de menigte.

Hovelingen buigen als hij ze passeert. Een paar, de brutaalste, grijpen naar zijn jas, flirten, proberen hem in de dans mee te trekken.

En hij, degene die ooit de vleugel van de rug van een jongen trok omdat hij niet wilde buigen, laat al deze familiariteit nu met een lach toe.

Wat is er veranderd? Gedraagt hij zich anders omdat ik hem daar toe heb gedwongen? Is het omdat hij niet langer bij Balekin onder de duim zit? Of is hij helemaal niet veranderd en zie ik alleen maar wat ik wil zien?

Ik voel nog steeds de warme druk van zijn vingers op mijn huid. Er is serieus iets mis met me, dat ik verlang naar wat ik haat, dat ik iemand wil die me veracht, ook al wil hij mij ook. Mijn enige troost is dat hij niet weet wat ik voel.

Wat voor uitspattingen Locke ook in gedachten heeft, ik moet blijven om de vertegenwoordiger van het Hof der Termieten te vinden. Hoe eerder de gunst aan heer Roiben is ingelost, hoe sneller ik één schuld minder als last mee te torsen heb. Trouwens, het is bijna niet mogelijk om me nog meer te beledigen dan ze tot op heden al hebben gedaan.

Cardan bereikt de troon net als Nicasia samen met Grimsen arriveert. Een mottenspeld dient als sluiting van zijn mantel.

Grimsen steekt van wal met een toespraak die ongetwijfeld vleidend is, en haalt iets uit een zak. Het is zo te zien een oorbel, een enkele hanger, die Cardan tegen het licht houdt en bewondert. Blijkbaar heeft hij zijn eerste magische voorwerp in dienst van Elfhame gemaakt.

In de boom links van hen zie ik Leeuwenbek zitten, de uil met het gezicht van een gnoom. Hij knippert met zijn ogen. Hoewel ik ze niet zie zijn de Schim en een aantal anderen in de buurt. Zij houden het feest van een afstandje in de gaten zodat ze kunnen ingrijpen als iemand iets van plan is.

Een centaurchtige muzikant met het lijf van een hert is naar voren gekomen. Hij heeft een lier bij zich in de vorm van een pixie, waarbij haar vleugels de bovenste welving van het instrument vormen en die is zo te zien besnaard met veelkleurig draad. De muzikant begint te spelen, het houtsnijwerk zingt.

Nicasia slentert naar de smid toe. Ze draagt een paarse jurk die pauwblauw wordt als die het licht vangt. Haar haar zit in een vlecht rond haar hoofd en op haar voorhoofd rust een ketting waar tientallen kralen in sprankelende paars-, blauw- en ambertinten aan bungelen.

Als Grimsen haar aankijkt verschijnt er een vriendelijke uitdrukking op zijn gezicht.

Ik frons mijn wenkbrauwen.

Jongleurs gooien verschillende voorwerpen de lucht in, variërend van levende ratten tot glimmende zwaarden. Er wordt wijn en honingcake rondgebracht.

Eindelijk zie ik Dulcamara van het Hof der Termieten, haar klaproosrode haar is in individuele strengen opgestoken en ze draagt een zwaard met lang gevest op haar rug gesespt, terwijl haar zilveren jurk om haar heen wappert. Ik loop naar haar toe, terwijl ik probeer uit te stralen dat ik niet geïntimideerd ben.

‘Welkom,’ zeg ik. ‘Waar hebben we de eer van je bezoek aan te danken? Heeft je koning iets bedacht wat ik kan...’

Ze werpt een scherpe blik op Cardan. ‘Heer Roiben wil je laten weten dat zelfs de lagere hoven dingen horen.’

Heel even loop ik in gedachten koortsachtig alles na wat Dulcamara zou kunnen hebben gehoord, maar dan herinner ik me dat het Volk roddelt dat Cardan een van zijn geliefdes voor zijn eigen vermaak heeft beschoten. Het Hof der Termieten is een van de weinige hoven die zowel Seelie- als Onseelieleeden heeft. Ik weet niet zeker of ze zich druk zouden maken om de verwonde hoveling of alleen om de mogelijkheid van een labiele opperkoning. ‘Zelfs bij de afwezigheid van leugenaars kunnen leugens bestaan,’ zeg ik voorzichtig. ‘Welke geruchten je ook hebt gehoord, ik kan uitleggen wat er echt is gebeurd.’

‘Want ik moet jou zomaar geloven? Dat denk ik niet.’ Ze glimlacht. ‘We kunnen elk moment onze gunst opeisen, sterveling. Heer Roiben kan me bijvoorbeeld naar je toe sturen als jouw persoonlijke lijfwacht.’

Ik krimp in elkaar. Met ‘lijfwacht’ bedoelt ze duidelijk ‘spion’.

‘Of misschien lenen we jullie smid Grimsen. Hij zou een zwaard voor heer Roiben kunnen maken dat zo door geloften heen kliëft.’

‘Ik ben mijn schuld niet vergeten. Ik hoopte eigenlijk zelfs dat ik die nu kan inlossen.’ Ik recht mijn schouders met mijn volledige autoriteit. ‘Maar heer Roiben moet niet vergeten dat...’

‘Zorg maar dat jij dat niet vergeet,’ grauwt ze, en met die woorden beent ze weg.

Ik blijf achter en denk aan de veel slimmere dingen die ik had moeten zeggen. Ik sta nog altijd bij het Hof der Termieten in het

krijt, en ik kan mijn macht over Cardan op geen enkele manier uitbreiden. Ik heb nog steeds geen idee wie me zou hebben kunnen verraden of wat ik aan Nicasia moet doen.

In elk geval lijkt deze fuif niet veel erger te zijn dan elke andere, ondanks alle snoeverij van Locke. Zou het dan toch mogelijk zijn om Taryns wens te vervullen en hem zijn titel van meester der festiviteiten af te nemen, alleen maar omdat hij saai is?

Alsof Locke mijn gedachten leest klapt hij in zijn handen om de menigte stil te krijgen. De muziek verstomt en daarmee valt ook het dansen, jongleren en zelfs het lachen stil.

‘Ik heb nog wat vertier voor jullie,’ zegt hij. ‘Het is tijd om vanavond een vorst te kronen: de koningin der vreugde.’

Een van de muzikanten met een lier speelt een opgewekt riedeltje. Er wordt hier en daar gelachen in het publiek.

Ik krijg het koud. Ik heb van het spel gehoord, al heb ik het nog nooit zien spelen. Het is vrij eenvoudig: ontvoer een mensenmeisje, voer haar dronken met Faeriewijn, Faerievleierij en Faeriekussen en overtuig haar dan van het feit dat ze wordt geëerd met een kroon, terwijl ze zich ondertussen totaal niet bewust is van alle beledigingen die ze over zich heen krijgt.

Als Locke een mensenmeisje hierheen heeft gebracht om zich ten koste van haar te vermaken, krijgt hij met mij te maken. Ik zal hem aan de zwarte rotsen van Insweal vastbinden zodat de meerminnen hem kunnen verslinden.

Terwijl ik dat denk, zegt Locke: ‘Maar alleen een koning kan een koningin kronen.’

Cardan staat op van de troon, loopt de stenen treden af en gaat naast Locke staan. Zijn lange verenmantel glijdt ruisend achter hem aan.

‘Waar is ze dan?’ vraagt de opperkoning met opgetrokken wenkbrauwen.

Hij komt niet geamuseerd over en ik hoop dat hij hier een eind aan zal maken voor het begint. Wat voor plezier kan hij nu aan dit spel ontnemen?

‘Hebt u het nog niet geraden? Er bevindt zich maar één sterveling onder ons,’ zegt Locke. ‘Nou, onze koningin der vreugde is niemand minder dan Jude Duarte.’

Heel even is mijn hoofd helemaal leeg. Dan zie ik Lockes grijns en de grijnzende gezichten van de hovelingen en word ik bang.

‘Laten we voor haar juichen,’ roept Locke.

Ze schreeuwen het uit met hun onmenselijke stemmen, en ik moet mijn paniek onderdrukken. Ik kijk naar Cardan en zie iets gevaarlijks in zijn ogen glinsteren. Van hem hoef ik geen medeleven te verwachten.

Nicasia glimlacht opgetogen en naast haar is Grimsen de smid duidelijk afgeleid. Dulcamara, die aan de rand van het bos staat, kijkt toe om te zien wat ik ga doen.

Blijkbaar heeft Locke toch eindelijk iets goed gedaan. Hij heeft de opperkoning verrukkingen beloofd en ik weet zeker dat Cardan hiervan geniet.

Ik zou hem het bevel kunnen geven om te voorkomen wat er dan gebeurt. Dat weet hij ook, wat betekent dat hij ervan uitgaat dat ik het verschrikkelijk zal vinden wat hij gaat doen, maar niet zo erg dat ik hem een bevel zal geven en alles zal onthullen.

Natuurlijk is er veel wat ik zou verdragen voor ik dat zou doen.

Hier krijg je spijt van. Ik zeg de woorden niet hardop, maar ik kijk Cardan aan en denk ze met zo’n hevigheid dat het voelt alsof ik ze schreeuw.

Locke geeft een signaal, en een groep impen komt met een lelijke, gerafelde jurk en een diadeem van takjes naar me toe. Op de geïmproviseerde jurk groeien smerige champignonnetjes, het soort dat een naar verrotting stinkend stofje produceert.

Ik vloek zacht.

‘Nieuwe kleding voor onze nieuwe koningin,’ verkondigt Locke.

Er wordt hier en daar naar adem gehapt of gelachen. Dit is een wreed spel, dat bedoeld is om te worden gespeeld met mensenmeisjes als ze betoverd zijn zodat ze niet weten dat ze worden uitgela-

chen. Dat is de lol ervan, hun dwaasheid. Ze verbazen zich over jurken die in hun ogen prachtig lijken te zijn. Ze laten zich gretig en opgetogen uit over kronen die vol blinkende juwelen lijken te zitten. Ze vallen flauw bij de belofte van ware liefde.

Dankzij de geas van prins Dain werken Faeriebetoveringen niet op mij, maar zelfs als dat wel zo was, dan verwacht elke hoveling dat de hofmeester van de opperkoning een beschermend amulet bij zich draagt: een ketting van lijsterbessen, een piepklein bundeltje van eik, es en doorntwijgjes. Ze weten dat ik daadwerkelijk zie wat Locke me overhandigt.

Het hof houdt me met ingehouden adem in de gaten. Ik weet zeker dat ze nog nooit een koningin der vreugde hebben meegemaakt die wist dat ze werd bespot. Dit is een nieuw soort spel.

‘Vertel ons wat u van onze vrouwe vindt,’ zegt Locke op luide toon tegen Cardan. Er speelt een vreemde lach om zijn mond.

Het gezicht van de opperkoning verstrakt, maar ontspant zich als hij zich tot het hof richt. ‘Ik word te vaak geplaagd door dromen over Jude.’ Zijn stem draagt ver. ‘Haar gezicht speelt een prominente rol in mijn meest voorkomende nachtmerrie.’

De hovelingen lachen.

Mijn gezicht wordt warm omdat hij ze een geheim vertelt en dat gebruikt om mij te bespotten.

Toen Eldred opperkoning was, waren zijn fuiven bezadigd, maar een nieuwe opperkoning betekent niet alleen een vernieuwing van het land, maar ook van het hof zelf. Ik zie wel dat ze zijn capriolen en hang naar wreedheid geweldig vinden. Het was dwaas om te denken dat hij anders is dan hij altijd is geweest.

‘Sommigen onder ons vinden stervelingen niet mooi. Het is zelfs zo dat sommigen van jullie zouden zeggen dat Jude onaantrekkelijk is.’

Heel even vraag ik me af of hij juist wil dat ik zo razend word dat ik hem opdraag op te houden en zo onze afspraak aan het hof onthul. Maar nee, het is gewoon dat door het gebonk van mijn hart ik nauwelijks kan nadenken.

‘Maar volgens mij komt dat doordat haar schoonheid... uniek is.’ Cardan pauzeert voor het lachen dat opstijgt uit de menigte, voor het gejoel. ‘Ondraaglijk. Schrikbarend. Verontrustend!’

‘Misschien heeft ze een nieuw gewaad nodig om haar ware allure naar voren te laten komen,’ oppert Locke. ‘Prachtige opsmuk voor iemand die zo bijzonder is.’

De impen maken tot de verrukking van het Volk aanstalten om de haveloze, versleten lompjurk over die van mij heen te trekken.

Weer wordt er gelachen.

Mijn hele lichaam voelt heet aan. Ergens wil ik wegrennen, maar ik sta daar, gevangen door het verlangen om ze te tonen dat ze me niet kunnen intimideren. ‘Wacht,’ zeg ik, zo luid dat iedereen me kan horen.

De impen aarzelen.

Er valt niets van Cardans gezicht te lezen.

Ik pak de zoom van mijn rok en trek de jurk die ik draag over mijn hoofd uit. Het is een eenvoudig geval, zonder korset of gespen, en het proces verloopt dan ook moeiteloos. Ik sta in mijn ondergoed op het feest en daag ze uit iets te zeggen, daag Cardan uit te spreken. ‘Nú ben ik klaar om mijn nieuwe gewaad aan te trekken,’ verklaar ik.

Een paar wezens juichen, alsof ze niet begrijpen dat het bij dit spel om vernedering draait. Locke komt verrassend genoeg verheugd over.

Cardan komt dicht bij me staan en verslindt me met zijn ogen.

Ik weet niet of ik het kan verdragen als hij me weer kleineert.

Gelukkig lijkt hij sprakeloos te zijn.

‘Ik haat je,’ fluister ik voor hij iets kan zeggen.

Hij legt een vinger onder mijn kin en heft zo mijn gezicht. ‘Zeg dat nog eens,’ zegt hij, terwijl een imp mijn haar kamt en de lelijke, stinkende diadeem op mijn hoofd plaatst. Zijn stem klinkt zacht. Die woorden zijn alleen voor mijn oren bedoeld.

Ik maak me van hem los, maar niet voor ik de uitdrukking op zijn

gezicht zie. Hij ziet er net zo uit als toen hij gedwongen mijn vragen moest beantwoorden, toen hij toegaf naar me te verlangen. Hij ziet eruit alsof hij iets opbiecht.

Een golf hitte trekt door me heen, verwarrend omdat ik woedend ben, maar me ook schaam. Ik wend mijn gezicht af.

‘Koningin der vreugde, het is tijd voor uw eerste dans,’ meldt Locke, en hij duwt me naar de menigte toe.

Geklauwde vingers sluiten zich om mijn armen. Onmenselijk gelach vult mijn oren als de muziek van start gaat. Als de dans opnieuw begint doe ik mee. Mijn voeten bonken tegen de aarde op het ritme van de dreunende trommels, mijn hart klopt sneller bij de tonen van een fluit. Ik word in het rond gedraaid, doorgegeven van het ene naar het andere wezen, geduwd en geschoven, geknepen en gekneusd.

Ik probeer me tegen de dwang van de muziek te verzetten, los te breken van de dans, maar dat lukt me niet. Als ik probeer het tempo te verlagen, word ik meegetrokken tot de muziek me weer te pakken heeft. Alles wordt een wild waas van geluid en ruisende stof, van blinkende gitzwarte kraalogen en te scherpe tanden.

Ik ga erin op, ben alle controle kwijt, alsof ik weer kind ben, alsof ik nooit met Dain heb onderhandeld, mezelf heb vergiftigd en de troon heb gestolen. Dit is geen betovering. Ik kan niet ophouden met dansen, kan niet voorkomen dat mijn lichaam beweegt ook al neemt mijn doodsangst toe. Ik ga niet stoppen. Ik zal het leer van mijn schoenen verslijten, dansen tot mijn voeten bebloed zijn, dansen tot ik erbij neerval.

‘Stop de muziek!’ schreeuw ik zo hard mogelijk. Mijn paniek geeft mijn stem de scherpte van een gil. ‘Als jullie koningin der vreugde, als de hofmeester van de opperkoning, staan jullie mij toe de dans te kiezen!’

De muzikanten vallen even stil. Het tempo van de dansers vertraagt. Het is misschien maar een klein rustmoment, maar ik was er niet zeker van dat ik dat zelfs maar zou krijgen. Mijn hele lichaam

beeft door woede, angst en de inspanning van het me tegen mijn eigen lichaam verzetten.

Ik maak me groot, doe net als de andere aanwezigen alsof ik in de mooiste kleren ben uitgedost in plaats van in lompen. Ik probeer me voor te stellen hoe Oriana, mijn stiefmoeder, nu zou spreken. 'Laten we een dans met een partner doen.' Voor de verandering klinkt mijn stem precies zoals ik wil: koel en bevelend. 'Ik zal die met mijn koning dansen, die me vanavond zo heeft overladen met complimenten en geschenken.'

Het hof kijkt met glinsterende, vochtige ogen toe. Dit zijn woorden die ze normaal gesproken van de koningin der vreugde zouden verwachten, de woorden die ongetwijfeld talloze stervelingen voor mij onder andere omstandigheden hebben gesproken.

Ik hoop dat ze het verontrustend vinden om te beseffen dat ik lieg.

Want als hun belediging bedoeld is om me duidelijk te maken dat ik sterfelijk ben, dan is dit mijn weerwoord: ik woon hier ook en ik ken de regels. Misschien ken ik die zelfs beter aangezien jullie ermee geboren zijn, maar ik die heb moeten leren. Misschien ken ik ze beter omdat jullie meer speelruimte hebben om die te breken.

'Danst u met me?' vraag ik Cardan op venijnige toon, waarbij ik een knicks maak. 'Want ik vind u net zo prachtig als u mij.'

De menigte sist.

Ik heb een punt gescoord ten opzichte van Cardan en het hof weet niet wat het daarvan moet vinden. De hovelingen houden van onbekende dingen, van verrassingen, maar wellicht vragen ze zich af of dit hun wel zal bevallen.

Toch lijken ze als betoverd te zijn door mijn bescheiden optreden.

Uit Cardans glimlach valt niets op te maken. 'Het is me een genoegen,' zegt hij als de muzikanten weer gaan spelen. Hij trekt me in zijn armen.

We hebben eerder samen gedanst, bij de kroning van prins Dain. Voor de moordpartij. Voor ik Cardan gevangennam onder bedrei-

ging van een mes. Zou hij daaraan denken terwijl hij me door het Melkwoud laat draaien?

Hij is dan misschien niet bijzonder goed met een zwaard, maar zoals hij de dochter van de kol al had beloofd blinkt hij uit in dansen. Ik laat me door passen sturen die ik zelf ongetwijfeld had verknald. Mijn hart bonkt in mijn keel en mijn huid is bedekt met een filmpje zweet.

Papierachtige motten fladderen boven ons, cirkelen omhoog alsof ze op tragische wijze worden aangetrokken door het licht van de sterren.

Ik ben te boos om te zwijgen. ‘Wat jij mij ook aandoet, ik kan jou nog veel ergere dingen aandoen.’

‘O...’ Zijn vingers knellen om de mijne. ‘Denk maar niet dat ik dat ook maar een moment kan vergeten.’

‘Waarom doe je dit dan?’ wil ik weten.

‘Denk je dat ik jouw vernedering heb gepland?’ Hij lacht. ‘Ik? Dat klinkt verdacht veel als werk.’

‘Het kan me niet schelen of je dat wel of niet hebt gedaan.’ Ik ben te boos om mijn gevoelens te ontwarren. ‘Het kan me alleen schelen dat je ervan geniet.’

‘En waarom zou ik er geen plezier aan ontlennen om jou te zien spartelen? Je hebt mij erin geluid,’ zegt Cardan. ‘Je hebt me als een dwaas behandeld en nu ben ik de koning der dwazen.’

‘De opperkoning der dwazen,’ bijt ik hem spottend toe.

We kijken elkaar aan en er is een schok van wederzijds begrip dat we veel te dicht bij elkaar staan. Ik ben me bewust van mijn huid, van de zweetdruppeltjes op mijn lip en van mijn dijen die langs elkaar strijken. Ik ben me bewust van de warmte van zijn nek onder mijn met elkaar verstrengelde vingers, van het prikkelende strijken van zijn haar en dat ik mijn handen erin wil begraven. Ik snuif zijn geur op: mos, eikenhout en leer. Ik staar naar zijn verraderlijke mond en stel me voor dat hij me kust.

Alles aan deze situatie is verkeerd. Om ons heen gaat de fuif ver-

der. Een aantal hovelingen kijkt onze kant op, omdat er altijd leden van het hof de opperkoning in de gaten houden, maar Lockes spel is afgelopen.

‘Keer terug naar het paleis,’ had Cardan gezegd, en ik heb die waarschuwing genegeerd.

Ik denk aan de uitdrukking op Lockes gezicht toen Cardan aan het woord was, de gretigheid die daar te zien was. Hij had niet mij in de gaten gehouden. Voor het eerst vraag ik me af of mijn verandering slechts een bijkomstigheid was, zijn aas.

Vertel ons wat u van onze vrouw vindt.

Tot mijn immense opluchting nemen de muzikanten opnieuw pauze aan het eind van de dans en ze kijken naar de opperkoning om te zien wat hij wil.

Ik maak me van hem los. ‘Het is me allemaal te veel geworden, majesteit. Krijg ik uw toestemming om me terug te trekken?’ Heel even vraag ik me af wat ik moet doen als Cardan me die niet geeft. Ik heb veel bevelen gegeven, maar niet een over het sparen van mijn gevoelens.

‘Het staat je vrij om te gaan of om te blijven, wat je maar wilt,’ zegt Cardan grootmoedig. ‘De koningin der vreugde is welkom waar ze ook gaat of staat.’

Ik draai me om en strompel bij de menigte vandaan, leun tegen een boom en zuig de koele zeelucht in mijn longen. Mijn wangen gloeien, staan in brand.

Aan de rand van het Melkwoud zie ik golven tegen de zwarte rotsen slaan. Na een tijdje zie ik vormen op het strand, alsof de schaduwen tot leven zijn gekomen. Ik knipper opnieuw met mijn ogen. Dat zijn geen schaduwen. Het zijn selkies die de zee verlaten. Het zijn er zeker twintig. Ze werpen hun gladde zeehondenpels af en heffen zilveren messen.

De Onderzee is naar de Jagersmaan-fuif gekomen.

Ik ren terug. De lange jurk blijft in mijn haast aan takken en doorns hangen. Ik ga onmiddellijk naar het dichtstbijzijnde lid van de wacht. Hij is verrast om me te zien, nog altijd gekleed in de vodden van de koningin der vreugde.

‘De Onderzee,’ lukt het me eruit te persen. ‘Selkies. Ze komen eraan. Bescherm de koning.’

Hij aarzelt geen moment, twijfelt niet aan me. Hij roept zijn ridders bij elkaar en vertrekt om de troon te flankeren. Cardan kijkt verward op door alle commotie en dan flitst er kort paniek over zijn gezicht. Hij herinnert zich ongetwijfeld dat Madoc de wachters het bevel had gegeven om het podium bij de kroning van prins Dain te omringen, vlak voor Balekin aan het moorden sloeg.

Voor ik het kan uitleggen verlaten de selkies het Melkwoud. Hun slanke lichamen zijn naakt op lange touwen van zeewier en pearsnoeren rond hun hals na. De instrumenten vallen stil. Het lachen verstomt.

Ik pak het mes uit de schede op mijn dij.

‘Wat heeft dit te betekenen?’ wil Cardan weten, en hij gaat staan.

Een vrouwelijke selkie buigt en doet een stap opzij. Achter hen komt de adel van de Onderzee. Ze lopen op benen waarvan ik een uur geleden niet zeker wist dat ze die bezaten, en begeven zich in drijfnetten van japons, wambuisen en broeken over de open plek, ogenschijnlijk zonder zich slecht op hun gemak te voelen. Ze zien er meedogenloos uit, zelfs in hun mooie kleding.

Ik spoor de menigte af naar Nicasia, maar zij en de smid zijn nergens te bekennen. Locke zit op een van de armleuningen van de troon en straalt uit dat in zijn ogen het opperkoningschap niet zo bijzonder kan zijn als Cardan opperkoning is.

‘Majesteit,’ zegt een man met grijze huid in een jas die van het vel van een haai lijkt te zijn gemaakt. Hij heeft een vreemde, schorre stem, die klinkt alsof hij die niet vaak gebruikt. ‘Orlagh, koningin van de Onderzee, stuurt ons met een boodschap voor de opperkoning. Geef ons toestemming om te spreken.’

De halve cirkel ridders gaat dichterbij Cardan heen staan.

Cardan geeft niet meteen antwoord. In plaats daarvan gaat hij zitten. ‘De Onderzee is welkom op deze Jagersmaan-fuif. Dans. Drink. Laat het niet gezegd worden dat wij niet gastvrij zijn, zelfs voor ongenode gasten.’

De man knielt, maar de uitdrukking op zijn gezicht is allesbehalve nederig. ‘Uw gulheid is groot. Toch kunnen wij pas deelnemen als de boodschap van onze vrouwe is bezorgd. U moet ons aanhoren.’

‘O, echt? Goed dan,’ zegt de opperkoning na een korte stilte. Hij maakt een vaag gebaar met zijn hand. ‘Wat heeft ze te melden?’

De man met de grijze huid wenkt een meisje in een natte blauwe jurk dat haar haar in vlechten draagt. Als ze haar mond opent, zie ik dat haar tanden smal zijn met vlijmscherpe punten en vreemd genoeg doorzichtig. Ze draagt met zangerige stem voor:

*De Zee heeft een bruidegom nodig,
het Land een bruid.*

*Verenigt u,
voor het stijgende water u aan de lippen staat.
Wijs de Zee eenmaal af,
dan nemen we uw bloed.
Wijs de Zee tweemaal af,
dan nemen we uw klei.
Wijs de Zee driemaal af,
dan verliest u uw kroon.*

Het verzamelde Volk van het land, hovelingen en gunstzoekenden, bedienden en adel, zet grote ogen op als ze dat horen.

‘Is dat een aanzoek?’ vraagt Locke.

Volgens mij was het de bedoeling dat alleen Cardan hem zou horen, maar door de stilte draagt zijn stem ver.

‘Een dreigement, ben ik bang,’ antwoordt Cardan. Hij kijkt het meisje, de man met de grijze huid, iedereen, boos aan. ‘Jullie hebben je boodschap overgebracht. Ik heb geen dichtwerkje om terug te sturen. Dat is mijn eigen schuld omdat ik geen hofmeester heb die ook dienst kan doen als hofdichter, maar ik zal te zijner tijd zeker een velletje papier verfrommelen en het in het water gooien.’

Heel even blijft iedereen als bevroren staan.

Cardan klapt in zijn handen en het zeevolk schrikt op. ‘Nou?’ roept hij. ‘Dans! Maak plezier! Is dat niet waarom jullie hier zijn?’

Er klinkt autoriteit door in zijn stem. Hij ziet er opeens niet alleen uit als de opperkoning van Elfhame, hij klinkt ook als de opperkoning.

De huivering om een voorgevoel trekt door me heen.

De Onderzeehovelingen in hun doorweekte kleding en glimmende parels kijken naar hem met lichte, kille ogen. Hun gezichten zijn zodanig uitdrukkingloos dat ik niet kan bepalen of ze van streek zijn door zijn bevel. Maar als de muziek weer begint pakken ze elkaar bij de gevliesde hand en gaan ze op in de fuif, om te springen en huppelen alsof dit iets is wat ze zelf ook voor de lol doen onder de golven.

Mijn spionnen hebben zich gedurende deze confrontatie verborgen gehouden. Locke verlaat de troon om rond te wervelen met twee vrijwel naakte selkies. Nicasia is nog steeds nergens te bekennen. Als ik kijk of ik Dulcamara ergens zie, blijkt zij ook verdwenen. Zoals ik op het moment gekleed ben durf ik toch niet in officiële hoedanigheid met iemand te praten. Ik ruk de stinkende kroon van mijn hoofd en smijt die in het gras.

Ik overweeg de gerafelde jurk van mijn schouders te laten glijden, maar voor ik de knoop heb doorgesnakt gebaart Cardan dat ik naar de troon moet komen.

Ik buig niet. Vanavond ben ik zelf ook een vorst: de koningin der vreugde, die niet lacht.

‘Ik dacht dat jij weg zou gaan,’ snauwt hij.

‘En ik dacht dat de koningin der vreugde mocht gaan en staan waar ze wilde,’ sis ik terug.

‘Verzamel de Levende Raad in mijn vertrekken in het paleis,’ zegt hij kil, afstandelijk en koninklijk. ‘Ik kom zodra ik hier met goed fatsoen weg kan.’

Ik knik en ben halverwege de menigte als er twee dingen tot me doordringen. Eén: hij gaf me een bevel. Twee: ik heb gehoorzaamd.

Enmaal in het paleis stuur ik boden om de Raad bijeen te roepen. Ik stuur Leeuwenbek op pad met een boodschap voor mijn spionnen dat ze moeten achterhalen waar Nicasia is gebleven. Ik zou hebben verwacht dat ze in de buurt was gebleven om Cardans antwoord te horen, maar aangezien ze onzeker genoeg was over Cardans gevoelens om een liefdesrivale neer te schieten, durft ze dat misschien niet aan.

Zelfs als ze gelooft dat hij haar boven een oorlog zou verkiezen, zegt dat nog niet veel.

In mijn eigen kamer kleeft ik me vlug uit om me te wassen. Ik wil van het aroma van de champignons, de stank van het vuur en de geur van vernedering af. Het voelt heerlijk om mijn oude kleren hier te hebben. Ik trek een saaie bruine jurk aan, te eenvoudig voor mijn huidige positie, maar toch comfortabel. Ik steek mijn haar genadeloos strak op.

Tatterfell is niet langer aanwezig, maar het is duidelijk dat ze langs is geweest. Mijn kamers zijn netjes, mijn kleren gestreken en opgehangen.

Op mijn bureau ligt een envelop die aan mij is gericht.

Van de Grootgeneraal van het koninklijke leger aan de koninklijke hofmeester.

Ik scheur hem open. Het berichtje is korter dan de adressering op de envelop.

Kom onmiddellijk naar de strategiekamer. Wacht niet op de Raad.

Mijn hart slaat dof. Ik overweeg te doen alsof ik de boodschap niet heb ontvangen en gewoon niet te gaan, maar dat zou laf zijn.

Als Madoc nog hoop koesterde om Eik met zijn plannetjes op de troon te krijgen, dan kan hij een huwelijk met de Onderzee niet laten gebeuren. Er is geen enkele reden voor hem om aan te nemen dat ik, in ieder geval wat dit betreft, helemaal aan zijn kant sta. Dit is een mooie kans om ervoor te zorgen dat hij het achterste van zijn tong laat zien.

Daarom ga ik met tegenzin naar zijn strategiekamer. Die is vertrouwd. Ik heb hier als kind onder een grote houten tafel bedekt met een kaart van Faerie gespeeld, met daarop kleine uit hout gesneden figuurtjes om de hoven en legers te verbeelden. Zijn 'poppetjes', zoals Vivi ze vroeger noemde.

Als ik naar binnen ga tref ik de ruimte schemerig verlicht aan. Kaarsenstompjes branden op een bureau naast een paar ongemakkelijk uitziende stoelen.

Ik herinner me dat ik opgekruld op een van die stoelen een boek las, terwijl er naast me gewelddadige plannen werden gesmeed.

Madoc zit op precies die stoel. Hij kijkt op en gaat staan, gebaart dat ik tegenover hem moet gaan zitten, alsof we gelijken zijn. Hij is intrigerend voorzichtig met me.

Op het strategiebord staan maar een paar figuren. Orlagh en Cardan, Madoc en een figuur die ik pas herken als ik die beter bestudeer. Ik kijk naar mezelf. Hofmeester. Spionnenmeester. Koningsmaker.

Opeens ben ik bang. Wat ik heb gedaan om op dat bord terecht te komen.

Ik ga op een stoel zitten. 'Ik heb je berichtje ontvangen.'

'Na vannacht vermoed ik dat je wellicht eindelijk nog eens gaat nadenken over een aantal van je keuzes.'

Ik doe mijn mond open, maar hij houdt een geklauwde hand op.

'Als ik jou was, dan zou mijn trots me er wellicht toe aanzetten om te doen alsof het tegendeel waar is. Zoals je weet kan het Volk niet liegen, niet verbaal, maar we kunnen misleiden en we zijn net zo in staat tot zelfmisleiding als welke sterveling dan ook.'

Het is een onaangename verrassing dat hij weet dat ik tot koningin der vreugde ben gekroond en dat ik tot de risee van het hof ben vervallen. 'Denk je dat ik niet weet waar ik mee bezig ben?'

'Nou,' begint hij zorgvuldig, 'niet helemaal. In mijn ogen verneeder je jezelf met de jongste en meest dwaze prins. Heeft hij je iets beloofd?'

Ik bijt op de binnenkant van mijn wang om te voorkomen dat ik tegen hem snauw. Hoe slecht ik me ook al voel, als hij denkt dat ik een dwaas ben, dan moet ik mezelf tot dwaas maken. 'Ik ben toch hofmeester van de opperkoning?'

Het is moeilijk om dit te veinzen met de lach van het hof nog in

mijn oren, met de smerige stof van die champignons nog in mijn haar en de herinnering aan Cardans onuitstaanbare woorden.

Ondraaglijk. Schrikbarend. Verontrustend!

Madoc zucht en spreidt zijn vingers voor zich. ‘Weet je waarom Eldred niet geïnteresseerd was in zijn jongste zoon? Baphen zag vanaf het moment van zijn geboorte tegenspoed in zijn gesternte. Toch ben ik zolang Cardan de Bloedkroon draagt hem net zo trouw als zijn vader, net zoals ik Dain of zelfs Balekin trouw zou zijn geweest. De kans die zich bij de kroning presenteerde, de mogelijkheid om de loop van het lot te veranderen, is nu verkeken...’

Hoe hij het ook verwoordt, de betekenis is hetzelfde. Die mogelijkheid is verloren gegaan omdat ik hem die heb ontnomen. Ik ben de reden dat Eik niet de opperkoning is en Madoc zijn invloed niet kan aanwenden om Elfhame naar zijn eigen ideeën te herscheppen.

‘Maar jij... jij bent niet gebonden door je woord. Jouw beloften kunnen worden verbroken...’

Ik denk aan wat hij na de vorige bijeenkomst van de Levende Raad tijdens het wandelen tegen me zei: ‘Maar jij bent niet gebonden door een eed. Als jij spijt hebt van je beslissing, dan neem je een andere. Er zijn nog meer spellen om te spelen.’ Hij heeft dit moment uitgekozen om zijn beargumentering uit te breiden.

‘Je wilt dat ik Cardan verraad,’ zeg ik, om het maar op tafel te gooien.

Hij staat op en gebaart me naar de strategietafel te komen. ‘Ik weet niet wat je over de koningin van de Onderzee te weten bent gekomen via haar dochter, maar ooit leek de Onderzee veel op het land. Er waren vele leengoederen, met vele heersers onder de selkies en het meervolk. Toen Orlagh aan de macht kwam heeft ze alle kleinere heersers opgejaagd en vermoord, zodat de gehele Onderzee alleen aan haar verantwoording schuldig zou zijn. Er zijn nog een paar zeeheersers die ze niet onder de duim heeft, een paar zijn er te machtig en een paar anderen wonen te afgelegen. Maar als ze haar dochter met Cardan laat trouwen, dan kun je er zeker van zijn dat ze Nicasia zal aanmoedigen om hetzelfde op het land te doen.’

‘De hoofden van de kleinere hoven vermoorden?’

Hij glimlacht. ‘Van alle hoven. Misschien zal het aanvankelijk op een reeks ongelukken lijken... of op een paar ondoordachte bevelen. Of misschien komt er nog een bloedbad.’

Ik neem hem zorgvuldig in me op. Het laatste bloedbad was dan ook deels aan hem te wijten. ‘Ben je het niet eens met de strategie van Orlagh? Had jij niet vrijwel hetzelfde gedaan als jij de stuwende macht achter de troon was geweest?’

‘Ik had het niet namens de zee gedaan,’ zegt hij. ‘Zij wil het land als dienaar hebben.’ Hij pakt een klein beeldje dat koningin Orlagh vertegenwoordigt van tafel. ‘Ze gelooft in de opgelegde vrede van absolute heerschappij.’

Ik kijk naar het bord.

‘Je wilde indruk op me maken,’ zegt hij. ‘Je hebt, terecht, geraden dat ik niet je ware potentieel zou zien voordat je me had verslagen. Ik ben onder de indruk, Jude. Het zou echter beter zijn als wij niet langer tegen elkaar vechten en dat we ons op onze gemeenschappelijke interesse concentreren: macht.’

Dat klinkt onheilspellend. Een compliment in de vorm van een dreigement.

Hij gaat verder. ‘Keer terug naar mijn kant. Kom terug voordat ik serieus actie tegen je onderneem.’

‘Hoe zou terugkeren eruitzien?’

Hij bestudeert me nauwkeurig, alsof hij zich afvraagt hoeveel hij hardop moet zeggen. ‘Ik heb een plan. Als het moment daar is kun jij me helpen dat uit te voeren.’

‘Een plan dat ik niet heb helpen opstellen en waar je me niet al te veel over wilt vertellen?’ merk ik op. ‘Wat als ik meer geïnteresseerd ben in de macht die ik al heb?’

Hij lacht zijn tanden bloot. ‘Dan ken ik mijn dochter blijkbaar niet goed, want de Jude die ik kende zou het hart van die jongen uit zijn borst kerven voor wat hij je vanavond heeft aangedaan.’

Nu hij me met de vernedering op de fuif om mijn oren slaat is

het gedaan met mijn zelfbeheersing. ‘Jij hebt me van kinds af aan hier in Faerie laten kleineren. Jij hebt leden van het Volk mij pijn laten doen, me laten uitlachen en me laten verminken.’ Ik hou mijn hand met het ontbrekende vingertopje op, dat een van zijn eigen wachters eraf heeft gebeten. In het midden van die hand zit nog een litteken, waar ik van Dain een dolk door mijn hand moest steken. ‘Ik ben betoverd en een fuif in gesleurd, huilend en alleen. Voor zover ik weet is het enige verschil tussen vanavond en al die andere nachten dat ik zonder te klagen vernederingen heb moeten ondergaan dat die in jouw straatje van pas kwamen en als ik dit verdraag, het in mijn straatje van pas komt.’

Madoc kijkt geschokt. ‘Dat wist ik niet.’

‘Je wilde het niet weten,’ kaats ik terug.

Hij richt zijn blik op het bord, op de stukken die erop staan, op het beeldje dat mij vertegenwoordigt. ‘Dat argument is een goede aanval, recht op mijn lever, maar ik weet niet of het goed dienstdoet als afweer. Die jongen is het niet waard...’

De deur gaat open. Daar staat Randalin. Hij tuurt naar binnen. Zo te zien heeft hij haastig zijn officiële gewaad aangetrokken. ‘O, jullie zijn hier allebei. Mooi. De vergadering gaat zo beginnen. Haast je.’

Ik maak aanstalten om te volgen, maar Madoc grijpt mijn arm beet.

Hij spreekt met zachte stem. ‘Je probeerde ons hiervoor te waarschuwen. Het enige wat ik vannacht van je vraag is dat je jouw invloed als hofmeester gebruikt om welke alliantie met de Onderzee dan ook tegen te houden.’

‘Ja,’ zeg ik, terwijl ik aan Nicasia, Eik en al mijn plannen denk. ‘Dat kan ik je garanderen.’

13

De Levende Raad verzamelt zich in de enorme vertrekken van de opperkoning, rond een tafel met daarin het ingelegde symbool van de Struikwinde-lijn met bloemen en doorns met kronkelende wortels.

Nihuar, Randalin, Baphen en Mikkell zitten, terwijl Fala in het midden van de kamer een liedje zingt:

*Visjes, visjes, trekken hun voetjes aan.
Trouw een vis en het leven is zoet voortaan.
Bak haar in een pan en pluk haar graten eruit.
Vissig bloed is kil op een troon.*

Cardan laat zich heel dramatisch op een nabije bank ploffen en negeert de tafel compleet. ‘Dit is belachelijk. Waar is Nicasia?’

‘We moeten dit aanbod bespreken,’ zegt Randalin.

‘Aanbod?’ Madoc maakt een schamper geluid. ‘Zoals dat werd gebracht, weet ik niet hoe hij met het meisje zou kunnen trouwen

zonder dat het overkomt alsof het land bang is voor de zee en zich heeft overgeleverd aan zijn eisen.’

‘Dat was wellicht ietwat tactloos,’ merkt Nihuar op.

‘Het is tijd om ons voor te bereiden,’ zegt Madoc. ‘Als ze oorlog wil, dan zullen we haar oorlog geven. Ik zal het zout uit de zee halen voor ik Elfhame laat beven voor de woede van Orlagh.’

Oorlog, precies datgene waarvan ik bang was dat we daar door toedoen van Madoc in zouden belanden, en toch is het nu zover zonder dat hij het heeft uitgelokt.

‘Tja...’ teemt Cardan. Hij sluit zijn ogen alsof hij ter plekke een dutje gaat doen. ‘Dan hoeft ik verder dus niets te doen.’

Madoc trekt verachtend zijn lip op.

Randalin lijkt iets van zijn stuk te zijn. Al die tijd wilde hij dat Cardan bij de vergaderingen van de Levende Raad aanwezig zou zijn, maar nu weet hij niet goed wat hij met hem aan moet.

‘Je zou Nicasia tot consort kunnen nemen in plaats van tot bruid,’ stelt Randalin voor. ‘Zorg dat ze een erfgenaam baart die zowel over het land als de zee kan regeren.’

‘Dus ik hoeft niet op bevel van Orlagh te trouwen, maar enkel te fokken?’ wil Cardan weten.

‘Ik wil weten wat Jude hiervan vindt,’ merkt Madoc op.

Ik kijk hem verrast aan.

De rest van de Raad richt de aandacht op mij. Ze lijken stomverbaasd te zijn door Madocs woorden. Tijdens de bijeenkomsten ben ik enkel nuttig geweest als tussenpersoon tussen henzelf en de opperkoning. Nu hij zichzelf vertegenwoordigt kan ik net zo goed een van die kleine houten figuurtjes zijn. Ze verwachten totaal geen input van mijn kant.

‘Waarom?’ wil Randalin weten.

‘Omdat we eerder niet naar haar hebben geluisterd. Ze heeft ons verteld dat de koningin van de Onderzee in actie zou komen tegen het land. Als we hadden geluisterd dan zouden we nu misschien niet naarstig op zoek hoeven naar een strategie.’

Randalin krimpt ineen.

‘Dat is wel waar...’ Nihuar klinkt alsof ze een verklaring probeert te bedenken voor dit zorgwekkende teken van bekwaamheid.

‘Misschien vertelt ze ons wat ze nog meer weet,’ stelt Madoc voor.

Mikkel trekt zijn wenkbrauwen op.

‘Is er dan meer?’ vraagt Baphen.

‘Jude?’ dringt Madoc aan.

Ik weeg mijn volgende woorden zorgvuldig af. ‘Zoals ik al zei heeft Orlagh met Balekin gecommuniceerd. Ik weet niet wat voor informatie hij aan haar heeft doorgespeeld, maar de zee stuurt Volk aan land met geschenken en boodschappen voor hem.’

Cardan kijkt verrast en duidelijk ongelukkig.

Het dringt tot me door dat ik hem niet over Balekin en de Onderzee heb verteld, terwijl ik de Raad wel heb geïnformeerd.

‘Wist jij het ook van Nicasia?’ vraagt hij.

‘Ik, eh...’ stamel ik.

‘Ze houdt er graag een eigen mening op na met betrekking tot de Raad,’ zegt Baphen met een listige blik.

Alsof het mijn schuld is dat zij niet naar me luisteren.

Randalin kijkt boos. ‘Je hebt nooit uitgelegd hoe je dit allemaal te weten bent gekomen.’

‘Als u me vraagt of ik geheimen heb, dan zou ik u dezelfde vraag kunnen stellen,’ kaats ik terug. ‘Hiervoor was u niet geïnteresseerd in die van mij.’

‘Prins van het land, prins onder de golven,’ zegt Fala. ‘Prins van gevangenis, prins van de wolven.’

‘Balekin is geen strateeg.’ Zo dicht is Madoc nog nooit bij een bekentenis gekomen dat hij achter de executie van Eldred zat. ‘Hij is wel ambitieus én trots.’

‘Wijs de Zee eenmaal af, dan nemen we uw bloed,’ citeert Cardan. ‘Ik neem aan dat ze daarmee Eik bedoelen.’

Madoc en ik kijken elkaar snel aan. Het enige waar wij het over eens zijn is dat Eik veilig moet blijven. Ik ben blij dat hij hier ver

vandaan is, op het vasteland, waar zowel spionnen als ridders op hem passen. Maar als Cardan gelijk heeft over de betekenis van die regel, dan vraag ik me af of hij niet zelfs nog meer bescherming nodig heeft.

‘Als de Onderzee voornemens is om Eik te ontvoeren, dan hebben ze Balekin misschien de kroon beloofd,’ zegt Mikkell. ‘Het is veiliger als er maar twee van de bloedlijn zijn als er één nodig is om de ander te kronen. Bij drie leden is er één te veel. Drie leden zijn gevaarlijk.’

Dat is een omslachtige manier om te zeggen dat iemand Balekin zou moeten doden voor hij Cardan probeert te vermoorden.

Ik zou er ook geen traan om laten als Balekin dood was, maar Cardan heeft koppig geweigerd zijn broer te laten executeren. Ik denk aan wat hij in het Schaduwhof tegen me had gezegd: ‘Ik mag dan slecht zijn, maar ik ben geen moordenaar.’

‘Dat zal ik in beraad nemen, adviseurs,’ zegt Cardan. ‘Nu wens ik Nicasia te spreken.’

‘We hebben nog steeds niet besloten...’ Randalins stem sterft weg als hij Cardans vernietigende blik ziet.

‘Jude, ga haar halen,’ zegt de opperkoning van Elfhame.

Weer een bevel. Ik klem mijn kaken op elkaar, sta op en ga naar de deur.

De Schim wacht op me.

‘Waar is Nicasia?’ vraag ik.

Het blijkt dat ze samen met de Kakkerlak in mijn kamers zit. Haar duifgrijze jurk is over de zitting van mijn divan gespreid alsof ze poseert voor een schilderij. Was ze soms zo snel vertrokken zodat ze zich kon omkleden voor deze audiëntie?

‘Kijk eens wat er is komen aanwaaien,’ zegt ze als ze me ziet.

‘De opperkoning wil je spreken,’ vertel ik haar.

Ze schenkt me een vreemde glimlach en komt overeind. ‘Was dat maar waar.’

Daar gaan we door de hal. Ridders kijken haar na. Ze ziet er te-

gelijk majestueus en ellendig uit, en als de enorme deuren naar de vertrekken van Cardan opengaan, gaat ze met geheven hoofd naar binnen.

Tijdens mijn afwezigheid heeft een bediende thee gebracht die staat te trekken in een pot midden op een lage tafel. De damp stijgt op van de kop die Cardan tussen zijn slanke vingers klemt.

‘Nicasia...’ teemt hij. ‘Je moeder heeft een boodschap gestuurd die voor ons allebei bedoeld is.’

Fronsend neemt ze de aanwezigheid van de adviseurs in zich op, het ontbreken van een uitnodiging om te gaan zitten en het uitblijven van het aanbod van een kop thee. ‘Dit was haar plan, niet het mijne.’

Hij leunt naar voren, niet langer slaperig of verveeld, maar op en top de angstaanjagende Faerieheer, uitdrukkingloos en onmetelijk machtig. ‘Misschien, maar ik durf te wedden dat je wist dat ze het zou doen. Houd me niet voor de gek. We kennen elkaar te goed om trucjes uit te halen.’

Nicasia laat haar blik zakken, haar wimpers strijken over haar wangen. ‘Ze wil een ander soort verbond.’

Misschien ziet de Raad haar als gedwee en vernederd, maar ze houdt mij niet voor de gek.

Cardan komt overeind en smijt zijn theekop tegen de wand, waar die versplintert. ‘Zeg de koningin van de Onderzee dat als ze me nog eens bedreigt, ze zal ontdekken dat haar dochter mijn gevangene is, niet mijn bruid.’

Nicasia ziet er geschrokken uit.

Randalin heeft eindelijk zijn stem gevonden. ‘Het is niet kies om voorwerpen naar de dochter van de Onderzee te gooien.’

‘Visje,’ zegt Fala. ‘Doe je benen af en zwem weg.’

Mikkel lacht.

‘Niet zo haastig,’ zegt Randalin hulpeloos. ‘Prinses, gun de opperkoning meer tijd om na te denken.’

Ik maakte me zorgen dat Cardan geamuseerd zou zijn, zich ge-

vleid zou voelen of in de verleiding zou komen. In plaats daarvan is hij duidelijk woedend.

‘Laat me met mijn moeder praten.’ Nicasia kijkt om zich heen, naar de adviseurs, naar mij, alvorens ze blijkbaar tot de conclusie komt dat ze Cardan er niet van zal kunnen overtuigen om ons weg te sturen. Ze kiest voor wat haalbaar is, richt haar blik alleen op hem en spreekt alsof wij er niet zijn. ‘De zee is genadeloos, net als de tactieken van koningin Orlagh. Ze eist wanneer ze hoort te verzoeken, maar dat betekent niet dat er geen wijsheid schuilt in haar wensen.’

‘Zou je dan met me trouwen? De zee aan het land verbinden en ons aan elkaar binden in ellende?’ Cardan staart haar aan met alle minachting die hij ooit voor mij bewaarde. Het voelt alsof de wereld op zijn kop staat.

Nicasia gaat de confrontatie echter aan en zet een stap naar hem toe. ‘We zouden legendes zijn,’ vertelt ze hem. ‘Legendes hoeven zich niet druk te maken om zoiets onbeduidends als geluk.’ En dan, zonder op toestemming te wachten om te mogen vertrekken, draait ze zich om en verlaat ze de kamer.

Zonder daartoe bevolen te worden wijken de wachters voor haar uit elkaar.

‘Ah,’ verzucht Madoc. ‘Die meid gedraagt zich alsof ze al koningin is.’

‘Eruit,’ zegt Cardan. Als niemand reageert maakt hij een wild handgebaar. ‘Eruit. Eruit! Jullie willen ongetwijfeld nog langer overleg plegen alsof ik er niet bij ben, dus doe dat ergens anders. Ga, en val me niet langer lastig.’

‘Pardon,’ reageert Randalin. ‘We wilden alleen...’

‘Eruit!’

Zelfs Fala loopt nu naar de uitgang.

‘Behalve Jude,’ roept hij. ‘Jij blijft even hier.’

Jij! Ik keer me naar hem toe, de vernedering van vannacht spookt nog altijd door mijn hoofd. Ik denk aan al mijn geheimen

en plannen, aan wat het zal betekenen als we ten strijde trekken tegen de Onderzee, aan wat ik op het spel heb gezet en wat al voorgoed verloren is gegaan.

Ik laat de anderen vertrekken, wacht tot het laatste lid van de Levende Raad de ruimte heeft verlaten.

‘Als je me nog een bevel geeft, laat ik je ervaren wat schande is. Lockes spelletjes zullen in het niet vallen bij wat ik je zal laten doen.’ Met die woorden volg ik de anderen de gang op.

In het Schaduwhof overweeg ik de mogelijke zetten.

Dood Balekin. Mikkell had gelijk dat dat het de Onderzee lastiger zou maken om de kroon van Cardans hoofd te krijgen.

Laat Cardan met iemand anders trouwen. Ik denk aan Moeder Merg en krijg er bijna spijt van dat ik me daarmee heb bemoeid. Als Cardan de dochter van een kol als bruid had, was Orlagh misschien niet zo strijdlustig aan het koppelen geslagen.

Dan had ik natuurlijk wel andere problemen gehad.

Ik voel een bonkende pijn opkomen achter mijn ogen. Ik wrijf met mijn vingers over mijn neusbrug.

Met Taryns bruiloft om de hoek zal Eik hier over een paar dagen zijn. Dat bevalt me niets met Orlaghs dreigement dat Elfhame boven het hoofd hangt. Hij is een te waardevol stuk op het strategiebord, te noodzakelijk voor Balekin, te gevaarlijk voor Cardan.

Ik herinner me de laatste keer dat ik Balekin zag, de invloed die hij op de wachter had, de manier waarop hij zich had gedragen, alsof hij de koning in ballingschap was. En alle verslagen die ik van Vulciber heb gekregen doen vermoeden dat dat niet veel is veranderd. Hij eist luxegoederen, hij ontvangt bezoekers uit de zee die plasjes water en parels achterlaten. Ik vraag me af wat ze hem hebben verteld, welke beloften ze hem hebben gedaan. Ondanks

het feit dat Nicasia denkt dat hij niet noodzakelijk zal zijn, zal hij juist op het tegenovergestelde hopen.

Dan schiet me iets, of liever iemand anders, te binnen: de vrouw die me over mijn moeder wilde vertellen. Zij is daar al die tijd geweest en als zij bereid is één soort informatie te verkopen voor haar vrijheid, misschien dat ze dan ook bereid is om een andere soort informatie te verkopen.

Terwijl ik nadenk over wat ik zou willen weten, komt de gedachte bij me op dat het veel nuttiger zou zijn om informatie náár Balekin te sturen dan om die uit hem los te peuteren.

Als ik die gevangene laat geloven dat ik haar tijdelijk vrijlaat zodat ze me over mijn moeder kan vertellen, zou ik haar het een en ander kunnen wijsmaken. Iets over Eik, over waar hij is of over hoe kwetsbaar hij is. Ze zou niet liegen als ze dat doorvertelde. Ze zou geloven dat ze de waarheid had gehoord en had gesproken.

Ik pieker verder en besef dat het daar te vroeg voor is. Wat ik nu moet doen is de gevangene eenvoudigere informatie geven om door te spelen, informatie die ik kan beheren en controleren, zodat ik zeker weet dat zij een goede bron is.

Balekin wilde Cardan een boodschap sturen. Ik zal een manier bedenken om dat mogelijk te maken.

Het Schaduwhof is bezig gegevens over de bewoners van Elfhame vast te leggen, maar niet een van de huidige perkamentrollen gaat over de gevangenen in de Vergeteltoren, op Balekin na. Ik loop door de gang en ga naar het pas uitgegraven kantoor van de Bom.

Ze staat daar dolken te gooien naar een schilderij van een zons-
ondergang.

‘Vind je die niet mooi?’ Ik wijs naar het doek.

‘Ging wel,’ zegt ze. ‘Nu vind ik hem mooier.’

‘Ik heb een gevangene uit de Vergeteltoren nodig. Hebben we genoeg uniformen voor een paar van de nieuwelingen? De ridders daar hebben mijn gezicht gezien. Vulciber kan helpen om alles soepel te laten verlopen, maar ik neem het risico liever niet. Het is beter

om wat documenten te vervalsen en haar daar met minder vragen weg te halen.'

Ze fronst geconcentreerd. 'Wie had je in gedachten?'

'Er is een vrouw.' Ik pak een vel papier en teken de laagste verdieping zo goed en zo kwaad als het gaat. 'Zij zat langs de trap. Hier. In haar eentje.'

'Kun je haar beschrijven?'

Ik haal mijn schouders op. 'Smal gezicht, hoorns. Mooi, denk ik zo. Jullie zijn allemaal mooi.'

'Wat voor hoorns?' vraagt de Bom. Ze houdt haar hoofd nadenkend schuin. 'Recht? Gekromd?'

Ik gebaar naar de bovenkant van mijn hoofd waar die van haar volgens mij zaten. 'Kleintjes. Een beetje als die van een geit, denk ik, en ze had een staart.'

'Zo veel leden van het Volk zitten er niet in de Toren,' legt de Bom uit. 'De vrouw die je beschrijft...'

'Ken je haar?'

'Ik heb nooit een woord met haar gewisseld, maar ik weet wie ze is... of wie ze was: een van Eldreds geliefden die hem een zoon heeft geschonken. Dat is Cardans moeder.'

Ik trommel met mijn vingertoppen op het blad van Dains oude bureau als de Kakkerlak de gevangene binnenleidt.

‘Haar naam is Asha,’ vertelt hij. ‘Vrouwe Asha.’

Asha is dun en zo bleek dat ze er een beetje grauw uitziet. Ze lijkt niet heel erg op de lachende vrouw die ik in de kristallen bol had gezien.

Ze kijkt verrukt, maar verward om zich heen. Het is duidelijk dat ze blij is om weg te zijn uit de Vergeteltoren. Er ligt een gretige blik in haar ogen en ze neemt elk detail in zich op in deze nogal saaie kamer.

‘Wat was haar misdaad?’ Ik veins onwetendheid in de hoop dat zij het spel begint en op die manier meer van zichzelf blootgeeft.

De Kakkerlak broemt en speelt mee. ‘Ze was consort van Eldred, en toen hij haar zat was werd ze in de Toren gegooid.’

Daar zat ongetwijfeld meer achter, maar het enige wat ik te weten ben gekomen is dat het iets te maken had met de dood van een andere geliefde van de opperkoning en, op de een of andere manier, ook met Cardan.

‘Dikke pech.’ Ik gebaar naar de stoel voor mijn bureau, het exemplaar waar Cardan vijf lange maanden geleden aan vastgebonden zat.

Ik zie zijn gezicht terug in dat van haar. Ze hebben allebei die belachelijke jukbeenderen, die zachte mond.

Ze gaat zitten en richt haar scherpe blik op mij. ‘Ik heb ontzettende dorst.’

‘Is dat zo?’ De Kakkerlak likt met zijn zwarte tong langs zijn mondhoek. ‘Misschien knapt u wat op van een glas wijn.’

‘Ik heb het ook koud,’ deelt ze hem mee. ‘Koud tot op het bot. Koud als de zee.’

De Kakkerlak wisselt een blik met me. ‘Blijft u hier maar bij onze eigen schaduwkoningin, en dan regel ik de rest.’

Ik weet niet waar ik zo’n extravagante titel aan verdienen en ben bang dat het zoiets is als wanneer een enorme trol de bijnaam ‘Kleintje’ krijgt, maar het lijkt indruk op haar te maken.

De Kakkerlak verlaat de kamer, laat ons alleen.

Ik kijk hem even na, denk aan de Bom en haar geheim, dan kijk ik vrouw Asha aan.

‘U zei dat u mijn moeder hebt gekend.’ Ik hoop haar zo aan de praat te krijgen en te houden tot ik een manier weet om over te stappen op wat ik echt moet weten.

Er is milde verrassing van haar gezicht te lezen, alsof ze zo werd afgeleid door haar omgeving dat ze was vergeten waarom ze hier is. ‘Je lijkt sprekend op haar.’

‘Haar geheimen,’ dring ik aan. ‘U zei dat u haar geheimen kent.’

Uiteindelijk glimlacht ze. ‘Eva vond het vervelend om álles uit haar oude leven te moeten missen. O, in het begin vond ze het leuk om in Faerie te zijn... Zo gaat dat altijd, maar uiteindelijk krijgen ze heimwee. Wij glipten vroeger weg over de zee om ons tussen stervelingen te begeven en brachten dan kleine dingen mee terug die ze miste. Repen muffe chocolade. Parfum. Panty’s. Dat was vóór Justin, natuurlijk.’

Justin en Eva. Eva en Justin. Mijn moeder en mijn vader. Mijn maag protesteert bij de gedachte dat zij twee mensen waren die Asha beter heeft gekend dan ik ze ooit zal kennen. ‘Natuurlijk,’ herhaal ik desondanks.

Ze leunt naar voren, over het bureaublad. ‘Je lijkt op haar. Je lijkt op ze allebei.’

Jij lijkt op hem.

‘Je hebt het verhaal vast gehoord,’ zegt Asha. ‘Hoe een van hen een vrouw heeft vermoord en het lichaam heeft verbrand om je moeders verdwijning voor Madoc te verbergen. Of misschien hebben ze het wel samen gedaan. Daar zou ik je meer over kunnen vertellen. Ik kan je vertellen hoe dat is gebeurd.’

‘Daarom heb ik u laten komen, dus u kunt me alles vertellen wat u weet.’

‘Zodat je me weer in de Toren kunt gooien? Nee. Mijn informatie heeft een prijs.’

Voor ik kan reageren gaat de deur open.

De Kakkerlak komt binnen met een dienblad vol kaas, bruinbrood en een stomende kop wijn met specerijen. Hij draagt een cape over zijn schouders en nadat hij het blad heeft neergezet, drapeert hij die als een deken om haar heen. ‘Verder nog wensen?’

‘Daar wilde ze het net over hebben,’ vertel ik hem.

‘Mijn vrijheid,’ zegt ze. ‘Ik wil niet meer worden opgesloten in de Vergeteltoren en ik wil een vrije doortocht weg van Insmoor, Insweal en Insmire. Verder wil ik dat je me belooft dat de opperkoning van Elfhame zich nooit bewust zal worden van mijn vrijlating.’

‘Eldred is dood,’ vertel ik haar. ‘U hoeft zich nergens zorgen om te maken.’

‘Ik weet wie de opperkoning is,’ corrigeert ze me op scherpe toon, ‘en ik wil niet dat hij me weet te vinden als ik eenmaal vrij ben.’

De Kakkerlak trekt zijn wenkbrauwen op.

In de stilte die valt neemt ze een grote slok wijn en bijt ze een flinke homp van de kaas.

Ik bedenk dat Cardan hoogstwaarschijnlijk weet waar zijn moeder heen was gestuurd. Als hij niets heeft gedaan om haar daar weg te krijgen, als hij sinds hij opperkoning is geworden niet eens bij haar op bezoek is geweest, dan is dat met opzet. Ik denk aan de jongen in de kristallen bol en hoe aanbiddend hij haar had nagestaard, en vraag me af wat er is veranderd. Ik kan me mijn moeder nauwelijks herinneren, maar ik zou er veel voor overhebben om haar te zien, al was het maar even.

‘Vertel me iets waardevols,’ zeg ik. ‘Dan zal ik het overwegen.’

‘Dus ik krijg vandaag niets?’ sputtert ze verongelijkt.

‘Hebben we u niet gevoed en u in uw eigen kleren gekleed? Daar komt nog eens bij dat u een wandelingetje door de tuinen mag maken voor u terugkeert naar de Toren. Snuif de geuren van de bloemen op en voel het gras onder uw voeten. Ik zal heel duidelijk zijn: ik smeeek niet om troostrijke herinneringen of liefdesverhalen. Als u mij iets beters te bieden hebt, kan ik wellicht iets voor u betekenen. Maar denk nog geen seconde dat ik u nodig heb.’

Ze trekt een pruillip. ‘Goed dan. Een kol reisde over Madocs land toen je moeder zwanger was van Vivienne. De kol handelde in voorspellingen en zag de toekomst in eierschalen. Weet je wat de kol zei? Dat Eva’s kind een groter wapen zou zijn dan Justin ooit zou kunnen smeden.’

‘Vivi?’

‘Haar kind,’ zegt Asha. ‘Hoewel ze aan de baby moet hebben gedacht die ze op dat moment in haar buik droeg. Misschien is ze daarom vertrokken. Om het kind tegen het lot te beschermen. Maar niemand kan zijn lot ontlopen.’

Ik zwijg, pers mijn lippen op elkaar.

Cardans moeder neemt nog een slok wijn.

Ik laat niets van mijn gevoelens blijken. ‘Dat is nog steeds niet afdoende.’ Ik hou me vast aan de hoop dat deze informatie Balekin zal bereiken, aan de hoop dat ik een manier heb ontdekt om hem te slim af te zijn. ‘Als u iets beters bedenkt, stuur me dan een be-

richt. Onze spionnen houden de boodschappen in de gaten die de Vergeteltoren bereiken en verlaten... in dat laatste geval meestal op het moment dat ze aan het paleis worden doorgegeven. Wat u ook stuurt, ongeacht aan wie het gericht is, zodra het de hand van de wachter verlaat, zullen wij het zien. Het is makkelijk om het me te laten weten als u iets waardevollers opdiept uit uw geheugen.'

Met die woorden sta ik op en verlaat ik de kamer.

De Kakkerlak volgt me de gang op en legt een hand op mijn arm.

Lange tijd sta ik daar sprakeloos terwijl ik probeer mijn gedachten op een rijtje te zetten.

Hij schudt zijn hoofd. 'Ik heb haar onderweg een aantal vragen gesteld. Het klinkt alsof ze gefascineerd was door het paleisleven, gek was op de aandacht van de opperkoning, verrukt was van het dansen en zingen en de wijn. Cardan moest worden gezoogd door een kleine zwarte kat waarvan de kittens levenloos ter wereld waren gekomen.'

'Heeft hij het overleefd op kattenmelk?' roep ik.

De Kakkerlak kijkt me veelbetekenend aan, alsof ik het punt van zijn verhaal totaal heb gemist. 'Nadat ze naar de Toren was gestuurd, werd Cardan bij Balekin ondergebracht.'

Ik denk opnieuw aan de bol die ik vasthield in de studeerkamer van Eldred, aan Cardan gekleed in lompen die de goedkeuring zocht van de vrouw in mijn kamer, die pas kwam toen hij zich vreselijk misdroeg. Een in de steek gelaten prins, grootgebracht op kattenmelk en wreedheid, die als een spookje in zijn eentje door het paleis moest dwalen. Ik denk aan mezelf, verborgen in een toren van Heulhuis, waar ik zag hoe Balekin een sterveling betoverde en hem zijn jongere broer liet afranselen omdat die had verloren bij het zwaardvechten.

'Breng haar terug naar de Toren,' zeg ik tegen de Kakkerlak.

Hij trekt zijn wenkbrauwen op. 'Wil je niet meer horen over je ouders?'

'Ze geniet er te veel van om het me te vertellen. Ik krijg die informatie wel uit haar los zonder haar allerlei dingen toe te zeggen.'

Trouwens, ik had een veel belangrijker zaadje geplant. Nu moest ik wachten om te zien of dat zou groeien.

Hij schenkt me een halve glimlach. ‘Je vindt dit wel wat, hè? Spelletjes met ons spelen? Aan onze touwtjes trekken en toekijken terwijl we dansen.’

‘Het Volk, bedoel je?’

‘Waarschijnlijk zou je het net zo leuk vinden met stervelingen, maar je hebt op ons geoefend.’

Hij klinkt niet afkeurend, maar het steekt toch.

‘En misschien bieden sommigen van ons een bijzondere voldoening.’ Hij staart langs zijn gedraaide koboldneus naar me tot ik reageer.

‘Is dat als compliment bedoeld?’

Zijn glimlach wordt breder. ‘Het is geen belediging.’

15

De volgende dag worden er japonnen, overjassen, slank gesneden jasjes, fluwelen broeken en hoge laarzen afgeleverd. Die zien er stuk voor stuk uit alsof ze aan iemand toebehoren die meedogenloos is, iemand die zowel beter als slechter is dan ik.

Ik kleeft me aan, maar voor ik klaar ben komt Tatterfell binnen. Ze staat erop mijn haar op te steken met een nieuwe kam, gesneden in de vorm van een pad met een enkel oog van de steen cymofaan.

Ik kijk naar mezelf in een jas van zwart fluweel met zilveren details en bedenk met hoeveel zorg Taryn die heeft uitgekozen. Daar wil ik aan denken, verder nergens anders aan.

Ooit heeft ze tegen me gezegd dat ze me haatte omdat ik getuige was van haar vernedering ten overstaan van de adel. Zou dat de reden zijn waarom het zo moeilijk voor me is om te vergeten wat er met Locke is gebeurd, omdat zij het heeft gezien, en elke keer dat ik haar zie, herinner ik me helemaal opnieuw hoe het voelde om zo voor gek te worden gezet.

Als ik naar mijn nieuwe kleren kijk, denk ik echter aan alle posi-

tieve dingen die ermee gepaard gaan als iemand je goed genoeg kent om je angsten en wensen te begrijpen. Ik heb Taryn misschien niet verteld over de vreselijke dingen die ik heb gedaan en de verschrikkelijke vaardigheden die ik heb geleerd, maar ze heeft me gekleed alsof dat wel zo is.

In mijn nieuwe kleren ga ik naar een haastig bijeenroepen Raadsvergadering en luister terwijl ze discussiëren over de vraag of Nicasia Cardans boodschap heeft overgebracht aan Orlagh en of vissen kunnen vliegen (dat laatste is een bijdrage van Fala).

‘Of ze dat wel of niet heeft gedaan doet er niet toe,’ zegt Madoc. ‘De opperkoning heeft zijn standpunt duidelijk gemaakt. Als hij niet wil trouwen, dan moeten we aannemen dat Orlagh haar dreigementen zal uitvoeren. Dát betekent dat ze achter zijn bloed aan zal gaan.’

‘Nu maak je wel erg grote stappen,’ zegt Randalin. ‘Moeten we er geen rekening mee houden dat het verbond wellicht nog geldt?’

‘Wat voor zin heeft het om zo te denken?’ vraagt Mikkkel met een zijdelingse blik op Nihuar. ‘De Onseeliehoven overleven niet op wensen.’

De Seelievertegenwoordiger tuit haar kleine, insectachtige mond.

‘De sterren laten zien dat dit een tijd is van grote opschudding,’ meldt Baphen. ‘Ik heb een nieuwe vorst zien komen, maar of dat een teken is dat Cardan wordt afgezet of dat Orlagh verworpen wordt of dat Nicasia koningin wordt kan ik niet zeggen.’

‘Ik heb een plan,’ zegt Madoc. ‘Eik zal binnenkort hier in Elfhamme zijn. Als Orlagh haar mensen achter hem aan stuurt, wil ik haar betrappen.’

‘Nee.’

Iedereen kijkt verrast mijn kant op.

‘Je gaat Eik niet als aas gebruiken.’

Madoc lijkt niet bijzonder beledigd te zijn door mijn uitbarsting. ‘Daar lijkt het misschien op...’

‘Omdat dat zo is.’ Ik werp hem een boze blik toe, herinner me

alle redenen waarom ik überhaupt niet wil dat Eik opperkoning wordt met Madoc als regent.

‘Als Orlagh van plan is om jacht te maken op Eik, is het beter dat we weten wanneer ze toeslaat in plaats van dat af te wachten. De beste manier om daar zeker van te zijn is door zelf een kans te creëren.’

‘Kunnen we die kansen niet beter voorkomen?’ stel ik voor.

Madoc schudt zijn hoofd. ‘Dat is zo’n wens waar Mikkell ons voor heeft gewaarschuwd. Ik heb al naar Vivienne geschreven. Ze zijn van plan binnen een week te komen.’

‘Eik kan niet komen,’ zeg ik. ‘Het was al gevaarlijk, maar nu...’

‘Denk je dat de sterfelijke wereld veilig is?’ Madoc maakt een schamper geluid. ‘Denk je dat de Onderzee hem daar niet kan bereiken? Eik is mijn zoon, ik ben de Grootgeneraal van Elfhame, en ik weet wat ik doe. Doe alles wat je nodig acht om hem te beschermen, maar laat de rest aan mij over. Dit is niet het moment voor een paniekaanval.’

Ik klem mijn kaken op elkaar. ‘Paniekaanval?’

Hij kijkt me recht aan. ‘Het is makkelijk om je eigen leven op het spel te zetten, toch? Om vrede te sluiten met gevaar. Maar een strategie moet soms anderen riskeren, zelfs zijn dierbaren.’ Hij geeft me een veelbetekenende blik, misschien om me eraan te herinneren dat ik hem ooit heb vergiftigd. ‘In het belang van Elfhame.’

Ik slik mijn woorden in. Het heeft geen zin om dit gesprek te voeren in het bijzijn van de gehele Raad. Vooral niet omdat ik niet zeker weet of ik gelijk heb.

Ik moet meer te weten komen over de plannen van de Onderzee, en snel ook. Als er een alternatief is voor het in gevaar brengen van Eik, dan wil ik dat vinden.

Randalin heeft meer vragen over de persoonlijke lijfwacht van de opperkoning. Madoc wil dat de lagere hoven meer troepen sturen dan gebruikelijk. Zowel Nihuar als Mikkell heeft bezwa-

ren. Ik laat het gesprek langs me heen gaan, probeer mijn gedachten op een rijtje te zetten.

Aan het eind van de vergadering komt er een bode naar me toe met twee boodschappen. Een is van Vivi, die is afgeleverd bij het paleis, waarin ze me vraagt om morgen haar, Eik en Heather op te halen om samen naar Elfhame te gaan voor Taryns bruiloft. Dat is zelfs nog eerder dan Madoc had gezegd. De tweede komt van Cardan, met het bevel naar de troonzaal te komen.

Zacht vloekend maak ik aanstalten om te vertrekken.

Randalin pakt mijn mouw vast. 'Jude, sta me toe je wat advies te geven.'

Krijg ik nu op mijn kop?

'De hofmeester is niet alleen de stem van de koning, maar ook zijn handen. Als het je niet bevalt om met generaal Madoc samen te werken, zoek dan een andere Grootgeneraal. Een die geen hoogverraad heeft gepleegd.'

Ik wist dat Randalin gedurende raadsvergaderingen vaak op gespannen voet staat met Madoc, maar ik had er geen idee van dat hij hem uit de weg wilde hebben. Toch vertrouw ik Randalin ongeveer net zo veel als Madoc. 'Een interessante suggestie,' zeg ik op een hopelijk neutrale manier, waarna ik alsnog ontsnap.

Cardan hangt ontspannen op de troon als ik binnenkom. Een lang been bungelt over een armleuning.

Slaperige gasten feesten nog altijd verder in de grote zaal rond tafels die nog steeds hoog zijn opgetast met delicatessen. De geur van vers omgewoelde aarde en gemorste wijn hangt in de lucht. Terwijl ik naar het podium loop zie ik Taryn op een kleed liggen slapen. Een pixiejongen sluimert naast haar, zijn lange libellen-vleugels trillen af en toe, alsof hij ervan droomt te vliegen.

Locke is klaarwakker. Hij zit op de rand van het podium en schreeuwt naar een stel muzikanten.

Cardan gaat gefrustreerd verzitten, zet zijn voeten op de vloer. ‘Wat is hier precies het probleem?’

Een jongen met het onderlichaam van een hert doet een stap naar voren.

Ik herken hem van de Jagersmaan-fuif, waar hij speelde.

Hij spreekt met bevende stem: ‘Pardon, majesteit, maar mijn lier is gestolen.’

‘Waar zijn we dan over aan het debatteren?’ zegt Cardan. ‘Een lier is aanwezig of niet, toch? Als die weg is, laat een violist spelen.’

‘Hij heeft hem gestolen.’ De jongen wijst naar een van de andere muzikanten, met haar als gras.

Cardan keert zich met een ongeduldige frons naar de dief toe.

‘Mijn lier was besnaard met het haar van mooie stervelingen die die tragisch jong zijn overleden,’ sputtert de grasharige Faerie. ‘Het heeft me tientallen jaren gekost om dat te vergaren en het was moeilijk in het onderhoud. De sterfelijke stemmen zongen klaaglijk terwijl ik speelde. Mijn excuses, maar zelfs u had erom gehuild.’

Cardan maakt een ongeduldig gebaar. ‘Als je klaar bent met opscheppen, wil ik graag weten wat nu je punt is. Ik heb je niet naar jóúw instrument gevraagd, maar naar het zijne.’

De grasharige Faerie lijkt te blozen. Zijn huid wordt donkerder groen.

Volgens mij is dat niet zijn huidskleur, maar de kleur van zijn bloed.

‘Hij heeft die op een avond geleend,’ zegt hij, waarbij hij naar het hertenjong wijst. ‘Daarna raakte hij erdoor geobsedeerd en rustte niet tot hij haar had vernietigd. Ik heb hem zijn lier alleen als vergoeding afgenomen, want ook al is die van mindere kwaliteit, ik moet toch iets bespelen.’

‘Je moet ze allebei straffen,’ zegt Locke. ‘Omdat ze met zo’n triviale kwestie naar de opperkoning zijn gekomen.’

‘Nou?’ Cardan richt zijn aandacht opnieuw op de jongen die als

eerste had beweerd dat zijn lier was gestolen. ‘Zal ik mijn oordeel vellen?’

‘Nog niet, ik smEEK het u.’ De oren van de hertenjongen bewegen zenuwachtig heen en weer. ‘Toen ik op zijn lier speelde spraken de stemmen van de overledenen van wiens haar de snaren waren gemaakt tot me. Zij waren de échte eigenaars van de lier. Toen ik die kapotmaakte, heb ik hen gered. Ze zaten gevangen, ziet u.’

Cardan ploft onderuit op zijn troon en laat zijn hoofd gefrustreerd naar achteren zakken, waardoor zijn kroon verschuift. ‘Klaar. Jullie zijn allebei dieven en geen van beiden bijzonder getalenteerd.’

‘Maar je begrijpt de marteling niet, dat gegil...’ Het hertenjong slaat een hand voor zijn mond, herinnert zich opeens dat hij in de aanwezigheid van de opperkoning is.

‘Heb je nooit gehoord dat deugd zijn eigen beloning is?’ merkt Cardan heel gemoedelijk op. ‘Dat komt doordat er verder geen beloningen bij komen kijken.’

De jongen schraapt met zijn hoef over de vloer.

‘Je hebt een lier gestolen en als gevolg daarvan is jouw lier gestolen,’ zegt Cardan met zachte stem. ‘Daar zit een zekere rechtvaardigheid in.’ Hij richt zich tot de grasharige muzikant. ‘En jij hebt het recht in eigen handen genomen, dus ik kan alleen maar aannemen dat je tevreden bent met de uitkomst. Jullie hebben me echter allebei op de zenuwen gewerkt. Geef me dat instrument.’

Beiden kijken ontstemd, maar de grasharige muzikant komt naar voren en geeft de lier aan een wachter.

‘Jullie krijgen allebei de kans om het te bespelen. Degene die het mooist speelt krijgt hem, want kunst is meer dan deugd of ondeugd.’

Ik loop behoedzaam de trap op terwijl het hertenjong begint te spelen. Ik had niet verwacht dat dat Cardan voldoende geduld zou hebben om de muzikanten aan te horen en ik weet niet of zijn

oordeel briljant is of dat hij gewoon een eikel is. Opnieuw maak ik me zorgen dat ik in zijn daden zie wat ik wil zien.

De muziek is betoverend, trippelt over mijn huid en dringt tot in mijn botten door.

‘Majesteit,’ zeg ik, ‘u wilde me spreken?’

‘Ah, ja.’ Een lok van zijn ravenzwarte haar valt voor zijn oog. ‘Dus er is oorlog?’

Heel even denk ik dat hij het over ons heeft. ‘Nee. In elk geval niet tot de volgende volle maan.’

‘Tegen de zee kun je niet vechten,’ merkt Locke filosofisch op.

Cardan lacht kort. ‘Je kunt tegen alles vechten. Winnen, dát is iets anders. Toch, Jude?’

‘Jude is een echte winnaar.’ Locke grijnst, dan kijkt hij naar de muzikanten en klapt hij in zijn handen. ‘Genoeg, wissel.’

Als Cardan zijn meester der festiviteiten niet tegenspreekt geeft het hertenjong met tegenzin de lier aan de grasharige Faerie. Een nieuwe riedel raast door de heuvel, een wilde melodie die mijn hart sneller laat slaan.

‘Je wilde net gaan,’ zeg ik tegen Locke.

Hij grijnst. ‘Ik zit hier anders heel comfortabel. Er is toch zeker niets wat jij met de koning te bespreken hebt dat zo persoonlijk of privé is.’

‘Wat jammer dat jij daar nooit achter zult komen. Ga. Nu.’ Ik denk aan het advies van Randalin, aan zijn herinnering aan het feit dat ik over invloed beschik. Misschien is dat zo, maar het lukt me nog altijd niet om voor een half uur van een meester der festiviteiten af te komen, laat staan van een Grootgeneraal die daarnaast min of meer ook mijn vader is.

‘Ga,’ zegt Cardan tegen Locke. ‘Ik heb haar niet voor jóúw plezier laten komen.’

‘Wat onaardig. Als je echt op me was gesteld dan had je dat wel gedaan.’ Locke springt van het podium.

‘Breng Taryn naar huis,’ roep ik hem na. Als zij er niet was, had ik hem recht in zijn gezicht gestompt.

‘Volgens mij ziet hij je graag zo,’ merkt Cardan op. ‘Woedend en met een blos op je wangen.’

‘Het kan me niets schelen wat hij graag ziet,’ bijt ik hem toe.

‘Er lijkt je vrij weinig te kunnen schelen.’

Zijn stem klinkt droogjes, en als ik naar hem kijk is zijn gezicht uitdrukkingloos. ‘Waarom ben ik hier?’

Cardan gaat staan. ‘Jij...’ Hij wijst naar het hertenjong. ‘Je hebt vandaag geluk. Neem de lier mee. Zorg ervoor dat jullie geen van beiden nogmaals mijn aandacht trekken.’ Terwijl het hertenjong buigt en de grasharige Faerie pruilt richt hij zijn aandacht op mij. ‘Kom.’

Het kost me enige moeite om zijn hooghartige gedrag te negeren, maar ik volg hem om de troon heen en van het podium af, naar waar een kleine deur in de stenen wand zit, half verborgen achter klimop. Ik ben hier nog nooit geweest.

Cardan veegt de ranken opzij.

We gaan naar binnen en komen in een kleine kamer terecht die duidelijk is bedoeld voor intieme ontmoetingen en afspraakjes. De wanden zijn bedekt met mos waar kleine, gloeiende champignons op groeien die een zacht wit licht over ons werpen. Er staat een lage bank, waar men op kan zitten of liggen, afhankelijk van de situatie.

We zijn alleen zoals we lange tijd niet zijn geweest en als hij een stap mijn kant op zet, slaat mijn hart een slag over.

Cardan trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Mijn broer heeft me een boodschap gestuurd.’ Hij haalt het briefje uit zijn zak.

*Wil je je eigen hachje redden? Kom dan bij me op bezoek.
En hou je hofmeester aan de riem.*

‘Zo...’ Hij steekt het naar me toe. ‘Waar ben jij allemaal mee bezig geweest?’

Ik zucht van opluchting. Het heeft niet lang geduurd voor vrouwe Asha de informatie die ik aan haar heb gegeven aan Balekin heeft

doorgespeeld, en het heeft niet lang geduurd voor Balekin daar iets mee heeft gedaan. Een punt voor mij.

‘Ik heb een aantal boodschappen aan jou tegengehouden,’ geef ik toe.

‘En je hebt besloten me daar niets over te vertellen.’ Cardan kijkt me aan, zonder rancune, maar hij is er duidelijk niet blij mee. ‘Net zoals je me niet hebt verteld over Balekins ontmoetingen met Orlagh of Nicasia’s plannen voor mij.’

‘Luister, natuurlijk wil Balekin je zien.’ Ik probeer het gesprek weg te sturen van zijn jammerlijk incomplete lijst van dingen die ik hem niet heb verteld. ‘Je bent zijn broer. Je hebt bij hem in huis gewoond. Je bent de enige met de macht om hem te bevrijden die dat ook daadwerkelijk zou kunnen doen. Ik dacht dat als je vergevingsgezind was, je op elk gewenst moment met hem kon praten. Je had zijn aanmoedigingen niet nodig.’

‘Wat is er dan veranderd?’ Hij wappert met het briefje. Nu klinkt hij boos. ‘Waarom heb ik dit wel mogen ontvangen?’

‘Ik heb hem een bron van informatie gegeven,’ leg ik uit. ‘Een die ik kan beheersen.’

‘Is het de bedoeling dat ik op dit berichtje reageer?’

‘Laat hem voor je brengen in boeien.’ Ik pak het papiertje van hem af en prop het in mijn zak. ‘Ik zou willen weten wat hij met een gesprek uit je los denkt te kunnen peuten, vooral omdat hij niet weet dat jij je bewust bent van zijn banden met de Onderzee.’

Cardan vernauwt zijn ogen tot spleetjes.

Het ergste is dat ik hem nu weer misleid en wel door hem dingen niet te vertellen. Ik verzwijg dat mijn informatiebron zijn eigen moeder is. ‘Ik dacht dat je wilde dat ik dit alleen deed,’ wil ik zeggen, ‘ik dacht dat ik moest heersen en dat jij alleen zou genieten, punt uit.’

‘Ik vermoed dat hij tegen me wil schreeuwen tot ik hem zijn zin geef,’ zegt Cardan. ‘Het is misschien mogelijk om hem zodanig op de kast te jagen dat hij zich iets laat ontglippen. Mogelijk, maar niet waarschijnlijk.’

Ik knik. Het berekenende deel van mijn brein, dat gescherpt is door strategiespellen, voorziet me nu van een zet. ‘Nicasia weet meer dan ze zegt. Zorg dat ze de rest vertelt en gebruik dat dan tegen Balekin.’

‘Ja, nou, ik denk niet dat het politiek gezien nuttig is om de duimschroeven aan te draaien bij een prinses van de zee.’

Ik kijk opnieuw naar hem, naar zijn zachte mond en zijn hoge jukbeenderen, naar de wrede schoonheid van zijn gezicht. ‘Laat die duimschroeven maar zitten. Jij. Jij moet naar Nicasia gaan en haar charmeren.’

Hij trekt zijn wenkbrauwen op.

‘O, kom op.’ Het plan vormt zich terwijl ik spreek, een plan dat ik verafschuw, al weet ik dat het effectief zal zijn. ‘Elke keer als ik je zie, hangen de hovelingen letterlijk over je heen.’

‘Ik ben de kóning.’

‘Dat is anders al veel langer aan de gang.’ Het is frustrerend om dit uit te moeten leggen. Hij is zich er toch zeker wel van bewust hoe het Volk op hem reageert?

Hij maakt een ongeduldig gebaar. ‘Je bedoelt toen ik nog maar de prins was?’

‘Gebruik je charmes,’ zeg ik gepikeerd en gegeneerd. ‘Daar zul je er ongetwijfeld een aantal van hebben. Zij wil je. Zo moeilijk kan het niet zijn.’

Hij trekt zijn wenkbrauwen zo mogelijk nog hoger op. ‘Je wilt serieus dat ik dat doe.’

Ik adem in en besef dat ik hem ervan moet overtuigen dat het zal werken en ik weet iets waarmee dat zou moeten lukken. ‘Nicasia is degene die door de geheime gang is gekomen en die dat meisje heeft beschoten met wie je zoende.’

‘Je bedoelt dat zij heeft geprobeerd me te vermoorden?’ vraagt hij. ‘Serieus, Jude, hoeveel geheimen heb je?’

Ik denk opnieuw aan zijn moeder en verbijt me. Te veel. ‘Ze wilde het meisje raken, niet jou. Ze trof je met een ander in bed aan, werd

jaloers en heeft twee keer geschoten. Helaas voor jou, maar gelukkig voor alle anderen is ze een slechte schutter. Geloof je me nu dat ze je wil?’

‘Ik weet niet wat ik moet geloven.’

Hij is duidelijk boos, misschien op haar, misschien op mij, waarschijnlijk op ons allebei. ‘Ze dacht je in bed te verrassen. Geef haar haar zin en zorg dat je de informatie krijgt die we nodig hebben om een oorlog te vermijden.’

Hij beent vastberaden op me af, komt zo dicht bij me staan dat ik mijn haar voel bewegen onder zijn adem.

‘Is dat een bevel?’

‘Nee.’ Geschrokken durf ik hem niet aan te kijken. ‘Natuurlijk niet.’

Hij legt zijn vingers onder mijn kin en heft mijn hoofd, zodat ik hem in zijn zwarte ogen kijk. Zijn woede brandt zo heet als kooltjes. ‘Maar je vindt eigenlijk dat ik dat maar moet doen. Dat ik dat kan. Dat ik er goed in zou zijn. Heel goed, Jude. Vertel me hoe ik het moet aanpakken. Denk je dat ze het fijn zou vinden als ik zo naar haar toe ging, als ik haar diep in de ogen zou kijken?’

Mijn hele lichaam is alert, zindert van een ziekelijk verlangen dat gênant is vanwege zijn intensiteit.

Hij weet het. Ik weet dat hij het weet.

‘Waarschijnlijk,’ zeg ik beverig. ‘Wat het ook is wat je normaal doet.’

‘O, kom.’ Nauwelijks verholen furie klinkt door in zijn stem. ‘Als je wilt dat ik de hoer speel, gun me dan in elk geval het voordeel van je advies.’

Hij laat zijn met ringen versierde vingers over mijn wang glijden, langs mijn onderlip en dan over mijn keel. Ik ben duizelig, voel me overweldigd.

‘Moet ik haar zo aanraken?’ Hij staart met half geloken ogen naar me. Schaduwen doen zijn gezicht scherp uitkomen, benadrukken zijn jukbeenderen.

‘Ik weet het niet.’ Maar mijn stem verraadt me. Die klinkt verkeerd, hoog en ademloos.

Hij drukt zijn mond tegen mijn oor, kust me daar. Hij laat zijn handen over mijn schouders glijden.

Ik huiver.

‘En dan zo? Is dit hoe ik haar moet verleiden?’

Zijn lippen vormen de zachte woorden tegen mijn huid.

‘Denk je dat dat zou werken?’

Ik duw mijn nagels in mijn handpalm om te voorkomen dat ik dichterbij hem aan kruip. Mijn hele lichaam beeft van de spanning. ‘Ja.’

Hij drukt zijn mond tegen de mijne en mijn lippen wijken van elkaar.

Ik doe mijn ogen dicht uit ontkenning voor wat ik op het punt sta te doen. Ik schuif mijn vingers in zijn zwarte krullen. Hij zoent me niet alsof hij kwaad is, maar zacht, verlangend.

Alles vertraagt, wordt vloeibaar en heet.

Ik kan nauwelijks nadenken. Ik heb hiernaar verlangd en ben er bang voor geweest, en nu het gebeurt weet ik niet hoe ik ooit nog iets anders kan willen.

We lopen struikelend naar de lage bank. Hij laat me tegen de kussens leunen en ik trek hem naar me toe. De uitdrukking op zijn gezicht is ongetwijfeld het spiegelbeeld van de mijne: verrast, met lichte afschuw.

‘Zeg me nog eens wat je op de fuif zei.’ Hij klimt over me heen, duwt zijn lichaam tegen dat van mij.

‘Wat?’ Ik kan nauwelijks nadenken.

‘Dat je me haat,’ zegt hij met schorre stem. ‘Zeg dat je me haat.’

‘Ik haat je.’ De woorden klinken als een liefkozing. Ik herhaal ze, keer op keer. Een litanie. Een betovering. Een afwering tegen wat ik écht voel. ‘Ik haat je. Ik haat je. Ik haat je.’

Hij kust me dwingender.

‘Ik haat je,’ adem ik in zijn mond. ‘Ik haat je zo erg dat ik soms aan niets anders kan denken.’

Hij maakt een rauw, laag geluid als hij dat hoort en laat een van zijn handen over mijn buik glijden, loopt de glooiingen van mijn huid na. Hij kust me opnieuw.

Het is alsof ik me over de rand van een afgrond stort. Het voelt als een lawine, die met elke aanraking in vaart toeneemt, tot er alleen nog maar algehele verwoesting wacht. Ik heb nog nooit zoiets ervaren.

Hij knoopt mijn wambuis open en ik probeer niet te verstijven, probeer mijn onervarenheid niet te laten blijken. Ik wil niet dat hij stopt.

Het voelt als een geas. Het heeft al het sinistere genot van wegglippen uit je huis, alle walgelijke voldoening van stelen. Het doet me denken aan dat moment voor ik een mes door mijn hand ramde, toen ik versteld stond van mijn vermogen tot zelfverraad.

Hij komt iets overeind om zijn jasje uit te trekken en ik probeer me uit het mijne te worstelen. Hij kijkt me aan en knippert met zijn ogen, alsof hij door een waas heen probeert te kijken. 'Dit is een absoluut verschrikkelijk idee.' Er klinkt een soort verbazing door in zijn stem.

'Ja.' Ik schop mijn laarzen uit. Ik heb een panty aan en er is geen elegante manier om die uit te doen. Als die er al is dan ken ik die niet. Verstrengeld in het materiaal voel ik me dwaas en ik besef dat ik dit nu zou kunnen laten ophouden. Ik zou mijn spullen bij elkaar kunnen rapen en gaan, maar dat doe ik niet.

Hij trekt zijn witte hemd met overdadige manchetten in één enkele elegante beweging over zijn hoofd uit en onthult zo blote huid en littekens. Mijn handen beven. Hij pakt ze beet en kust mijn knokkels met een soort eerbied.

'Ik wil je zo veel leugens vertellen.'

Ik huiver en mijn hart bonkt tegen mijn ribben als hij zijn handen over mijn huid laat glijden, waarna er een tussen mijn dijen verdwijnt. Ik aap hem na, klungel met de knopen van zijn broek. Hij helpt me die omlaag te duwen. Zijn staart krult tegen zijn been

en kronkelt daarna zijdezacht langs het mijne. Ik laat mijn hand over zijn gladde buik glijden, maar mijn onervarenheid is duidelijk. Zijn huid voelt heet aan tegen mijn eeltplekken. Zijn vingers zijn veel te vaardig.

Het is alsof ik verdrink in gevoelens.

Hij heeft zijn ogen open en hij houdt mijn gloeiende gezicht in de gaten, mijn stokkende adem. Ik probeer niet van die gênante geluidjes te maken. Het is intiemer dan de manier waarop hij me aanraakt, om zo te worden bekeken. Ik vind het vreselijk dat hij weet waar hij mee bezig is en ik niet. Ik vind het vreselijk om kwetsbaar te zijn. Ik vind het vreselijk dat ik mijn hoofd naar achteren laat zakken en mijn keel ontbloot. Vreselijk, zoals ik me aan hem vastklamp, dat ik de nagels van een hand in zijn rug duw. Mijn gedachten versplinteren. Het laatste wat door mijn hoofd schiet is: ik mag hem meer dan ik ooit iemand heb gemogen, en van alles wat hij me ooit heeft aangedaan, is ervoor zorgen dat ik hem mag veruit het ergste.

Een van de moeilijkste dingen om als spion te doen, als strateeg, of zelfs maar als gewoon iemand, is wachten. Ik denk terug aan de lessen van de Schim, waarbij hij me urenlang met een kruisboog in mijn handen liet zitten zonder dat mijn geest mocht afdwalen, wachtend op het perfecte schot.

Wachten is zo'n groot onderdeel van winnen.

Het andere deel is echter het schot nemen als die kans zich voordoet, om al die spanning te laten gaan.

Eenmaal terug in mijn vertrekken herinner ik mezelf daaraan. Ik kan het me niet veroorloven me te laten afleiden. Morgen moet ik Vivi en Eik ophalen uit de sterfelijke wereld, en ik moet een plan bedenken dat beter is dan dat van Madoc of een manier om het plan van Madoc veiliger te maken voor Eik.

Ik concentreer me op wat ik tegen Vivi ga zeggen in plaats van aan Cardan te denken. Ik wil niet denken aan wat er tussen ons is gebeurd. Ik wil niet denken aan hoe zijn spieren bewogen of aan hoe zijn huid voelde of aan de zachte, stokkende geluidjes die hij maakte of aan hoe zijn mond langs de mijne streek.

Ik wil al helemaal niet denken aan hoe hard ik op mijn onderlip moest bijten om stil te blijven. Of aan hoe duidelijk het was dat ik alles wat we deden nooit eerder had gedaan, laat staan de dingen die we niet hebben gedaan.

Elke keer als er zo'n herinnering opborrelt verdring ik die genadeloos, samen met de enorme kwetsbaarheid die ik ervaar, het gevoel dat mijn zenuwen zijn blootgelegd. Ik weet niet hoe ik Cardan ooit weer onder ogen kan komen zonder me als een dwaas te gedragen.

Als het probleem van de Onderzee en dat van Cardan niet op te lossen is, kan ik misschien iets anders aanpakken.

Het is een opluchting om een pak van donkere stof en hoge leren laarzen aan te trekken, om messen bij mijn polsen en kuiten te binden. Het is een opluchting om iets fysieks te doen, om door het bos te lopen en daarna een slecht bewaakt huis binnen te sluipen. Als een van de bewoners binnenkomt druk ik mijn mes sneller tegen zijn hals dan hij kan spreken.

'Locke,' zeg ik met mierzoete stem. 'Verrast?'

Hij draait zich naar me toe en zijn stralende glimlach verstrakt. 'Bloesem van me. Wat heeft dit te betekenen?'

Na een verbijsterend moment besef ik dat hij denkt dat ik Taryn ben. Ziet hij echt het verschil niet tussen ons? De put vol verbittering waar mijn hart zou moeten zitten vindt dat een fijne gedachte.

'Misschien moet je je bruiloft uitstellen als je denkt dat mijn zus je een mes op de keel zou zetten,' raad ik hem aan. Ik doe een stap naar achteren en gebaar met de punt ervan naar een stoel. 'Toe, ga zitten.'

Dat doet hij net als ik tegen de stoel schop, waardoor die achteruit vliegt en hij languit op de vloer belandt. Hij rolt zich op zijn zij en kijkt me verontwaardigd en kwaad aan.

'Onridderlijk,' is het enige wat hij zegt, maar er is iets op zijn gezicht te zien wat er eerder niet was.

Angst.

Vijf maanden lang heb ik geprobeerd elk beetje zelfbeheersing te gebruiken dat ik gedurende een leven lang van me gedeisd houden heb opgebouwd. Ik heb geprobeerd me te gedragen alsof ik slechts kleine hoeveelheden macht had, die van een belangrijke bedienende, terwijl ik toch in gedachten hield dat ik de leiding had. Een evenwichtsoefening die me doet denken aan de jongleerles van Val Moren.

Ik heb de situatie met Locke uit de hand laten lopen.

Ik zet mijn voet op zijn borst en leun er iets op om hem eraan te herinneren dat ik met een harde schop zo zijn botten kan breken. 'Ik ben er klaar mee beleefd te zijn. We gaan niet met woorden schermen of raadsels verzinnen. De opperkoning vernederen is een slecht idee. Mijn vernederen is een verschrikkelijk idee. Mijn zus bedriegen is gewoon dom. Misschien dacht je dat ik het te druk had om wraak te nemen? Nou, Locke, ik wil dat je begrijpt dat ik voor jou tijd zal maken.'

Hij trekt bleek weg.

Op het moment weet hij duidelijk niet wat hij van me moet denken. Hij weet dat ik Valerian ooit heb neergestoken, maar hij weet niet dat ik hem heb gedood, noch dat ik sindsdien anderen heb gedood. Hij heeft geen idee dat ik spion ben geworden en daarna spionnenmeester. Zelfs het zwaardgevecht met Taryn is iets waar hij alleen over heeft horen vertellen.

'Jou tot koningin der vreugde maken was een grap.' Locke kijkt me met een soort genegenheid in zijn vossenogen aan vanaf de vloer. Er speelt een glimlachje om zijn mond, alsof hij me zover probeert te krijgen dat ik met hem mee grijns. 'Kom op, Jude, laat me opstaan. Moet ik echt geloven dat je me iets zou aandoen?'

Ik lach spottend terug. 'Je hebt me er ooit van beschuldigd het grote spel te spelen. Jij noemde het "het spel van koningen en prinsessen, van koninginnen en kronen"? Maar om dat goed te spelen moet ik meedogenloos zijn.'

Hij maakt aanstalten om overeind te krabbelen, maar ik oefen meer druk uit met mijn voet en pak mijn mes anders beet.

Hij blijft stilliggen.

‘Je was altijd al gek op verhalen. Je zei dat je spannende verhalen wilde creëren. Nou, het verhaal van een meisje dat de verloofde van haar tweelingzus vermoordt klinkt goed, vind je ook niet?’

Hij doet zijn ogen dicht en steekt zijn lege handen uit. ‘Vrede, Jude. Misschien ben ik te ver gegaan, maar ik kan niet geloven dat je me daarom zou vermoorden. Je zus zou er kapot van zijn.’

‘Het is beter dat ze nooit een bruid is dan dat ze als weduwe eindigt.’ Maar ik haal mijn voet van zijn borst.

Hij staat langzaam op en klopt zijn kleren af. Als hij eenmaal staat, kijkt hij om zich heen alsof hij zijn eigen landhuis niet helemaal herkent nu hij dat vanaf de vloer heeft bekeken.

‘Je hebt gelijk,’ ga ik verder. ‘Ik wil je niets aandoen. We worden familie. Jij zult mijn broer zijn en ik jouw zus. Laten we vrienden worden. Maar om op dat punt te komen moet je een paar dingen voor me doen. Om te beginnen moet je ophouden met mij me slecht op mijn gemak te laten voelen. Probeer me niet in een personage in een van je drama’s te veranderen. Zoek een ander doelwit om verhalen omheen te verzinnen. Ten tweede: wat jouw probleem met Cardan ook is, wat de aanleiding ook was om hem te kwellen, wat je ook het idee gaf dat het leuk zou zijn om zijn geliefde van hem af te pakken en haar dan te dumpen voor een sterfelijk meisje... alsof je hem wilde laten weten dat wat hem het meest dierbaar was jou niets waard was... laat het los. Wat je ook liet beslissen om mij tot koningin der vreugde te maken om hem te martelen met de gevoelens die hij volgens jou heeft, kap daarmee. Hij is de opperkoning, en dat is te gevaarlijk.’

‘Gevaarlijk,’ zegt hij, ‘maar léúk!’

Ik glimlach niet. ‘Verneder de koning ten overstaan van het hof en de hovelingen zullen geruchten verspreiden en zijn onderdanen

zullen vergeten bang te zijn. Weldra zullen de lagere hoven denken dat ze het tegen hem op kunnen nemen.'

Locke probeert de kapotte stoel overeind te zetten, laat die tegen een nabije tafel leunen als duidelijk wordt dat die niet langer op eigen kracht blijft staan. 'O, prima, je bent boos op me. Maar denk na. Je bent dan misschien Cardans hofmeester en je fascineert hem duidelijk met je heupen, lippen en warme, sterfelijke huid, maar ik weet dat je hem diep vanbinnen, ongeacht wat hij je heeft beloofd, nog altijd haat. Je zou hem dolgraag op zijn knieën zien in het bijzijn van zijn gehele hof. Als jij niet in lompen gekleed was geweest en niet was uitgelachen, dan had je me waarschijnlijk alles vergeven wat ik je ooit heb aangedaan, alleen omdat ik dat voor elkaar heb gekregen.'

'Dat zie je verkeerd.'

Hij glimlacht. 'Leugenaar.'

'Zelfs al zou ik het waarderen, er moet een eind aan komen.'

Hij lijkt te overwegen hoe serieus ik ben en waar ik toe in staat ben. Ik weet zeker dat hij het meisje ziet dat hij mee naar huis had genomen, dat hij heeft gekust en bedrogen. Hij vraagt zich af, waarschijnlijk niet voor het eerst, hoe het mij is gelukt om hofmeester te worden, hoe het mij is gelukt de kroon van Elfhame in handen te krijgen zodat ik mijn broertje die op Cardans hoofd kon laten plaatsen.

'En mijn laatste punt: je blijft Taryn trouw. Als jullie eenmaal getrouwd zijn en je wilt andere geliefden nemen, dan kan ze er maar beter bij zijn en dat zelf ook willen. Als het niet voor iedereen leuk is, gebeurt het niet.'

Hij staart me wezenloos aan. 'Beschuldig je me ervan dat ik niets om je zus geef?'

'Als ik echt dacht dat je niets om Taryn gaf, zouden we dit gesprek niet voeren.'

Hij slaakt een diepe zucht. 'Omdat je me dan vermoordt?'

'Als je met Taryn solt, vermoordt Madoc je. Ik krijg er dan niet

eens de kans voor.’ Ik schuif mijn mes terug in de schede en loop naar de deur.

‘Jouw belachelijke familie zou er misschien van opkijken dat je niet alles kunt oplossen met moord,’ roept Locke me na.

‘Dat klopt als een bus,’ roep ik terug.

Gedurende de vijf maanden dat Vivi en Eik weg zijn geweest, ben ik maar twee keer bij ze op bezoek gegaan in de sterfelijke wereld. Eén keer om ze te helpen hun appartement in te richten en de tweede keer voor een wijnfeestje dat Heather voor Vivi's verjaardag had georganiseerd. Taryn en ik hadden toen slecht op ons gemak op het randje van een bank gezeten, kaas en vettige olijven gegeten, en hadden kleine nipjes van rode wijn genomen voor zover de studentes dat toestonden omdat 'we wettelijk gezien te jong waren om te drinken'. Ik was die hele avond gespannen geweest, terwijl ik me had afgevraagd wat voor rottigheid er tijdens mijn afwezigheid werd uitgehaald.

Madoc had Taryn een cadeau meegegeven voor Vivi dat ze keurig met zich mee had genomen over de zee: een gouden zoutschaaltje dat nooit leeg raakte. Als je het omkiepte, was het weer vol zodra je het recht had gezet. Het werkte mij op de zenuwen, maar Heather had alleen gelachen, alsof het een soort nieuwigheidje was met een dubbele bodem.

Zij gelooft niet in magie.

Hoe Heather op Taryns bruiloft gaat reageren... tja, dat is een gok. Ik hoop alleen maar dat Vivienne haar in elk geval een beetje heeft gewaarschuwd voor wat er gaat gebeuren. Anders komt het nieuws dat meerminnen echt zijn tegelijk met de mededeling dat ze ons te grazen willen nemen. Ik denk niet dat 'alles tegelijk' de ideale manier is om ook maar iets van dat nieuws te horen.

Na middernacht steken de Kakkerlak en ik de zee over in een boot gemaakt van biezen en asem. We vervoeren een vracht stervelingen die nieuwe kamers hebben gegraven in het Schaduwhof. Ze zijn vlak na het invallen van de duisternis van hun bed gelicht en zullen daar vlak voor zonsopgang weer in liggen. Als ze wakker worden zullen ze gouden munten aantreffen tussen hun lakens en in hun zakken. Geen Faeriegoud, dat vervliegt als paardenbloempluisjes, maar echt goud... Een maandloon voor één gestolen nacht.

Misschien vind je het harteloos van me om dit toe te staan, laat staan dat ik het beveel. Misschien is dat zo. Maar ze hebben een afspraak gemaakt, ook al wisten ze niet met wie. Ik kan trouwens beloven dat ze er naast het goud 's ochtends alleen vermoeidheid aan overhouden. Ze zullen zich hun reis naar Elfhame niet herinneren en we zullen ze niet nog een keer meenemen.

Op hun terugreis zitten ze stilletjes aan boord, gaan ze op in dromen terwijl de onrustige zee en de wind ons voortduwen. Boven ons klapwiekt Leeuwenbek, terwijl hij uitkijkt naar problemen. Ik staar naar de golven en denk aan Nicasia, stel me handen met vliezen tussen de vingers voor bij de zijkanten van het vaartuig, stel me zeevolk voor dat zich aan boord klauwt.

'Tegen de zee kun je niet vechten,' heeft Locke gezegd. Hopelijk heeft hij het mis.

Bij de kust stap ik uit de boot en het ijsskoude water komt tot aan mijn kuiten. Ik klim over de zwarte rotsen op de bodem heen zodat de boot kan oplossen als de magie van de Kakkerlak vervliegt.

Leeuwenbek vertrekt in oostelijke richting om op zoek te gaan naar toekomstige arbeiders.

De Kakkerlak en ik brengen elke sterveling naar bed, soms aan de zijde van een slapende geliefde die we proberen niet te wekken, waarna we ze achterlaten met goud. Ik voel me als een elfje in een verhaal, sluipend door huizen, waar ik de room van de melk kan drinken of knopen kan maken in het haar van kinderen.

‘Dit is meestal een eenzaam karweitje,’ zegt de Kakkerlak als we klaar zijn. ‘Het was fijn je erbij te hebben. Het duurt nog uren voor de mensen wakker worden... Kom, dan gaan we een hapje eten.’

Het is waar dat het nog te vroeg is om Vivi, Heather en Eik op te pikken. Het is ook waar dat ik trek heb. Ik heb tegenwoordig de neiging om pas te eten als ik vraatzuchtig ben. Ik voel me een beetje als een slang: of uitgehongerd, of ik slik een muis in zijn geheel door. ‘Oké.’

De Kakkerlak stelt voor om naar een eettentje te gaan.

Ik zeg hem niet dat ik er nog nooit naar een ben geweest. In plaats daarvan volg ik hem door het bos. We komen bij een snelweg terecht. Aan de overkant van de weg staat een gebouw, felverlicht en van blinkend chroom. Ernaast staat een bord met de boodschap dat ze vierentwintig uur per dag zijn geopend en het parkeerterrein is enorm, zo groot zelfs dat er al verschillende vrachtwagens geparkeerd staan. Zo vroeg in de ochtend is er nauwelijks verkeer en we kunnen de snelweg makkelijk oversteken.

Eenmaal binnen laat ik me gehoorzaam op een van de bankjes glijden van het zitje dat hij uitkiest. Hij knipt met zijn vingers en het doosje naast ons tafeltje gaat abrupt aan, laat harde muziek horen. Ik krimp verrast in elkaar en hij lacht.

Een serveerster komt met een pen met dop waar duidelijk op gekauwd is achter haar oor naar ons tafeltje. Ze lijkt zo uit een film te zijn weggelopen. ‘Iets te drinken?’

De woorden lopen in elkaar over waardoor het even duurt voor het tot me doordringt dat ze een vraag heeft gesteld.

‘Koffie,’ zegt de Kakkerlak. ‘Zwart als de ogen van de opperkoning van Elfhame.’

De serveerster staart hem lange tijd aan, noteert dan vlug iets op haar notatieblokje en kijkt naar mij.

‘Hetzelfde.’ Ik heb geen idee wat ze verder te bieden hebben. Als ze weg is sla ik de menukaart open en ik kijk naar de plaatjes. Zo te zien hebben ze alles. Bergen voedsel. Kippenboutjes, blinkend door een laagje glazuur, naast bakjes met daarin een witte saus. Een berg gefrituurde aardappelpartjes met daarop knapperige worstjes en spiegeleieren. Grote volkorenpannenkoeken, beboterd en glinsterend door de siroop.

‘Wist je dat jouw volk ooit geloofde dat het Volk de gezonde eigenschappen uit sterfelijk voedsel kwam halen?’ merkt de Kakkerlak op.

Ik grijns. ‘Was dat zo?’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Sommige trucjes zijn in de loop der tijd misschien verloren gegaan, maar ik moeten zeggen dat sterfelijk voedsel heel substantieel is.’

De serveerster keert terug met hete koffie voor ons allebei.

Ik warm mijn handen om de mok. De Kakkerlak bestelt gefrituurde augurken, *buffalo wings*, een hamburger en een milkshake. Ik kies voor een omelet met champignons en iets wat *pepper jack*-kaas heet.

We zitten daar zo een tijdje zwijgend. De Kakkerlak scheurt zakjes suiker open en kiept die in zijn mok. Ik doe niets in mijn koffie. Ik ben gewend aan de met slagroom bedekte drankjes die Vivi vroeger voor me meebracht, maar er is iets heerlijk verkwikkends aan om koffie zo te drinken, heet en bitter.

Zwart als de ogen van de opperkoning van Elfhame.

‘Zo,’ begint de Kakkerlak, ‘wanneer vertel je de koning over zijn moeder?’

‘Ze wil niet dat ik dat doe.’

De Kakkerlak fronst. ‘Je hebt verbeteringen aangebracht in het

Schaduwhof. Je bent jong, maar je bent ambitieus zoals wellicht alleen de jongeren dat kunnen zijn. Mijn oordeel over jou is gebaseerd op drie dingen en alleen die drie dingen: hoe oprecht je bent tegenover ons, hoe competent en wat je voor de wereld wilt.’

‘Wat heeft vrouwe Asha daarmee te maken?’ vraag ik, net als de serveerster terugkeert met ons eten. ‘Want blijkbaar draait het om haar. Je bent niet voor niets met die vraag begonnen.’

Mijn omelet is enorm. Daar is de gehele inhoud van een kippenhok voor gebruikt. Mijn champignons zijn identiek van vorm, alsof iemand echte champignons heeft vermalen en die daarna met een vormpje heeft uitgestoken. Zo smaken ze ook. Al het eten van de Kakkerlak wordt tegenover me neergezet en de tafel staat binnen de kortste keren vol.

Hij neemt een hap van een kippenvleugeltje en likt langs zijn lippen met zijn zwarte tong. ‘Cardan hoort bij het Schaduwhof. We mogen de wereld dan manipuleren, maar dat doen we niet met elkaar. Boodschappen van Balekin achterhouden is één ding. Maar zijn moeder... Weet hij überhaupt dat ze nog leeft?’

‘Je creëert zonder enige aanleiding een tragedie voor hem. Er is geen enkele reden om aan te nemen dat hij het niet weet. En hij is niet een van ons. Hij is geen spion.’

De Kakkerlak haalt het laatste beetje kraakbeen van de kippenbotjes en laat die tussen zijn kiezen kraken. Hij heeft het hele bord leeg, schuift het opzij en begint aan de augurken. ‘Wij hebben de afspraak gemaakt dat ik hem zou opleiden, en ik heb hem onder mijn vleugel genomen. Vingervlugheid. Zakkenrollen. Kleine werkjes magie. Hij is er goed in.’

Ik denk aan de munt die over zijn lange vingers rolde terwijl hij onderuitgezakt tussen de verkoolde resten van zijn vertrekken zat en ik schenk de Kakkerlak een boze blik.

Hij lacht alleen maar. ‘Kijk niet zo naar me. Jij hebt die afspraak met mij gemaakt.’

Ik kan me dat deel nauwelijks herinneren, want ik was bijna

alleen maar bezig om Cardan zover te krijgen dat hij akkoord zou gaan met een dienst van een jaar en een dag. Zolang ik die belofte had, kon ik hem op de troon zetten. Ik had hem veel meer beloofd dan lessen in het spionnenvak.

Maar als ik denk aan de nacht dat hij werd beschoten, de nacht dat hij trucjes met een munt deed, zie ik hem meteen weer naar me staren vanuit mijn bed, bedwelmd en angstaanjagend bedwelmend.

Kus me tot ik het beu ben.

‘Hij speelt nu een rol, toch?’ gaat de Kakkerlak verder. ‘Want als hij de ware opperkoning is, degene die we tot het einde der tijden dienen te volgen, dan zijn we een beetje respectloos geweest door het koninkrijk voor hem te runnen. Maar als hij een rol speelt, dan is hij wel degelijk een spion en beter dan de meesten van ons. Daarom hoort hij bij het Schaduwhof.’

Ik neem een flinke teug gloeiendhete koffie. ‘We kunnen dit niet bespreken.’

‘Thuis niet.’ De Kakkerlak knipoogt. ‘Daarom zijn we hier.’

Ik heb hem gevraagd om Nicasia te verleiden. Ja, ik ben wel een ‘beetje respectloos’ geweest ten opzichte van de opperkoning van Elfhame. En de Kakkerlak heeft gelijk: Cardan heeft zich niet gedragen alsof hij te verheven was voor mijn verzoek. Dat was niet de reden dat hij beledigd was.

‘Oké,’ zeg ik verslagen. ‘Ik bedenk wel een manier om het hem te vertellen.’

De Kakkerlak grijnst. ‘Het eten hier is goed, hè? Soms mis ik de sterfelijke wereld. Maar ten goede of ten kwade, mijn werk in Elfhame zit er nog niet op.’

‘Laten we hopen dat het ten goede is.’ Ik neem een hap van het stukje aardappeltaart dat bij mijn omelet zit.

De Kakkerlak snuift. Hij is nu met zijn milkshake bezig. De andere borden zijn leeg en staan opgestapeld naast hem. Hij heft zijn mok als saluut. ‘Op de overwinning van goedheid, maar niet voordat we krijgen wat ons toekomt.’

‘Ik wil je iets vragen...’ Ik stoot zijn mok aan met de mijne. ‘... over de Bom.’

‘Hou haar erbuiten.’ Hij kijkt me onderzoekend aan. ‘En hou haar zo mogelijk uit je plannetjes tegen de Onderzee. Ik weet dat je altijd je nek uitsteekt alsof je verliefd bent op de bijl, maar als er een nek naast de jouwe op het blok moet liggen, kies er dan een die minder mooi is.’

‘Dat geldt ook voor de jouwe?’

‘Inderdaad.’

‘Omdat je van haar houdt?’

De Kakkerlak kijkt me met een frons aan. ‘En als dat zo is? Zou je tegen me liegen over mijn kansen?’

‘Nee...’

Hij gaat staan en legt kleine stapeltjes zilveren munten op tafel. ‘Ik kan een goede leugen waarderen en een goede leugenaar zelfs nog meer, wat jou goed uitkomt, maar sommige leugens zijn het vertellen niet waard.’

Ik bijt op mijn onderlip, kan verder niets zeggen zonder de geheimen van de Bom te verklappen.

Eenmaal buiten gaan we allebei een andere kant op, allebei met jakobskruiskruid in onze zak. Ik kijk hem na, denk aan wat hij over Cardan heeft gezegd. Ik heb zo hard mijn best gedaan om niet aan hem te denken als de rechtmatige opperkoning van Elfhome dat ik me totaal niet heb afgevraagd of hij zichzelf als opperkoning ziet. En als dat niet zo is, houdt dat dan in dat hij zichzelf als een van mijn spionnen beschouwt?

Ik ga naar het appartement van mijn zus. In het verleden heb ik stervelingenkleding aangetrokken om door een winkelcentrum te lopen en heb ik geprobeerd om me te gedragen op een manier die

geen argwaan zou opwekken, maar nu ik in Maine ben, met een wambuis en rijlaarzen aan, blijkt dat er een paar mensen staren, maar dat niemand bang is dat ik uit een andere wereld kom.

Een meisje dat ik passeer suggereert dat ik deelneem aan een middeleeuws festival. Zij is daar een paar jaar geleden geweest en had erg van het steekspel genoten. Ze had een enorme kalkoenbout gegeten en had voor het eerst mede geproefd.

‘Het stijgt je meteen naar het hoofd,’ zeg ik.

Daar is ze het mee eens.

Een oudere man met een krant merkt op dat ik vast meedoe aan een uitvoering van een Shakespeare-stuk in het park.

Een paar kwajongens op een trapje roepen dat Halloween pas in oktober is.

Het Volk heeft deze les vast lang geleden al geleerd. Zij hoeven mensen niet te misleiden. Mensen misleiden zichzelf.

Met die gedachte in mijn hoofd steek ik een veld vol paardenbloemen over. Ik loop het trapje naar de voordeur van mijn zus op en klop aan.

Heather doet open. Ze heeft haar roze haar net weer gekleurd voor de bruiloft. Heel even staart ze me verrast aan, dat komt waarschijnlijk door mijn kleding, maar dan glimlacht ze en trekt ze de deur verder open. ‘Hoi! Bedankt dat je wilt rijden. Bijna alles is ingepakt. Is je auto groot genoeg?’

‘Jazeker,’ lieg ik. Ik kijk wat wanhopig om me heen in de keuken of ik Vivi ergens zie. Hoe denkt mijn grote zus dat dit gaat verlopen als ze Heather helemaal niets heeft verteld? Als haar vriendin gelooft dat ik een auto heb in plaats van jakobskruiskruid.

‘Jude!’ roept Eik. Hij springt van zijn stoel bij de tafel, komt naar me toe en slaat zijn armen om me heen. ‘Kunnen we gaan? Gaan we? Ik heb op school cadeautjes voor iedereen gemaakt.’

‘Eens kijken wat Vivi zegt,’ vertel ik hem, en ik geef hem een stevige knuffel. Hij is steviger dan ik me herinner. Zelfs zijn hoorns

lijken iets langer te zijn, al kan hij in een paar maanden toch niet zo heel veel zijn gegroeid?

Heather drukt op een knopje en de koffiepot begint te pruttelen. Eik klimt op een stoel, giet felgekleurde ontbijtgranen in een kom en begint zonder iets erbij te eten.

Ik schuifel zijwaarts langs hem heen en loop de volgende kamer in. Daar staat het bureau van Heather, vol schetsen, stiften en verf. Afdrukken van haar werk zijn erboven tegen de wand geplakt.

Heather maakt niet alleen stripboeken, maar werkt daarnaast parttime bij een copyshop om de rekeningen te kunnen betalen. Ze denkt dat Vivi ook een baan heeft, wat al dan niet zo kan zijn. Er zijn banen voor leden van het Volk in de sterfelijke wereld, alleen niet het soort waar je je vriendin over zou vertellen.

Voorals niet als men heel handig nooit heeft verteld dat men niet menselijk is.

Hun meubels zijn een allegaartje van stukken van rommelmarkten, kringloopwinkels en dingen die langs de weg stonden. Aan de wanden hangen oude platen van grappige dieren met grote ogen, borduurwerken met onheilspellende spreuken en Heathers verzameling van discospullen, meer van haar eigen werk en de krijttekeningen van Eik.

Op een ervan staan Vivi, Heather en Eik bij elkaar, weergegeven zoals hij ze ziet: Heather met haar bruine huid en roze haar, Vivi's bleke huid en kattenogen, Eik met zijn hoorns. Ik durf te wedden dat Heather het schattig vindt dat Eik monsters heeft gemaakt van Vivi en zichzelf. Ze ziet het vast als een teken van zijn creativiteit.

Dit wordt klote. Ik zet me schrap om Heather tegen mijn zus te horen schreeuwen. Dat is niets minder dan Vivi verdient, maar ik wil niet dat Heather de gevoelens van Eik kwetst.

Ik tref Vivi in haar slaapkamer aan, waar ze haar spullen nog aan het inpakken is. Deze ruimte is klein vergeleken met de kamers waar wij in zijn opgegroeid en het is er veel minder netjes dan in de rest van het appartement. Haar kleren liggen overal. Sjaals zijn

over het hoofdeind gedrapeerd, armbanden hangen over een van de palen van het voeteneind, schoenen steken half onder het bed uit.

Ik ga op het matras zitten. ‘Waar denkt Heather vandaag heen te gaan?’

Vivi schenkt me een grote grijns. ‘Je hebt mijn boodschap ontvangen... Blijkbaar is het toch mogelijk om vogels te betoveren zodat ze nuttige dingen doen.’

‘Je hebt mij niet nodig,’ zeg ik tegen haar. ‘Jij bent er heel goed toe in staat om alle kruidrossen te maken die je ooit nodig kunt hebben... Iets wat ik niet kan doen.’

‘Heather denkt dat we naar de bruiloft van mijn zus Taryn gaan, wat waar is, op een eiland voor de kust van Maine, wat ook waar is. Zie je wel? Daar is niets van gelogen.’

Ik begin te beseffen waarom ze mij heeft ingeschakeld. ‘En toen zij wilde rijden, zei je dat je zus jullie zou komen ophalen.’

‘Tja, ze nam aan dat er een veerboot zou zijn, en daar kon ik geen ja of nee op zeggen.’

Dat vertelt ze met de luchtige eerlijkheid die me altijd bevalt, maar waar ik me ook stoort. ‘En nu zul je de eerlijkere waarheid moeten vertellen. Of... ik heb een voorstel. Doe het niet. Stel het uit. Kom niet naar de bruiloft.’

Ze fronst haar wenkbrauwen. ‘Madoc zei al dat je dat zou zeggen.’

‘Het is te gevaarlijk... om ingewikkelde redenen waarvan ik weet dat die jou niets kunnen schelen. De koningin van de Onderzee wil dat haar dochter met Cardan trouwt en ze werkt samen met Balekin, die zijn eigen agenda heeft. Ze gebruikt hem waarschijnlijk alleen maar, maar aangezien zij beter is in slecht zijn dan hij, is dat niet goed.’

‘Je hebt gelijk,’ zegt Vivi. ‘Dat kan me niets schelen. Politiek is saai.’

‘Eik is in gevaar. Madoc wil hem als aas gebruiken.’

‘Er dreigt altijd gevaar.’ Vivi gooit een paar laarzen op wat verkreukelde jurken. ‘Faerie is één grote muizenval van gevaar. Maar als

ik me daardoor laat afschrikken, hoe zou ik dan mijn stoere vader nog onder ogen kunnen komen? En dan heb ik het nog niet eens over mijn stoere zus, die ons zal beschermen terwijl vader zijn planetjes smeedt. Zo vertelt hij het tenminste.’

Ik kreun. Dat is echt iets voor hem, om me in een rol te duwen die ik niet kan ontkennen, maar die precies in zijn straatje past. En het is echt iets voor haar om me te negeren en te denken dat zij alles het beste weet.

Iemand die jij vertrouwt heeft je al verraden.

Ik heb Vivi meer vertrouwd dan wie dan ook: met de waarheid, met mijn plan... Ik heb haar Eik toevertrouwd. Ik heb haar vertrouwd omdat ze mijn oudere zus is, omdat ze niets om Faerie geeft, maar het dringt nu tot me door dat als zij me zou verraden, ik het verder wel kan vergeten.

Herinnerde ze me er maar niet steeds aan dat ze contact heeft met Madoc. ‘En jij vertrouwt pap? Dat is een verandering.’

‘Hij is in veel dingen niet goed, maar wel in het smeden van plannen.’

Dat is niet zo geruststellend.

‘Kom op. Vertel me over Taryn. Kijkt ze er echt naar uit?’

Wat moet ik daar nu op antwoorden? ‘Locke heeft geregeld dat hij meester der festiviteiten is. Ze is niet bepaald blij met zijn nieuwe titel of met hoe hij zich gedraagt. Volgens mij gaat hij voor een deel zo vaak vreemd om haar op de kast te jagen.’

‘Dit is niet saai,’ verkondigt Vivi. ‘Vertel verder.’

Heather komt de kamer binnen met twee koppen koffie. Ons gesprek valt stil terwijl ze een kop aan Vivi geeft en de andere aan mij.

‘Ik weet niet hoe jij je koffie drinkt,’ zegt ze. ‘Dus ik heb je maar hetzelfde gegeven als Vee.’

Ik neem een slokje. Het smaakt erg zoet. Ik heb vanmorgen al voldoende koffie gehad, maar ik drink het toch maar op.

Zwart als de ogen van de opperkoning van Elfhame.

Heather leunt tegen de deur. ‘Heb je alles ingepakt?’

‘Bijna.’ Vivi werpt een blik op haar koffer en gooit er een paar regenlaarzen bij. Dan kijkt ze de kamer rond, alsof ze zich afvraagt welke dingen ze er nog meer bij kan proppen.

Heather fronsht haar wenkbrauwen. ‘Neem je dat allemaal mee voor één week?’

‘Alleen de bovenste laag bestaat uit kleren,’ zegt Vivi. ‘Daaronder zitten vooral spullen voor Taryn die lastig te krijgen zijn op het... het eiland.’

‘Denk je dat wat ik wil dragen oké is?’

Ik begrijp waarom Heather zich zorgen maakt, aangezien ze mijn familie nog nooit heeft ontmoet. Ze denkt dat onze vader streng is. Ze heeft geen idee.

‘Tuurlijk.’ Vivi kijkt naar mij. ‘Het is een sexy zilverkleurige jurk.’

‘Draag wat je wilt. Serieus,’ vertel ik Heather. In Faerie zijn lange jurken, lommen en naaktheid allemaal acceptabel. Ze zal veel grotere problemen hebben dan dat.

‘Schiet op, we willen niet vast komen te zitten in het verkeer,’ zegt Heather, en ze vertrekt weer.

Ik hoor haar in de andere kamer met Eik praten. Ze vraagt of hij wat melk wil.

‘Dus,’ zegt Vivi. ‘Wat zei je ook alweer?’

Ik zucht diep en gebaar met mijn kop koffie naar de deur en zet grote ogen op.

Vivi schudt haar hoofd. ‘Kom op. Je kunt me hier helemaal niets over vertellen als we eenmaal daar zijn.’

‘Je weet alles al,’ antwoord ik. ‘Locke zal Taryn ongelukkig maken, maar dat wil ze niet horen, en al helemaal niet van mij.’

‘Jullie hebben ooit de zwaarden gekruist vanwege hem.’

‘Precies. Ik ben niet objectief. Of ik kom niet objectief over.’

‘Weet je wat ik me afvraag?’ Ze laat de deksel van haar koffer zakken en gaat erop zitten om die dicht te krijgen. Ze kijkt me aan met haar kattenogen, identiek aan die van Madoc. ‘Jij hebt de opperkoning van Faerie zodanig gemanipuleerd dat hij je gehoor-

zaamt, maar het lukt je niet iets te bedenken zodat één eikel onze zus gelukkig houdt?’

‘Dat is niet eerlijk,’ wil ik zeggen. Vrijwel het laatste wat ik heb gedaan voor ik hier kwam was Locke dreigen niet met Taryn te zien na hun huwelijk... of anders. Toch komen die woorden hard aan. ‘Zo eenvoudig is het niet.’

Ze zucht. ‘Dat is het blijkbaar nooit.’

18

Eik houdt mijn hand vast en ik draag zijn koffertje de trap af naar het verlaten parkeerterrein.

Ik kijk om naar Heather. Zij sleept een tas achter zich aan en een paar elastische kabels die we volgens haar kunnen gebruiken als we een van de koffers op de imperiaal moeten binden. Ik heb haar niet verteld dat er niet eens een auto is.

‘Nou...’ Ik kijk Vivi aan.

Vivi steekt met een glimlach haar hand naar me uit.

Ik haal de stengels jakobskruiskruid uit mijn zak en geef die aan haar. Ik durf niet naar Heather te kijken en draai me om naar Eik.

Hij plukt klavertjesvier tussen het gras vandaan, vindt ze moeiteloos en maakt er een boeketje van.

‘Wat doe je?’ vraagt Heather verbaasd.

‘We gaan niet met een auto. Wij gaan vliegen,’ deelt Vivi mee.

‘Gaan we naar het vliegveld?’

Vivi lacht. ‘Je zult dit geweldig vinden. Ros, verschijn en breng ons naar de bestemming van mijn keus.’

Achter me klinkt een verstikte kreet, gevolgd door een gil. Heather. Ik draai me toch om.

Daar staan de kruidrossen voor het appartementengebouw: uitgemergelde gele pony's met kantachtige manen en smaragdgroene ogen. En Heather, met haar handen voor haar mond.

'Verrassing!' roept Vivi, die nog steeds doet alsof dit niets voorstelt.

Eik, die hier duidelijk naar heeft uitgekeken, kiest dit moment om zijn eigen betovering te verwijderen en zijn hoorns te onthullen. 'Kijk, Heather, wij zijn magisch. Ben je verrast?'

Ze kijkt naar Eik, naar de monsterlijke kruidrossen en laat zich dan op haar koffer zakken. 'Oké... dit is een of andere lullige grap of zo, maar een van jullie gaat me vertellen wat er aan de hand is, anders ga ik terug naar huis en sluit ik jullie allemaal buiten.'

Eik kijkt teleurgesteld. Hij had oprecht verwacht dat ze het geweldig zou vinden.

Ik sla mijn arm om hem heen en wrijf over zijn schouder. 'Kom op, lieverd. Wij laden de spullen vast op de pony's en dan komen zij zo. Mam en pap kunnen niet wachten om je te zien.'

'Ik mis ze,' vertelt hij. 'Ik mis jou ook.'

Ik geef hem een kus op zijn zachte wang en til hem op een ros. Hij kijkt over mijn schouder naar Heather. Achter me hoor ik Vivi aan haar uitleg beginnen.

'Faerie bestaat echt. Magie bestaat echt. Zie je wel? Ik ben geen mens, en dat is mijn broer ook niet. Wij nemen je de hele komende week mee naar een magisch eiland. Wees maar niet bang. Wij zijn niet de enge gevallen.'

Het lukt me de kabels uit de verdoofde handen van Heather te krijgen, terwijl Vivi haar puntoren en kattenogen laat zien en probeert uit te leggen waarom ze het haar nooit eerder heeft verteld.

Wij zijn duidelijk de enge gevallen.

Enkele uren later zitten we in Oriana's salon. Heather, die nog altijd verbijsterd en van streek overkomt, loopt heen en weer, staart naar de vreemde kunst aan de wanden, het onheilspellende patroon van kevers en doorns in het weefsel van de gordijnen.

Eik zit op schoot bij Oriana, laat zich door haar omhelzen alsof hij weer klein is. Ze gaat met haar bleke vingers door zijn haar, dat in haar optiek te kort is, en hij vertelt haar een lang, onsamenhangend verhaal over school en de manier waarop de sterren anders staan in de sterfelijke wereld en legt uit hoe pindakaas smaakt.

Het is een beetje pijnlijk om te zien, want Oriana heeft Eik net zomin het leven geschonken als Taryn en mij, maar ze is duidelijk zijn moeder terwijl ze steevast heeft geweigerd die van ons te zijn.

Vivi haalt cadeautjes uit haar koffer. Zakken vol koffiebonen, glazen oorbelletjes in de vorm van blaadjes, blikjes met *dulce de leche*.

Heather komt naar me toe. 'Dit is allemaal echt.'

'Heel erg echt,' bevestig ik.

'En is het waar dat deze mensen elfen zijn, dat Vee een elf is, net als in een verhaal?' Heather kijkt opnieuw om zich heen in de kamer, behoedzaam, alsof ze verwacht dat er een regenboogkleurige eenhoorn door het pleister- en latwerk heen komt gebeukt.

'Jep.' Ze komt absoluut van streek over, maar lijkt niet daadwerkelijk boos te zijn op Vivi, dat is in elk geval iets. Misschien is het nieuws voor nu te groot voor woede.

Of misschien is Heather oprecht opgetogen. Misschien had Vivi gelijk over de manier om het haar te vertellen en duurde het alleen een paar minuten voor de blijdschap kwam. Wat weet ik nu over liefde?

'En deze plek is...' Ze valt stil. 'Eik is een soort prins? Hij heeft hoorns en Vivi heeft die ogen.'

‘Kattenogen, net als haar vader,’ zeg ik. ‘Ik geloof graag dat het veel is om in één keer te verwerken.’

‘Hij klinkt eng,’ merkt Heather op. ‘Je vader. Sorry, ik bedoel Vee’s vader. Ze zei dat hij niet echt jouw vader is.’

Ik krimp ineem, ook al weet ik zeker dat Vivi het niet zo bedoelt. Misschien heeft ze het zelfs niet op die manier gezegd.

‘Omdat jij een mens bent,’ probeert Heather te verduidelijken. ‘Jij bent toch een mens?’

Ik knik.

De opluchting straalt van haar gezicht en ze lacht een beetje.

‘Het is niet makkelijk om mens te zijn in Faerie,’ vertel ik haar. ‘Kom, dan maken we een wandelingetje. Ik wil je een paar dingen vertellen.’

Ze probeert Vivi’s blik te vangen, maar zij zit nog steeds op het kleed door haar koffer te rommelen.

Ik zie meer prulletjes, zakjes drop, haarlinten en een groot pakje in wit papier met een goudkleurige strik eromheen waar GEFELICITEERD op staat gedrukt.

Heather weet niet wat ze anders moet doen en volgt me.

Het lijkt Vivi niet eens op te vallen.

Het is vreemd om weer in het huis te zijn waar ik ben opgegroeid, verleidelijk om de trap op te rennen en de deuren naar mijn oude kamer open te gooien om te zien of daar nog een spoor van mijn aanwezigheid terug te vinden is. Het is verleidelijk om naar de studeerkamer van Madoc te gaan en door zijn papieren te snuffelen, als de spion die ik ben.

In plaats daarvan ga ik naar het grasveld, in de richting van de stallen.

Heather ademt diep in. Haar blik wordt getrokken naar de torens die zichtbaar zijn boven de boomtoppen.

‘Heeft Vee je over de regels verteld?’ vraag ik.

Heather schudt haar hoofd, duidelijk in de war. ‘Regels?’

Vivi heeft me vaak zat geholpen terwijl niemand anders dat deed,

dus ik weet dat ze om me geeft. Toch voelt het als moedwillige blindheid om niet te hebben opgemerkt hoe zwaar Taryn en ik het als stervelingen hebben gehad, hoe voorzichtig we hebben moeten zijn en hoe voorzichtig Heather zou moeten zijn zolang ze hier is.

‘Ze zei dat ik bij haar moest blijven,’ zegt Heather.

Ze ziet waarschijnlijk de frustratie op mijn gezicht en wil Vivi verdedigen.

‘Dat ik nergens heen moet gaan zonder een van haar familieleden.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Dat is niet goed genoeg. Luister, het Volk kan dingen betoveren zodat die er anders uitzien dan normaal. Ze kunnen met je geest zieken... je bezweren, je ervan overtuigen om dingen te doen die je normaal gesproken niet eens zou overwegen. En dan is er de immerappel, Faeriefruit. Als je die proeft, kun je nergens anders aan denken en wil je alleen maar meer.’ Ik klink als Oriana.

Heather kijkt me vol afschuw en mogelijk ongeloof aan.

Ben ik te ver gegaan? Ik doe nog een poging, maar op een iets kalmere toon. ‘Wij zijn hier in het nadeel. Het Volk, zij zijn leeftijdloos, onsterfelijk en magisch, en ze zijn helemaal niet op mensen gesteld. Dus blijf op je hoede, ga geen enkele overeenkomst aan en je moet te allen tijde twee dingen bij je houden: lijsterbessen en zout.’

‘Oké,’ zegt ze.

In de verte zie ik de twee rijpadden van Madoc op het gazon, waar ze worden verzorgd door stalknechten. ‘Je vat dit heel goed op.’

‘Ik heb twee vragen.’

Iets in haar stem of haar houding maakt me erop attent dat het haar allemaal misschien toch zwaarder valt dan ik dacht.

‘Eén: wat zijn lijsterbessen? En twee: als Faerie is zoals jij het beschrijft, waarom woon je hier dan?’

Ik doe mijn mond open, maar sluit die weer. ‘Het is mijn thuis,’ zeg ik uiteindelijk.

‘Dat hoeft het niet te zijn. Als Vee kan vertrekken, dan kun jij dat ook. Zoals je al zei ben je niet een van hen.’

‘Kom mee naar de keuken.’ Ik stuur haar terug naar het huis.

Eenmaal daar is Heather gefascineerd door de enorme ketel, die groot genoeg is om er samen een bad in te kunnen nemen. Ze staart naar de geplukte karkassen van patrijzen die op het aanrecht liggen te rusten naast deeg dat is uitgerold voor een pastei.

Ik ga naar de glazen kruidenpotjes en pak een paar lijsterbessen. Ik haal wat dik draad tevoorschijn waarmee de vulling in hennen genaaid wordt en gebruik dat en een stukje kaasdoek om er een buideltje van te maken. ‘Stop dit in je zak of in je beha. Hou het bij je zolang je hier bent.’

‘En dan ben ik veilig?’ vraagt Heather.

‘Veiliger,’ zeg ik, terwijl ik een zakje zout voor haar naai. ‘Strooi hier wat van op alles wat je eet. Vergeet dat niet.’

‘Dank je.’ Ze geeft me een kneepje in mijn arm. ‘Ik bedoel, dit voelt niet echt. Dat klinkt vast belachelijk. Ik sta hier voor je. Ik ruik kruiden en het bloed van die rare vogeltjes. Als je me met die naald zou prikken, dan zou dat pijn doen. Toch voelt het niet echt, ook al verklaart het al die stomme, ontwijkende antwoorden van Vee over normale dingen zoals waar ze naar de middelbare school is gegaan. Het is de omgekeerde wereld.’

Als ik daar was, in het winkelcentrum of in Heathers appartement, kwam het verschil tussen Faeries en ons me zo enorm voor dat ik me niet kan voorstellen hoe het Heather lukt dat te overbruggen. ‘Wat je me ook vertelt, ik zou niets ervan belachelijk vinden.’

Haar blik, terwijl ze de vesting bestudeert en de lucht van de namiddag opsnuift, is er een van hoopvolle interesse.

Er komt een ongemakkelijke herinnering bij me op aan een meisje met stenen in haar zakken en ik ben ongelooflijk opgelucht dat Heather bereid is om te accepteren dat haar wereld op zijn kop staat.

Eenmaal terug in de salon grijnst Vivi naar ons. ‘Heeft Jude je rondgeleid?’

‘Ik heb een amulet voor haar gemaakt.’ Met mijn toon maak ik haar duidelijk dat zij dat had moeten doen.

‘Mooi,’ zegt Vivi opgewekt, want er is veel meer voor nodig dan een ietwat geïrriteerde toon om indruk op haar te maken als ze haar zin krijgt. ‘Oriana heeft me net verteld dat je de laatste tijd niet vaak langs bent gekomen. Je vete met vaderlief klinkt vrij serieus.’

‘Je weet wat het hem heeft gekost,’ zeg ik.

‘Blijf voor het avondmaal.’ Oriana gaat staan, bleek als een geest, en kijkt me aan met haar roze ogen. ‘Dat zou Madoc fijn vinden, net als ik.’

‘Dat kan niet.’ Ik vind het daadwerkelijk spijtig. ‘Ik ben hier al te lang gebleven, maar ik zie jullie allemaal op de bruiloft.’

‘Het gaat er hier altijd superdramatisch aan toe,’ vertrouwt Vivi Heather toe. ‘Episch. Iedereen gedraagt zich alsof ze net uit een moordballade zijn gestapt.’

Heather kijkt naar Vivi alsof zij misschien ook uit een dergelijke ballade is gestapt.

‘O...’ Vivi reikt opnieuw in haar koffer en haalt er nog een bobbelig uitzierend pakje uit met een zwarte strik erom. ‘Geef je dit aan Cardan? Het is een gefeliciteerd-dat-je-de-koning-bent-cadeautje.’

‘Hij is opperkoning van Elfhame!’ zegt Oriana. ‘Het maakt niet uit dat je als kind samen met hem hebt gespeeld, je kunt hem niet langer zo aanspreken.’

Ik sta daar als verdwaasd, zonder het pakje aan te nemen. Ik wist dat Vivi en Cardan bevriend waren. Vivi is ook degene die Taryn over zijn staart had verteld, nadat ze die had gezien toen ze samen met hem en een van zijn zussen was wezen zwemmen. Dat was ik alleen vergeten.

‘Jude?’ vraagt Vivi.

‘Dat kun je hem beter zelf geven.’ Met die woorden vlucht ik weg uit mijn oude huis voor Madoc terugkomt en ik word overweldigd door nostalgie.

Ik kom langs de troonzaal waar Cardan aan een van de lage tafels zit, met zijn hoofd vlak bij dat van Nicasia. Ik kan zijn gezicht niet zien, maar dat van haar wel als ze haar hoofd in haar nek werpt van het lachen, waardoor haar sierlijke hals ontbloot wordt. Ze straalt van geluk, zijn aandacht is het licht waarin haar schoonheid bijzonder goed uitkomt.

Ze houdt van hem. Dat ongemakkelijke besef dringt tot me door. Ze houdt van hem, en ze heeft hem bedrogen met Locke en is doodsbang dat hij nooit meer van haar zal houden.

Hij laat zijn vingers langs haar arm glijden naar de achterkant van haar pols.

Ik herinner me levendig hoe die handen op mijn lichaam aanvoelden en ik krijg het warm.

‘Kus me tot ik het beu ben,’ heeft hij gezegd. Hij heeft daar nu zeker genoeg van, is mijn kussen ongetwijfeld beu.

Ik vind het verschrikkelijk om hem met Nicasia te zien. De gedachte dat hij haar aanraakt? Vreselijk. Ik vind het verschrikkelijk dat dit mijn plan is, dat ik alleen maar boos kan zijn op mezelf.

Ik ben een idioot.

‘Van pijn word je sterk,’ heeft Madoc me ooit verteld, toen ik van hem keer op keer een zwaard moest optillen. ‘Raak maar gewend aan het gewicht ervan.’

Ik dwing mezelf mijn blik af te wenden. In plaats daarvan zoek ik Vulciber op om te bespreken hoe Balekin naar het paleis wordt gebracht voor zijn audiëntie met Cardan.

Dan daal ik af naar het Schaduwhof waar ik informatie aanhoor over hovelingen, geruchten dat Madoc zijn legers verzamelt alsof hij zich voorbereidt op de oorlog die ik nog steeds hoop te vermijden. Ik stuur twee spionnen naar de lagere hoven met zo veel mogelijk wissel-

kinderen die geen trouw hebben gezworen om te zien wat ze daar te weten kunnen komen. Ik heb het met de Bom over Grimsen, die een met juwelen bezette broche voor Nicasia heeft gemaakt waardoor ze ragfijne vleugels op haar rug kan oproepen waarmee ze kan vliegen.

‘Wat denk je dat hij wil?’ vraag ik.

‘Lof, complimentjes,’ zegt de Bom. ‘Misschien een nieuwe wel-doener. Hij zou waarschijnlijk geen nee zeggen tegen een kus.’

‘Denk je dat hij alleen vanwege Orlagh in Nicasia geïnteresseerd is of om haarzelf?’ wil ik weten.

De Bom haalt haar schouders op. ‘Hij is geïnteresseerd in Nicasia’s schoonheid en Orlaghs macht. Grimsen is in ballingschap gegaan voor de eerste Elzenkoning. De volgende keer dat hij trouw zweert, zal hij ongetwijfeld heel erg zeker van de vorst willen zijn.’

‘Of misschien wil hij nooit meer iemand trouw zweren,’ zeg ik, en ik neem me voor om hem een bezoekje te brengen.

Grimsen heeft ervoor gekozen om zowel te wonen als te werken in de oude smederij die hij van Cardan heeft gekregen, ook al was die overwoekerd met rozenstruiken en niet in de beste staat.

Een dunne rookpluim kringelt uit de schoorsteen omhoog als ik dichterbij kom. Ik klop drie keer op de deur en wacht.

Een paar tellen later doet hij open.

Ik word begroet door zo’n stoot intense hitte dat ik een stap naar achteren doe.

‘Ik ken jou,’ zegt hij.

‘Koningin der vreugde,’ geef ik toe. Dan hebben we dat maar gehad.

Hij lacht en schudt zijn hoofd. ‘Ik heb jouw sterfelijke vader gekend. Hij heeft ooit een mes voor me gemaakt en reisde helemaal naar Fairfort om me naar mijn mening te vragen.’

‘En wat vond je ervan?’ Ik vraag me af of dat was voordat Justin naar Elfhame kwam, voor mijn moeder?

‘Hij was getalenteerd. Ik heb hem verteld dat als hij vijftig jaar oefende, hij misschien het beste wapen zou smeden dat ooit door een sterfelijke man was gemaakt. Daar was hij niet tevreden mee. Toen vertelde ik hem dat ik hem een van mijn geheimen zou geven. Hij kon de ervaring van honderd jaar in één dag opdoen als hij een overeenkomst met me zou aangaan. Als hij afscheid zou nemen van iets wat hij niet kwijt wilde.’

‘Is hij die overeenkomst aangegaan?’

Hij komt verheugd over. ‘O, dat zou je vast heel graag willen weten. Kom binnen.’

Met een zucht doe ik dat. De hitte is bijna ondraaglijk en de stank van metaal overweldigt mijn zintuigen. In de schemerige ruimte zie ik voornamelijk vuur. Mijn hand gaat naar het mes onder mijn mouw.

Gelukkig verlaten we de smederij en gaan we naar het woongedeelte van het huis. Het is er rommelig, alle oppervlaktes staan vol prachtige dingen: juwelen, sieraden, messen en zwaarden en andere snuisterijen. Hij trekt er een kleine houten stoel voor me bij en gaat zelf op een laag bankje zitten.

Hij heeft een verweerd, gerimpeld gezicht en zijn zilverachtige haar staat recht overeind, alsof hij er tijdens het werken aan heeft getrokken. Vandaag is hij niet gekleed in een met juwelen versierd jasje: hij draagt een sleets leren schort over een grijs hemd dat besmeurd is met as. Zeven zware gouden ringen bungelen aan zijn grote, puntige oren. ‘Wat brengt je naar mijn smederij?’

‘Ik hoop een geschenk voor mijn zus te vinden. Ze trouwt over een paar dagen.’

‘Iets speciaals, dus.’

‘Ik weet dat je een legendarische smid bent,’ zeg ik, ‘dus ik was bang dat je je waren misschien niet langer verkoopt.’

‘Ongeacht mijn roem ben ik nog altijd een handelaar.’ Hij legt

zijn hand op zijn hart en lijkt vergenoegd te zijn met de vleierij. 'Al is het waar dat ik niet langer munten aanneem, maar enkel aan ruilhandel doe.'

Ik had kunnen weten dat er een addertje onder het gras zit. Toch knipper ik heel onschuldig met mijn ogen. 'Wat kan ik geven wat je nog niet hebt?'

'Laten we eens kijken. Vertel me over je zus. Is dit een liefdeskoppel?'

Daar denk ik even over na. 'Dat moet wel, aangezien er praktisch gezien niets uit te halen is.'

Hij trekt zijn wenkbrauwen op. 'Aha, ik begrijp het. En lijkt je zus op jou?'

'We zijn een tweeling.'

'Blauwe stenen, gezien je ogen, haar en huid. Misschien een ketting van te huilen tranen zodat zij ze zelf niet hoeft te vergieten? Een speld van tanden om irritante echtgenoten te bijten? Nee...' Hij loopt verder door de kleine ruimte. Hij pakt een ring op. 'Om de komst van een kind te bespoedigen?' Als hij de uitdrukking op mijn gezicht ziet houdt hij een paar oorbellen op: een in de vorm van een maansikkel en de andere in de vorm van een ster. 'Ah, ja. Hier. Dit is wat je zoekt.'

'Wat doen ze?'

Hij lacht. 'Ze zijn mooi. Is dat niet voldoende?'

Ik kijk hem sceptisch aan. 'Dat zou voldoende zijn, gezien hoe prachtig ze eruitzien, maar ik durf te wedden dat er meer is.'

Daar geniet hij van. 'Slimme meid. Ze zijn niet alleen mooi, maar ze vergroten schoonheid. Ze maken iemand lieflijker dan ze al is, pijnlijk lieflijk zelfs. Haar echtgenoot zal lange tijd niet van haar zijde wijken.'

Hij kijkt me uitdagend aan. Hij gelooft dat ik te ijdel ben om zo'n geschenk aan mijn zus te geven.

Hij begrijpt het egoïstische menselijke hart goed. Taryn zal een mooie bruid zijn. Hoeveel meer wil ik, haar tweeling, mezelf in haar schaduw plaatsen? Hoe lieflijk kan ik haar verdragen?

En toch, is er een beter geschenk voor een mensenmeisje dat met de schoonheid van het Volk trouwt?

‘Wat wil je ervoor hebben?’

‘O, iets kleins. Een jaar van je leven. De glans van je haar. Het geluid van je lach.’

‘Zo mooi klinkt mijn lach anders niet.’

‘Niet mooi, maar ik durf te wedden dat die zeldzaam is.’

Hoe weet hij dat? ‘Hoe zit het met mijn tranen?’ stel ik voor. ‘Je zou nog een ketting kunnen maken.’

Hij kijkt me aan, alsof hij probeert vast te stellen hoe vaak ik huil. ‘Ik neem één traan,’ zegt hij uiteindelijk. ‘En je doet de opperkoning een aanbod namens mij.’

‘Wat voor aanbod?’

‘Het is algemeen bekend dat de Onderzee het land heeft bedreigd. Zeg je koning dat als hij de oorlog verklaart, ik een harnas van ijs voor hem zal maken dat elk wapen versplintert dat het raakt en zijn hart te koud zal maken om medelijden te voelen. Zeg hem dat ik drie zwaarden zal maken die, als ze tegelijk in dezelfde slag worden gebruikt, met de macht van dertig soldaten zullen vechten.’

Ik ben geschokt. ‘Dat zal ik aan hem doorgeven, maar waarom zou je dat willen doen?’

Hij trekt een gezicht en pakt een doek om de oorbellen mee op te poetsen. ‘Ik moet mijn reputatie opnieuw opbouwen, vrouwe, en niet alleen als de maker van sieraden. Ooit kwamen koningen en koninginnen als smekelingen naar me toe. Ooit maakte ik kronen en zwaarden om de wereld te veranderen. De opperkoning beschikt over de macht om mijn faam te herstellen en ik beschik over de macht om die van hem te vergroten.’

‘Wat gebeurt er als de wereld hem bevalt zoals die nu is?’

Hij lacht kort. ‘Dan zal ik een glaasje voor je maken waarmee je de tijd stil kunt zetten.’

De traan wordt vanuit mijn ooghoek verwijderd met een lang pipet. Daarna vertrek ik met Taryns oorbellen en nog meer vragen.

Terug in mijn eigen vertrekken hou ik de juwelen bij mijn oren. Zelfs in de spiegel laten ze mijn ogen stralender en vloeibaarder overkomen. Mijn mond lijkt roder en mijn huid bloost alsof ik net uit bad kom.

Ik pak ze in voor ik me bedenk.

Ik breng de rest van de nacht door in het Schaduwhof, waar ik plannen voorbereid om Eik te beschermen. Gevleugelde wachters die hem de lucht in kunnen tillen als hij in verleiding wordt gebracht door de geneugten van de golven waar hij ooit in heeft gespeeld. Een spion verkleed als kinderjuffrouw, om hem te volgen en te vertroetelen en die alles proeft voor hij het mag eten. Boogschutters in de bomen die iedereen die te dicht bij mijn broer komt onder schot nemen.

Terwijl ik probeer te bedenken wat Orlagh zou kunnen doen en hoe ik daarvan op de hoogte kan worden gebracht zodra het gebeurt, wordt er op mijn deur geklopt.

‘Ja?’ roep ik.

Cardan komt binnen.

Ik spring verrast overeind. Ik verwacht hem hier niet, maar daar is hij dan. Zijn mooie kleren zitten scheef. Zijn lippen zijn enigszins gezwollen en zijn haar zit in de war. Hij ziet eruit alsof hij zo uit bed is gerold en niet uit dat van hemzelf.

Hij gooit een perkamentrol op mijn bureau.

‘Nou?’ Mijn stem klinkt zo kil als ik had kunnen hopen.

‘Je had gelijk.’ Het klinkt als een beschuldiging.

‘Wat?’

Hij leunt tegen het deurkozijn. ‘Nicasia heeft haar geheimen verklapt. Het enige wat daarvoor nodig was, was wat genegenheid en een paar kusjes.’

We maken oogcontact. Als ik dat verbreek zal hij weten dat ik me geneer, al ben ik bang dat hij dat toch wel doorheeft. Mijn wangen gloeien. Zal ik hem ooit nog kunnen aankijken zonder me te herinneren hoe het was om hem aan te raken?

‘Orlagh zal tijdens de bruiloft van Locke en je zus toeslaan.’

Ik leun naar achteren op mijn stoel en kijk naar alle aantekeningen voor mijn neus. ‘Weet je dat zeker?’

Hij knikt. ‘Nicasia zei dat het land en de zee zich moeten verenigen tegen de toenemende sterfelijke invloed. En dat dat ook gebeurt, op de manier zoals zij hoopt of op de manier die ik zou moeten vrezen.’

‘Onheilspellend.’

‘Het heeft er veel van weg dat ik een voorliefde heb voor vrouwen die me bedreigen.’

Ik heb geen idee hoe ik daarop moet reageren, dus in plaats daarvan vertel ik hem over Grimsens aanbod om een harnas en zwaarden voor hem te maken die hem de zege zouden brengen. ‘Zolang je bereid bent om het tegen de Onderzee op te nemen.’

‘Hij wil dat ik oorlog voer zodat zijn vroegere glorie wordt hersteld?’ vraagt Cardan.

‘Daar komt het zo’n beetje op neer.’

‘Zo, dat is nog eens ambitie,’ zegt Cardan. ‘Er zijn daarna misschien alleen een uiterwaard en een paar brandende dennenbomen over, maar de vier leden van het Volk die samen in een vochtige grot schuilen zullen de naam Grimsen hebben gehoord. Je moet die focus bewonderen. Je hebt hem zeker niet verteld dat iemand de oorlog verklaren jouw beslissing is, niet de mijne?’

Als hij de ware opperkoning is, degene die we tot het einde der tijden dienen te volgen, dan zijn we een beetje respectloos geweest door het koninkrijk voor hem te runnen. Maar als hij een rol speelt, dan is hij wel degelijk een spion en beter dan de meesten van ons.

‘Natuurlijk niet.’

Even valt er een stilte.

Hij komt een stap dichterbij. ‘Laatst –’

Ik onderbreek hem. ‘Ik heb het om dezelfde reden gedaan als jij. Om het uit mijn systeem te krijgen.’

‘En is dat gelukt?’ vraagt hij. ‘Is het uit je systeem?’

Ik kijk hem recht aan en lieg. ‘Ja.’ Als hij me aanraakt, als hij nog een stap dichterbij komt, dan zal mijn bedrog onthuld worden. Ik denk niet dat ik het verlangen van mijn gezicht kan houden. In plaats daarvan knikt hij tot mijn opluchting stijfjes en vertrekt.

Ik hoor vanuit de aangrenzende ruimte de Kakkerlak naar Cardan roepen. Hij biedt aan hem de truc te leren om een kaart te laten zweven. Cardan lacht.

Misschien is begeerte niet iets waar overdaad tegen helpt. Misschien lijkt het meer op mithridatisme, misschien heb ik een fatale dosering genomen terwijl ik mezelf langzaam had moeten vergiften, met één kus per keer.

Het is geen verrassing om Madoc in zijn strategiekamer in het paleis aan te treffen, maar hij is verrast om mij te zien, is niet gewend aan mijn gesluip.

‘Vader.’

‘Ik dacht vroeger dat ik wilde dat je me zo zou noemen,’ zegt hij, ‘maar het blijkt dat als je dat doet er daarna zelden positieve dingen volgen.’

‘Helemaal niet. Ik kom je vertellen dat je gelijk hebt. Ik vind het

een vreselijk idee dat Eik gevaar loopt, maar als wij kunnen bepalen wanneer de Onderzee aanvalt, dan is dat veiliger voor hem.'

'Jij hebt zijn bewaking geregeld tijdens zijn verblijf hier.' Hij grijnst zijn scherpe tanden bloot. 'Het is lastig om met elke mogelijkheid rekening te houden.'

'Onmogelijk,' verzucht ik, en ik loop verder de kamer in. 'Dus ik doe mee. Laat me helpen de Onderzee te misleiden. Ik beschik over middelen.' Hij is al lange tijd generaal. Hij heeft Dains moord gepland en is daarmee weggekomen. Hij is hier beter in dan ik.

'Wat nu als je me alleen maar wilt dwarsbomen?' vraagt hij. 'Je kunt nauwelijks verwachten dat ik zomaar geloof dat je het meent.'

Hoewel Madoc alle redenen heeft om me te wantrouwen, steekt dit toch. Hoe zou alles zijn verlopen als hij zijn plannen om Eik op de troon te krijgen met me had gedeeld vóór het kroningsbloedbad? Als hij me had vertrouwd om deel uit te maken van zijn plan, zou ik dan mijn twijfels hebben onderdrukt? Het is geen fijne gedachte dat die mogelijk bestaat, maar ik ben bang dat het wel eens het geval zou kunnen zijn.

'Ik zou geen enkel risico nemen met mijn broer.' Dat is voor de helft een antwoord op hem en voor de helft op mijn eigen angsten.

'O? Zelfs niet om hem uit mijn greep te bevrijden?'

Dat heb ik waarschijnlijk verdiend. 'Je zei dat je wilde dat ik me weer bij jouw kant aansluit. Dit is je kans om me te laten zien hoe het zou zijn om met je samen te werken. Overtuig me.'

Zolang ik de troon beheers kunnen we nooit echt aan dezelfde kant staan, maar misschien kunnen we samenwerken. Misschien kan hij zijn ambitie richten op het verslaan van de Onderzee en de troon uit zijn hoofd zetten, in elk geval tot Eik meerderjarig is. Tegen die tijd zal alles in elk geval anders zijn.

Hij gebaart naar de tafel met daarop een kaart van de eilanden en zijn gesneden figuurtjes. 'Orlagh heeft een week de tijd om aan te vallen, tenzij ze tijdens de afwezigheid van Eik een val wil voorbereiden in de sterfelijke wereld. Jij hebt wachters bij het appartement

van Vivienne gezet. Die heb je buiten het leger om ingeschakeld en ze lijken niet op ridders. Slim, maar niets en niemand is onfeilbaar. Ik denk dat we ze het beste uit hun tent kunnen lokken bij –'

'De Onderzee slaat toe tijdens de bruiloft van Taryn.'

'Wat?' Hij bestudeert me met tot spleetjes vernauwde ogen. 'Hoe weet je dat?'

'Nicasia. En ik denk dat ik een nog exacter moment kan bepalen als we snel handelen. Ik heb een manier om informatie door te spelen aan Balekin. Informatie die hij zal geloven.'

Madoc trekt zijn wenkbrauwen op.

Ik knik. 'Een gevangene. Ik heb al eerder succesvol informatie via haar gestuurd.'

Hij draait zich om om een laagje van een of andere donkere likeur in te schenken en laat zich dan in een leren stoel vallen. 'Zijn dat de hulpmiddelen waar je het over had?'

'Ik kom niet met lege handen,' zeg ik. 'Ben je niet eens een beetje blij dat je hebt besloten me te vertrouwen?'

'Ik zou kunnen zeggen dat jij degene bent die eindelijk heeft besloten om mij te vertrouwen. Nu moeten we maar zien hoe goed onze samenwerking verloopt. Er zijn veel meer projecten waar we gezamenlijk aan zouden kunnen werken.'

Zoals de troon innemen. 'Eén tegenslag tegelijk,' waarschuw ik hem.

'Weet hij het?' vraagt Madoc. Hij grijnst op een ietwat angstaanjagende, maar tegelijkertijd vaderlijke manier. 'Heeft onze opperkoening enig idee hoe goed je bent in het bestieren van zijn koninkrijk?'

'Hoop maar dat dat niet het geval is.' Ik probeer een nonchalant zelfvertrouwen uit te stralen dat ik niet voel waar het iets betreft wat met Cardan of onze afspraak te maken heeft.

Madoc lacht. 'O, dat doe ik, dochter, net zoals ik hoop dat jij tot het inzicht komt hoeveel beter het zou zijn als jij het voor je eigen familie bestierde.'

Cardans audiëntie met Balekin vindt de volgende dag plaats. Mijn spionnen vertellen me dat Cardan de nacht alleen heeft doorgebracht, zonder partijtjes die uit de hand liepen, dronken feestvierders of wedstrijden om lieren.

Ik weet niet wat ik daarvan moet denken.

Balekin wordt geboeid de troonzaal in geleid, maar hij loopt met geheven hoofd en draagt kleding die veel te mooi is voor de Toren. Hij pronkt met zijn vermogen om luxeartikelen te bemachtigen, pronkt met zijn arrogantie, alsof dit Cardan met ontzag moet vervullen in plaats van dat hij zich eraan ergert.

Cardan ziet er op zijn beurt bijzonder formidabel uit. Hij draagt een jas van mosgroen fluweel die met blinkend gouddraad is geborduurd. De oorbel die hij van Grimsen heeft gekregen bungelt aan zijn oorlel en vangt het licht als hij zijn hoofd beweegt. Er zijn vandaag geen feestgangers aanwezig, maar de zaal is niet leeg. Randalin en Nihuar staan samen aan de zijkant van het podium, in de buurt van drie wachters. Ik sta aan de andere kant, vlak bij een stukje schaduw. Er staan bedienden klaar om wijn in te schenken of om de harp te bespelen, wat de opperkoning maar wil.

Ik heb met Vulciber geregeld dat vrouwe Asha een briefje zou krijgen precies op het moment dat Balekin de trap op werd geleid, de Toren uit, op weg naar zijn audiëntie.

Dat briefje ging als volgt:

Ik heb over je verzoeken nagedacht en wil onderhandelen. Er is een manier om je van het eiland af te krijgen, direct na de bruiloft van mijn zus. Mijn broertje wordt voor de veiligheid per boot teruggebracht, omdat hij misselijk werd

van het vliegen. Jij kunt meegaan zonder dat de opperkoning hier iets van weet, aangezien de overtocht noodgedwongen geheim is. Als dit acceptabel is, laat me dat dan weten en dan spreken we nog een keer af om mijn verleden en jouw toekomst te bespreken

J

De kans bestaat dat ze niets tegen Balekin zegt als hij terugkeert naar zijn cel, maar aangezien ze al eerder informatie aan hem heeft gegeven en hij ongetwijfeld heeft gezien dat ze het briefje kreeg, denk ik dat hij geen genoegen neemt met een smoesje dat het niets te betekenen had. Vooral niet omdat ze Faerie is en dus uitvluchten moet verzinnen omdat ze niet tegen hem kan liegen.

‘Broertje,’ zegt Balekin, zonder op erkenning van zijn aanwezigheid te wachten. Hij draagt de boeien om zijn polsen als waren het armbanden, alsof ze zijn status vergroten in plaats van hem als gevangene te kenmerken.

‘Je hebt om een audiëntie met de kroon gevraagd,’ merkt Cardan op.

‘Nee, broer, ik wilde jou spreken, niet dat ding op je hoofd.’

Door Balekins listige gebrek aan respect vraag ik me af waarom hij überhaupt een audiëntie wilde hebben. Ik denk aan Madoc en aan hoe ik in zijn aanwezigheid altijd kind ben. Het is niet makkelijk om de persoon die je heeft opgevoed te veroordelen, ongeacht wat ze verder hebben gedaan. Deze confrontatie draait niet zozeer om dit moment, maar meer om hun gehele gezamenlijke verleden, alle oude wrevel en hun band.

‘Wat wil je?’ Cardans stem blijft mild, maar de verveelde autoriteit die hij normaal gesproken laat doorklinken ontbreekt.

‘Wat wil elke gevangene?’ zegt Balekin. ‘Laat me uit de Toren. Als jij kans van slagen wilt hebben, dan heb je mijn hulp nodig.’

‘Als dat de reden is dat je me wilde spreken, dan zijn je pogingen tevergeefs geweest. Nee, ik laat je niet gaan. Nee, ik heb jou niet nodig.’ Cardan klinkt zeker van zijn zaak.

Balekin glimlacht. ‘Je hebt me opgesloten omdat je bang voor me bent. Jij haatte Eldred nog meer dan ik. Je verachtte Dain. Hoe kun je mij straffen voor sterfgevallen die jij niet betreurt?’

Cardan staart Balekin ongelovig aan, komt half omhoog van de troon. Hij heeft zijn vuisten gebald. De uitdrukking op zijn gezicht is die van iemand die is vergeten waar hij is. ‘En Elowyn? Hoe zit het met Caelia en Rhyia? Als ik alleen om mijn eigen gevoelens gaf, zou hun dood reden genoeg zijn om wraak op je te nemen. Zij waren onze zussen en zij zouden beter hebben geregeerd dan jij of ik.’

Ik verwacht dat Balekin daarna een toontje lager zingt, maar dat gebeurt niet. In plaats daarvan speelt er een verraderlijk glimlachje om zijn mond. ‘Zijn zij jou te hulp gekomen? Heeft een van je lieve zusjes jou in huis genomen? Hoe kun jij in hemelsnaam denken dat zij om je gaven, terwijl ze het niet namens jou tegen vader hebben opgenomen?’

Heel even denk ik dat Cardan hem zal aanvliegen. Ik leg mijn hand op mijn zwaard. Ik zal voor hem gaan staan. Ik zal tegen Balekin vechten, met genoegen.

In plaats daarvan laat Cardan zich weer op de troon zakken. De woede verlaat zijn gezicht en hij spreekt alsof hij Balekins laatste woorden niet heeft gehoord. ‘Maar jij zit niet opgesloten omdat ik bang voor je ben of uit wraak. Ik doe mezelf geen genoegen met jouw straf. Jij zit in de Toren omdat dat rechtvaardig is.’

‘Je kunt dit niet alleen doen.’ Balekin kijkt om zich heen. ‘Jij hebt nooit zin gehad in werken, hebt je nooit druk gemaakt om het vleien van diplomaten of je plicht te doen in plaats van toe te geven aan plezier. Geef mij de moeilijke taken, in plaats van die aan een of andere sterfelijke meid over te dragen bij wie je voor je gevoel in het krijt staat en die je alleen maar teleur zal stellen.’

Nihuar, Randalin en een aantal wachters kijken naar mij, maar Cardan houdt zijn broer in de gaten. Na een lange stilte zegt hij:

‘Jij wilt mijn regent zijn, ook al ben ik volwassen? Jij verschijnt niet voor me om boete te doen, maar behandelt me als een zwerfhond die jij wilt bevelen?’

Eindelijk kijkt Balekin wat ongemakkelijk. ‘Ik ben soms misschien streng voor je geweest, maar dat was alleen maar omdat ik je sterker wilde maken. Denk je dat je lui en genotzuchtig kunt zijn en toch kunt slagen als heerser? Zonder mij zou je niets zijn. Zonder mij zúl je niets zijn.’

Het idee dat Balekin die woorden kan zeggen betekent dat hij ze gelooft en dat is schokkend.

Cardan glimlacht enigszins en hij spreekt met milde stem. ‘Je bedreigt mij en prijst jezelf. Je verraadt je verlangens. Zelfs als ik over je aanbod had willen nadenken, ben ik er na dat toespraakje van je zeker van dat jij geen diplomaat bent.’

Balekin zet woedend een stap naar de troon toe en wachters versperren hem de weg.

Ik zie Balekins drang om Cardan te straffen.

‘Jij speelt koninkje,’ zegt Balekin, ‘en als jij dat niet weet, dan ben je de enige. Stuur me terug naar de gevangenis, verspeel mijn hulp en dan verlies je het koninkrijk.’

‘Doe dat maar,’ zegt Cardan. ‘Nummer twee, die ene waar jij niet bij betrokken bent. Daar kies ik voor.’ Hij richt zich tot Vulciber. ‘Deze audiëntie is afgelopen.’

Terwijl Vulciber en de andere wachters aanstalten maken om Balekin terug naar de Vergeteltoren te brengen, gaat zijn blik naar mij. In zijn ogen zie ik zo’n eindeloze haat dat ik bang ben dat als we niet oppassen heel Elfhame erin kan verdrinken.

Twee nachten voor de bruiloft van mijn zus sta ik voor de lange spiegel in mijn kamer en trek ik Nachtvall langzaam uit zijn schede.

Ik loop de houdingen na die Madoc me heeft geleerd, en die ik in het Schaduwhof heb geleerd.

Dan hef ik mijn zwaard, presenteer het aan mijn tegenstander. Ik salueer naar haar in de spiegel.

Ik dans heen en weer over de vloer terwijl ik tegen haar vecht. Ik val aan en weer af, weer af en val aan. Ik veins, duik weg. Ik zie de druppeltjes over haar voorhoofd parelen. Ik vecht door tot haar tuniek nat is van het zweet, tot ze beeft van uitputting.

Het is nog steeds niet genoeg.

Ik kan haar nooit verslaan.

De hinderlaag voor Orlagh is klaar. Ik breng de dag door met Madoc om de details door te nemen. We hebben drie specifieke momenten gecreëerd waarop de Onderzee met enige zekerheid zou kunnen aanvallen.

Aan boord van de boot zal natuurlijk een lokvogel zijn. Daarvoor hebben we een gnoom nodig die doet alsof hij Eik is die zijn mantel strak om zich heen trekt en de boot zelf zal betoverd worden zodat die vliegt.

Daarvoor is er een moment gedurende Taryns receptie dat Eik in zijn eentje de doolhof in moet dwalen. Een deel van de begroeiing zal worden vervangen door boomvolk, dat verborgen zal blijven tot de wezens moeten aanvallen.

En zelfs daarvoor, bij aankomst op het landgoed van Locke voor de bruiloft, zal het lijken alsof Eik het rijtuig verlaat op een stuk open terrein dat zichtbaar is vanuit de oceaan. We zullen de lokvogel daar ook inzetten. Ik zal met de echte Eik in het rijtuig wachten, terwijl de rest van de familie dat verlaat en de Onderzee,

hopelijk, aanvalt. Dan zal het rijtuig omkeren en klimmen wij zo door een raam. In dit geval zullen de bomen nabij de kust vol elfjes zitten, die op de uitkijk zijn naar de bewoners van de Onderzee. Er is een net onder het zand begraven om ze te vangen.

Drie kansen om de Onderzee te betrappen bij een poging om Eik iets aan te doen. Drie kansen om ze dat te laten bezuren.

We regelen ook bescherming voor Cardan. Zijn persoonlijke lijfwacht verkeert in hoogste staat van paraatheid. Hij heeft zijn eigen groep boogschutters die hem overal zal volgen en, natuurlijk, onze spionnen.

Taryn wil haar laatste nacht voor de bruiloft met haar zussen doorbrengen, dus ik doe een jurk en Taryns oorbellen in een rugzak en bind die op de rug van hetzelfde paard dat ik ooit meenam naar Insweal. Ik gesp Nachtsval op een van de zadeltassen en vertrek naar het landgoed van Madoc.

Het is een prachtige nacht. Een bries danst tussen de bomen door en draagt de geur van dennennaalden en immerappel met zich mee. In de verte hoor ik hoefslagen. Vossen slaken hun vreemde gillettjes naar elkaar. Van ver klinkt er zachte fluitmuziek, samen met het geluid van meerminnen die hun ijle, woordeloze liederen op de rotsen zingen.

Opeens klinken de hoefslagen dichterbij. Er komen ruiters aan door het bos. Zeven, gezeten op uitgemergelde paarden met parelrogen. Hun gezicht is bedekt, hun harnassen zijn met witte verf besmeurd. Ik hoor ze lachen terwijl ze zich verspreiden om me vanuit verschillende hoeken te benaderen. Heel even denk ik dat het een vergissing moet zijn.

Een van hen trekt een bijl, waarvan het blad blinkt in het licht van de wassende maan.

Er loopt een ijskoude rilling langs mijn rug. Nee, dit is geen vergissing. Ze zijn gekomen om me te doden. Mijn ervaring met te paard vechten is beperkt. Ik had gedacht een ridder van Elfhame te worden en dat ik het lijf en de eer van een lid van de

koninklijke familie zou verdedigen, niet dat ik net als Madoc ten strijde zou trekken.

Terwijl ze dichterbij komen vraag ik me af wie zich bewust was van die specifieke kwetsbaarheid. Madoc weet dat. Misschien is dit zijn manier om me terug te pakken voor mijn verraad. Misschien was het een list om me te vertrouwen. Hij wist dat ik vanavond naar zijn vesting zou komen en we hebben de middag doorgebracht met het plannen van dit soort hinderlagen.

Met enige spijt denk ik terug aan de waarschuwing van de Kakkerlak: *Neem de volgende keer een lid van de koninklijke wacht mee of een van ons. Neem een zwerm elfjes mee of een aangeschoten spriggan, maar neem iemand mee.*

Maar er is niemand anders. Ik ben alleen.

Ik laat mijn paard sneller galopperen. Als ik het bos uit kan komen en dicht genoeg bij het huis, dan ben ik veilig. Daar zijn wachters en of Madoc de ruiters nu hiertoe heeft aangezet of niet, hij zou nooit een gast, laat staan zijn pupil, op zijn eigen terrein laten doden.

Dat zou tegen de regels van de gastvrijheid zijn.

Ik hoef daar alleen maar te komen.

De hoefslagen klinken luid achter me terwijl we tussen de bomen door zigzaggen. Ik kijk om, de wind in mijn gezicht, mijn haar wordt in mijn mond geblazen. Ze rijden ver uit elkaar, proberen ver genoeg voor me te komen om me weg te leiden van het landgoed van Madoc, in de richting van de kust, waar ik me nergens kan verbergen.

Ze komen steeds dichterbij. Ik hoor ze naar elkaar roepen, maar de woorden gaan verloren door de wind. Mijn paard is snel, maar die van hen razen als water door een woeste rivier. Terwijl ik omkijk, zie ik dat een van hen een boog en pijlen met zwarte bevedering erbij heeft gepakt.

Ik laat mijn paard opzij zwenken en tref daar een andere ruiter aan die mijn ontsnapping onmogelijk maakt.

Ze dragen harnassen en hebben wapens in de hand. Ik heb slechts een paar messen bij me en Nachtsval, die op mijn zadeltas gespot zit, samen met een kleine kruisboog in de tas zelf. Ik heb tijdens mijn jeugd honderden keren door dit bos gewandeld; ik heb nooit gedacht dat ik hier een harnas nodig zou hebben voor een gevecht.

Een pijl zoeft langs me heen als een andere ruiter zwaaiend met een zwaard nadert.

Ik kan ze met geen mogelijkheid voor blijven.

Ik ga in de stijgbeugels staan, een trucje waarvan ik niet zeker weet of het zal werken, en grijp de volgende stevige tak beet die ik passeer.

Een van de paarden met witte ogen bijt in de flank van mijn eigen ros. Mijn arme dier hinnikt en bokt. In het maanlicht denk ik een paar amberkleurige ogen te zien als het lange zwaard van de ruiter door de lucht suist.

Ik spring omhoog en trek me op aan de tak. Heel even hang ik daar, hijgend, terwijl de ruiters onder me door rijden. Ze keren zich om. Een van hen neemt een slok uit een heupfles en er blijft een goudkleurige vlek achter op zijn lippen.

‘Kleine kat daarboven in die boom,’ roept een ander. ‘Kom naar beneden voor de vossen!’

Ik ga met enige moeite staan en denk aan de lessen van de Schim terwijl ik over de tak ren. Drie ruiters cirkelen onder me. Een flits... Een bijl komt mijn kant op gevlogen. Ik buk, probeer niet uit te glijden. Het wapen zoeft langs me heen en bijt zich vast in de stam van een boom.

‘Leuk geprobeerd,’ roep ik, waarbij ik uit alle macht probeer niet bang te klinken. Ik moet bij ze uit de buurt zien te komen. Ik moet hoger zien te komen. Maar wat dan? Ik kan het niet tegen alle zeven opnemen. Zelfs als ik dat wil proberen, mijn zwaard zit nog aan mijn paard gebonden. Ik heb alleen een aantal messen.

‘Kom naar beneden, mensenmeisje,’ zegt degene met de zilverkleurige ogen.

‘We hebben over jouw venijn gehoord, over jouw felheid,’ zegt een ander met een diepe, melodieuze stem die van een vrouw zou kunnen zijn. ‘Stel ons niet teleur.’

Een derde plaatst nog een zwart bevederde pijl in zijn boog.

‘Als ik een kat moet zijn, laat me jullie dan een schram geven.’ Ik haal twee bladvormige messen bij mijn heupen vandaan en laat die in twee identieke blinkende bogen naar de ruiters vliegen.

Het ene mes mist en het andere raakt een harnas, maar ik hoop dat het voldoende afleiding biedt om de bijl uit het hout te trekken. Ik kom in beweging, spring van tak naar tak terwijl pijlen om me heen suizen, dankbaar voor alles wat de Schim me ooit heeft geleerd.

Dan boort zich een pijl in mijn dijbeen.

Er ontsnapt me een kreet van pijn. Ik ga verder, ga door de schok heen, maar de vaart is eruit. De volgende pijl komt zo dicht bij mijn zij dat alleen puur geluk me redt.

Ze kunnen te goed zien, zelfs in het donker, zo veel beter dan ik.

De ruiters zijn in het voordeel. Zolang ik me niet kan verbergen ben ik boven in de bomen slechts een ietwat lastig doelwit, maar een leuk soort lastig. En hoe vermoeider ik word, hoe meer ik bloed, hoe meer pijn ik heb, hoe langzamer ik zal worden. Als ik de spelregels niet verander, verlies ik.

Ik moet onze kansen gelijk maken. Ik moet iets doen wat ze niet verwachten. Als ik niet kan zien, dan moet ik op mijn andere zintuigen vertrouwen.

Ik haal diep adem, negeer de pijn in mijn been en de pijl die eruit steekt. Met de bijl in mijn hand neem ik een aanloop en ik spring met een schreeuw van de tak.

De ruiters proberen hun paarden om te laten keren om bij me weg te komen.

Ik tref één ruiter in de borst met mijn bijl. De punt ervan doet zijn harnas naar binnen vouwen, wat best een prestatie is... Of dat was het geweest als ik daarna niet uit balans was geraakt. Het wapen glipt tijdens mijn val uit mijn hand. Ik maak een lelijke smak op de grond en de lucht wordt uit mijn longen geperst. Ik rol me onmiddellijk om om niet door hoeven vertrapt te worden. Het suist in mijn oren en mijn been voelt aan alsof het in brand staat als ik overeind kom. De schacht van de pijl die uit me steekt is gebroken, maar ik heb de punt ervan dieper in mijn vlees geduwd.

De ruiter die ik heb geraakt hangt slap in zijn zadel en er borrelt rood bloed op bij zijn lippen.

Een andere ruiter zwenkt opzij, terwijl een derde recht op me afkomt. Ik trek een mes als de boogschutter zijn zwaard probeert te trekken.

Zes tegen één is veel beter, vooral als vier van hen afstand bewaren, alsof ze niet hadden bedacht dat zij ook gewond zouden kunnen raken.

‘Is dat fel genoeg voor jullie?’ roep ik.

De ruiter met de zilverkleurige ogen komt op me af en ik gooi mijn mes. Dat mist hem maar raakt het paard in zijn flank. Het dier steigert. Terwijl hij zijn ros onder controle probeert te krijgen, galoppeert weer een ander mijn kant op. Ik pak de bijl op, adem diep in en concentreer me.

Het skeletachtige paard houdt me met zijn pupilloze witte ogen in de gaten. Hij ziet er hongerig uit.

Als ik hier in het bos sterf omdat ik niet beter voorbereid was, omdat ik te afgeleid was om verdomme mijn eigen stomme zwaard om te gespen, dan zal ik absoluut woedend op mezelf zijn.

Ik zet me schrap voor de volgende ruiter, al weet ik niet zeker of ik de aanval zal overleven. Ik probeer koortsachtig een andere oplossing te bedenken.

Als het paard vlakbij is, laat ik me op de grond vallen, waarbij

ik me tegen elk overlevingsinstinct verzet, tegen elke neiging om weg te rennen voor het enorme dier. Het rent over me heen en ik hef de bijl en houw naar boven. Bloedspetters raken me in het gezicht.

Het wezen rent nog iets verder, maar valt dan met een fel, jammerend geluid op zijn zij. Het been van zijn ruiter komt vast te zitten onder zijn zware lijf.

Ik kom overeind, veeg mijn gezicht af, net op tijd om te zien dat de ridder met de zilverkleurige ogen zich voorbereidt op een aanval. Ik grijns naar hem en hef de bebloede bijl.

De ruiter met de amberkleurige ogen gaat naar zijn gevallen kameraad en roept de anderen. De ridder met de zilverkleurige ogen keert om zodra hij dat hoort en gaat naar zijn metgezellen. De gevangene ruiter worstelt terwijl twee andere ridders hem vrij trekken en op een van de andere paarden tillen. De zes rijden weg, de nacht in, niet langer lachend.

Ik wacht, bang dat ze misschien nog een keer terugkomen, bang dat er elk moment iets ergens vanuit de schaduw tevoorschijn kan springen. Minuten verstrijken. Het luidste geluid is mijn rauwe ademhaling en het razen van bloed in mijn oren.

Bevend, moeizaam loop ik door het bos en tref dan mijn eigen paard aan in het gras, waar ze wordt verslonden door het dier van de dode ridder. Ik zwaai met mijn bijl en hij rent weg. Daardoor wordt mijn arme paard echter niet minder dood.

Mijn rugzak met daarin mijn kleren en kruisboog is weg. Die moet tijdens de rit zijn gevallen. Mijn messen zijn ook weg, liggen her en der in het bos waar ik ze heb gegooid, waarschijnlijk ergens tussen de struiken. In elk geval is Nachtvall er nog, vastgebonden aan het zadel. Ik maak met verkrampte vingers het zwaard van mijn vader los.

Door die als stok te gebruiken lukt het me naar de vesting van Madoc te strompelen en ik was bij de pomp buiten het bloed van me af.

Binnen tref ik Oriana aan. Ze zit bij een raam aan een borduurring te werken. Ze kijkt me aan met haar roze ogen en doet geen moeite om te glimlachen, zoals een mens zou kunnen doen, om me op mijn gemak te stellen. ‘Taryn is boven met Vivi en haar geliefde. Eik slaapt en Madoc is plannen aan het smeden.’ Ze neemt me in zich op. ‘Ben je in een meer gevallen?’

Ik knik. ‘Stom, hè?’

Ze maakt nog een steek.

Ik ga naar de trap. Voor ik mijn voet op de eerste tree zet spreekt ze opnieuw.

‘Zou het zo erg zijn als Eik hier bij mij blijft in Faerie?’ Er valt een lange stilte en dan fluistert ze: ‘Ik wil zijn liefde niet kwijt.’

Ik vind het vreselijk dat ik moet zeggen wat ze al weet. ‘Hier zou de ene na de andere hoveling hem gif in zijn oor gieten, fluis-teren over de koning die hij zou kunnen zijn als Cardan maar uit de weg was. Dat zou er ook voor kunnen zorgen dat degenen die loyaal zijn aan Cardan Eik uit de weg willen ruimen. Dan heb ik het nog niet eens over de grootste bedreigingen gehad. Zolang Balekin leeft, is Eik het veiligst als hij zo ver mogelijk bij Faerie vandaan is... en dan is Orlagh er nog.’

Ze knikt somber en keert zich weer naar het raam toe.

Misschien wil ze gewoon dat iemand anders de boosdoener is, ervoor verantwoordelijk is dat ze niet bij elkaar kunnen zijn. Bofst zij even dat ik iemand ben die ze toch al niet echt mocht.

Maar toch, ik herinner me hoe het was om de plek te missen waar ik ben opgegroeid en de mensen die me hebben opgevoed.

‘Die zul je nooit verliezen.’ Mijn stem klinkt net zo zacht als die van haar. Ik weet dat ze me hoort, maar ze keert zich niet om.

Ik loop de trap op. Mijn been doet zeer. Ik sta op de overloop als Madoc zijn studeerkamer verlaat en naar me kijkt. Hij snuift de lucht op. Zou hij het bloed ruiken dat nog steeds langs mijn been stroomt? Ruikt hij aarde, zweet en koud water uit de put?

Er loopt een rilling over mijn rug.

Ik ga naar mijn oude kamer en doe de deur dicht. Ik reik onder mijn hoofdeinde en ben dankbaar daar nog een van mijn messen aan te treffen in de schede, al is het een beetje stoffig. Ik laat het daar liggen, maar voel me wat veiliger.

Ik hink naar mijn oude badkuip, bijt op de binnenkant van mijn wang tegen de pijn en ga op de rand van het bad zitten. Daar snijd ik mijn broekspijp open en ik inspecteer het restant van de pijl in mijn been. Het stuk schacht is van wilgenhout, gekleurd met as. Wat ik van de pijlpunt zie is van vlijmscherp hertshoorn.

Mijn handen beven en ik besef hoe snel mijn hart klopt, hoe duizelig ik ben.

Pijlwonden zijn gemeen, want elke keer dat je beweegt wordt de wond ernstiger. Je lichaam kan niet helen als een scherp voorwerp door het weefsel snijdt en hoe langer het daar zit, hoe moeilijker het te verwijderen is.

Ik adem diep in, laat mijn vingertop naar de pijlpunt glijden en druk er zacht op. Dat doet zo'n pijn dat mijn adem stopt en ik licht in mijn hoofd word, maar hij lijkt niet vast te zitten in het bot.

Ik zet me schrap, pak het mes en snijd een paar centimeter in het vlees van mijn been. Het is ondraaglijk en ik hijg een beetje tegen de tijd dat ik mijn vingers in de opening heb geduwd en de pijlpunt eruit trek. Er is veel bloed, een angstaanjagende hoeveelheid zelfs. Ik druk mijn hand op de wond in een poging om de stroom te stelpen.

Een tijdlang ben ik te duizelig om iets anders te doen dan daar te zitten.

'Jude?' Vivi doet de deur open. Ze werpt één blik op mij en dan op het bad en haar kattenogen worden groot.

Ik schud mijn hoofd. 'Zeg het niet tegen de anderen.'

'Je bloedt.'

'Haal...' Ik val stil als ik besef dat ik de wond moet hechten.

Dat ik daar niet eerder aan heb gedacht. Misschien gaat het toch niet zo goed met me. Shock slaat niet altijd onmiddellijk toe. ‘Ik heb naald en draad nodig... Niet van dat dunne spul, maar borduurgaren en een doek om druk op de wond uit te kunnen oefenen.’

Ze fronst als ze het mes in mijn hand ziet, hoe vers de wond is. ‘Heb je dat jezelf aangedaan?’

Dat haalt me even uit mijn roes. ‘Ja, ik heb mezelf met een pijl geraakt!’

‘Oké, oké.’ Ze pakt een hemd van het bed, geeft dat aan me en verlaat dan de kamer.

Ik druk de stof tegen mijn wond in de hoop het bloeden te stelpen.

Ze keert terug met een witte draad en een naald. Die draad zal niet lang wit zijn.

‘Oké...’ Ik probeer me te concentreren. ‘Wil je vasthouden of hechten?’

‘Wacht.’ Ze kijkt me aan alsof ze wenst dat er een derde optie is. ‘Kan ik niet beter Taryn halen?’

‘De nacht voor haar bruiloft? Absoluut niet.’ Ik probeer de draad door het oog te halen, maar mijn handen beven zodanig dat dat maar moeilijk gaat. ‘Oké, duw de randen van de wond nu naar elkaar toe.’

Vivi trekt een gezicht en knielt.

Ik hap naar adem en probeer niet van mijn stokje te gaan. Nog een paar minuten en dan kan ik gaan zitten en me ontspannen, belooft ik mezelf. Nog een paar minuten en dan is het alsof het allemaal nooit is gebeurd.

Ik hecht. Het doet pijn. Het doet pijn en pijn en pijn. Als ik klaar ben, was ik mijn been met nog meer water en dan scheur ik het schoonste stuk van het hemd om het mee te verbinden.

Ze komt dichterbij. ‘Kun je staan?’

‘Zo.’ Ik schud mijn hoofd.

‘Hoe zit het met Madoc? We kunnen hem vertellen –’

‘Niemand.’ Ik grijp de rand van de badkuip vast, gooi mijn been eroverheen en onderdruk een gil.

Vivi draait de kraan open en het spetterende water spoelt het bloed weg. ‘Je kleren zijn doorweekt,’ zegt ze met een frons.

‘Geef me een jurk aan. Die hangen daar. Kies iets wijds.’ Ik dwing mezelf naar een stoel te hobbelen en laat me erop zakken. Daar trek ik mijn jasje en tuniek uit. Naakt tot aan mijn middel, maar ik kan niet meer. De pijn is te hevig.

Vivi brengt een jurk, eentje die zo oud is dat Taryn hem niet had meegenomen. Ze rimpelt hem in elkaar zodat ze die over mijn hoofd heen kan schuiven en leidt dan mijn armen door de armsgaten alsof ik een kind ben. Voorzichtig trekt ze mijn laarzen uit en de restanten van mijn broek. ‘Ga liggen, rust. Heather en ik kunnen Taryn afleiden.’

‘Het komt helemaal goed.’

‘Ik wil alleen maar zeggen dat je verder niets hoeft te doen.’ Vivi kijkt alsof ze nog eens nadenkt over mijn waarschuwingen om weg te blijven. ‘Wie heeft dit gedaan?’

‘Zeven ruiters... misschien ridders. Maar wie er daadwerkelijk achter de aanval zit? Geen idee.’

Vivi zucht diep. ‘Jude, ga mee terug naar de mensenwereld. Dit hoeft niet normaal te zijn. Dit *is* niet normaal.’

Ik sta op. Ik loop liever op mijn zere been dan dat ik dit moet aanhoren.

‘Wat was er gebeurd als ik niet binnen was gekomen?’ zegt ze.

Nu moet ik in beweging blijven, anders verlies ik mijn vaart. Ik ga naar de deur. ‘Ik weet het niet, maar ik weet wel dat gevaar me ook in de sterfelijke wereld kan vinden. Doordat ik *híér* ben, zorg ik ervoor dat jij en Eik *dáár* wachters hebben die jullie beschermen. Luister, ik begrijp dat je het stom vindt waar ik mee bezig ben, maar doe niet alsof het zinloos is.’

‘Dat is niet wat ik bedoelde...’

Ik ben al in de gang. Ik trek de deur open van Taryns kamer en tref haar daar met Heather aan waar ze om iets lachen. Ze zwijgen abrupt als wij binnenkomen.

‘Jude?’ zegt Taryn.

‘Ik ben van mijn paard gevallen.’

Vivi spreekt me niet tegen.

‘Waar hebben we het over?’

Taryn is zenuwachtig, dwaalt door de kamer en raakt de luchtige jurk aan die ze morgen zal dragen, houdt het diadeem op dat is omwikkeld met groen dat uit koboldtuinen afkomstig is en nog net zo vers is als het moment dat het werd geplukt.

Ik besef dat de oorbellen die ik voor Taryn had gekocht weg zijn, verdwenen met de rest van de inhoud van mijn rugzak. Verloren tussen de bladeren en het struikgewas.

Bedienden brengen wijn en cakejes.

Ik lik het zoete glazuur eraf en laat het gesprek om me heen kabbelen. De pijn in mijn been leidt me af, maar wat me nog meer afleidt is de herinnering aan het gelach van de ruiters, aan het moment dat ze zich onder die boom verzamelden. De herinnering aan dat ik gewond was en bang en helemaal alleen.

Als ik wakker word op de dag van Taryns bruiloft is dat in het bed uit mijn jeugd. Het voelt alsof ik uit een diepe droom ontwaak en heel even is het niet dat ik niet weet waar ik ben... ik weet niet wíe ik ben. Gedurende die paar momenten, knipperend tegen het zonlicht van de late ochtend, ben ik de loyale dochter van Madoc, die ervan droomt een ridder aan het hof te worden. Dan komt het laatste half jaar bij me terug en dat laat de inmiddels bekende nasmaak van vergif bij me achter. Dat steekt als slordig uitgevoerde hechtingen.

Ik kom half overeind en wikkel het geïmproviseerde verband af om naar de wond te kijken. Die is lelijk, opgezet en slecht bij elkaar genaaid. Mijn been voelt ook stijf aan.

Grauwbeen, een enorme bediende met lange oren en een staart, komt na een kort klopje meteen mijn kamer binnen. Hij heeft een dienblad bij zich met daarop mijn ontbijt.

Ik sla snel de dekens over mijn benen.

Hij zet het dienblad zonder iets te zeggen op bed en gaat naar de badhoek. Ik hoor water stromen en ruik gekneusde kruiden. Als ik Grauwbeen vraag een legerarts te halen, dan zou hij dat regelen. Hij zou het natuurlijk aan Oriana en Madoc vertellen, maar mijn been zou goed gehecht zijn en ik zou niet langer bang hoeven te zijn voor een ontsteking.

Zelfs als Madoc de ruiters heeft gestuurd, geloof ik nog steeds dat hij voor me zou zorgen. Hoffelijkheid en zo. Hij zou het echter wel als een concessie zien. Ik zou toegeven dat ik hem nodig heb, dat hij heeft gewonnen. Dat ik voorgoed naar huis ben.

En toch, in het ochtendlicht ben ik er vrij zeker van dat Madoc die ruiters niet op me af heeft gestuurd, ook al was het het soort val waar hij op gesteld is. Hij zou nooit sluipmoordenaars hebben gestuurd die zich zo afwachtend opstelden en vertrokken terwijl zij nog in de meerderheid waren.

Zodra Grauwbeen weg is drink ik gretig de koffie op en ik loop moeizaam naar het bad.

Het water is melkachtig en ruikt heerlijk en pas als ik me helemaal onderdompel kan ik mezelf toestaan om te huilen. Pas onder water kan ik toegeven dat ik bijna ben gestorven en dat ik doodsbang was en dat ik wens dat ik iemand had aan wie ik dat allemaal kon vertellen. Ik hou mijn adem in tot ik dat niet meer kan.

Na het bad wikkel ik me in een oude kamerjas en keer terug naar het bed. Terwijl ik probeer te beslissen of het de moeite waard is om een bediende naar het paleis te sturen om een an-

dere jurk voor me te halen of dat ik beter iets van Taryn kan lenen, komt Oriana de kamer binnen met zilverkleurig materiaal in haar handen.

‘De bedienden hebben me verteld dat je geen bagage bij je had,’ zegt ze. ‘Ik neem aan dat je bent vergeten dat je een nieuwe jurk nodig hebt voor de bruiloft van je zus. Of überhaupt een jurk.’

‘Dan is er in elk geval iemand naakt. Je weet dat het waar is. Op geen enkel feest in Faerie waar ik ooit ben geweest was iedereen gekleed.’

‘Tja, als dat je plan is...’ Ze draait zich om. ‘... dan heb je alleen een mooie ketting nodig.’

‘Wacht. Je hebt gelijk. Ik heb geen jurk en ik heb er wel een nodig. Blijf alsjeblieft.’

Als Oriana zich weer omdraait speelt er een glimlachje om haar lippen. ‘Dat is toch niets voor jou, om daadwerkelijk te zeggen wat je meent en dat het niet vijandig is.’

Hoe zou het voor haar zijn om in het huishouden van Madoc te wonen, om Madocs gehoorzame vrouw te zijn, terwijl ze er een hand in heeft gehad dat al zijn plannen zijn mislukt? Oriana is tot meer subtiliteit in staat dan ik had verwacht. En ze komt me een jurk brengen.

Dat lijkt me een attent gebaar tot ze die op mijn bed uitspreidt.

‘Het is er een van mij,’ zegt ze. ‘Ik denk dat die wel past.’

Het is een zilverkleurige jurk en doet me een beetje denken aan maliënkolder. Hij is prachtig, met wijd uitlopende mouwen met een split langs de gehele arm om de huid te ontbloten, maar met een diep decolleté dat bij Oriana totaal anders zou staan dan bij mij.

‘Hij is een beetje, eh, gewaagd voor een bruiloft, denk je niet?’ Ik kan daar onmogelijk een beha onder dragen.

Ze kijkt me even aan met een vragende, haast insectachtige sturende blik.

‘Ik kan hem wel even passen,’ zeg ik, als ik aan mijn grapje van net denk, dat ik naakt zou gaan.

Aangezien dit Faerie is blijft ze gewoon zitten.

Ik draai me om in de hoop dat dat voldoende is om de aandacht af te leiden van mijn been terwijl ik me uitkleed. Ik trek de jurk over mijn hoofd aan en laat hem over mijn heupen glijden. Hij schittert prachtig, maar laat, zoals ik al had verwacht, veel van mijn voorgevel zien en dan bedoel ik ook véél.

Oriana knikt tevreden. ‘Ik stuur iemand om je haar te doen.’

Even later heeft een tenger pixiemeisje mijn haar tot ramshoorns gevlochten en de uiteinden met zilverkleurig lint omwikkeld. Ze verft mijn oogleden en mond ook zilver.

Als ik klaar ben ga ik naar beneden om me bij de familie in Oriana’s salon aan te sluiten alsof de afgelopen maanden nooit hebben plaatsgevonden.

Oriana is gekleed in een lichtpaarse jurk met een kraag van verse bloemblaadjes die tot aan haar bepoederde kaaklijn komt. Vivi en Heather dragen allebei mensenkleren. Vivi is in een dunne stof gehuld waar een patroon van ogen op is gedrukt en Heather heeft een korte roze jurk aan die bezaaid is met kleine zilverkleurige lovertjes. Madoc draagt een donkerpaarse tuniek. Eik heeft een identiek kleiner exemplaar aan.

‘Hé,’ zegt Heather. ‘We dragen allebei zilver.’

Taryn is er nog niet. We maken het ons gemakkelijk in de salon, drinken thee en eten gefrituurde broodjes.

‘Denken jullie echt dat ze het doet?’ vraagt Vivi.

Heather kijkt haar ontzet aan en geeft haar een mep op haar been.

Madoc zucht. ‘Men zegt dat we meer van onze mislukkingen leren dan van onze successen,’ zegt hij met een veelbetekenende blik mijn kant op.

Dan komt Taryn eindelijk beneden. Ze is gewassen met seringendauw en draagt een jurk die is opgebouwd uit ongelooflijk

dunne laagjes stof over elkaar. Kruiden en bloemen zijn daartussen gevangen om de indruk te wekken dat ze een beeldschoon, zwevend wezen en tegelijk een levend boeket is.

Haar haar is tot een kroon gevlochten met groene bloesems ertussen.

Ze ziet er mooi en pijnlijk menselijk uit. Door al dat lichte materiaal lijkt ze meer op een offergave dan op een bruid. Ze glimlacht naar ons allemaal, verlegen en stralend van geluk.

We staan allemaal op en vertellen haar hoe prachtig ze eruitziet. Madoc pakt haar handen vast en kust ze, kijkt haar aan zoals elke trotse vader dat zou doen. Ook al denkt hij dat ze een fout begaat.

We klimmen in het rijtuig, samen met de kleine gnoom die de dubbelganger van Eik zal zijn, die met hem van jasje wisselt als we eenmaal binnen zijn en ongerust in een hoekje gaat zitten.

Op weg naar het landgoed van Locke leunt Taryn naar me toe en pakt ze mijn hand. 'Als ik getrouwd ben wordt alles anders.'

Ik begrijp niet helemaal waar ze het over heeft. 'Sommige dingen...'

'Pap heeft beloofd om hem in het gareel te houden,' fluistert ze.

Ik weet nog dat Taryn me vroeg om Locke te laten ontslaan als meester der festiviteiten. Lockes uitspattingen aan de band leggen zal Madoc waarschijnlijk wel bezighouden, wat me helemaal niet slecht lijkt.

'Ben je blij voor me?' vraagt ze. 'Oprecht?'

Taryn staat dichterbij me dan wie dan ook. Zij heeft het grootste deel van mijn leven het getij en de onderstroming van mijn gevoelens, mijn pijnpunten, groot en klein, gekend. Het zou dom zijn om daar iets tussen te laten komen. 'Ik wil dat jij gelukkig bent. Vandaag, altijd.'

Ze schenkt me een zenuwachtige lach en verstrakt haar grip op mijn hand.

Ik hou die nog steeds vast als de heggendoolhof in zicht komt. Ik zie drie pixiemeisjes in doorzichtige jurken over de begroeiing

vliegen, giechelend, en daar voorbij verzamelen zich al andere leden van het Volk.

Als meester der festiviteiten heeft Locke een bruiloft georganiseerd die bij zijn titel past.

De eerste val klapt niet dicht. De dubbelganger stapt samen met mijn familie uit, terwijl Eik en ik ons in het rijtuig verstoppen. In eerste instantie grijnst hij naar me, maar als we ineengedoken tussen de zachte bankjes zitten vervaagt die en wordt die vervangen door een bezorgde uitdrukking.

Ik pak zijn hand en knijp er zacht in. ‘Klaar om door het raam te klimmen?’

Daar kikkert hij meteen van op. ‘Het rijtuig uit?’

‘Ja.’ Ik wacht tot het omkeert. Als dat gebeurt, wordt er geklopt. Ik gluur naar buiten en zie de Bom in het huis. Ze knipoogt naar me. Ik til Eik op en schuif hem met de hoeven eerst door het raampje naar buiten. Zij vangt hem op.

Ik klim onelegant achter hem aan. Mijn jurk is belachelijk ont-hullend, mijn been is nog stijf, doet nog steeds pijn, als ik op Lockes stenen vloer val. ‘Is er iets?’ Ik kijk de Bom aan.

Ze schudt haar hoofd en steekt haar hand naar me uit. ‘Dit was altijd een schot in het duister. Ik gok op de doolhof.’

Eik fronsst zijn voorhoofd.

Ik wrijf rondjes over zijn schouders. ‘Je hoeft dit niet te doen,’ zeg ik, ook al weet ik niet wat we moeten doen als hij weigert.

‘Het is oké.’ Hij kijkt me niet aan. ‘Waar is mam?’

‘Ik zal haar voor je zoeken, twijgje.’ De Bom slaat haar arm om zijn smalle schouders en stuurt hem naar buiten. Bij de deur kijkt ze om en haalt ze iets uit haar zak. ‘Zo te zien heb je je bezeerd. Gelukkig brouw ik niet alleen explosieven.’ Ze gooit het naar me toe.

Ik vang het zonder te weten wat het is en open dan mijn hand. Een potje zalf. Ik kijk op om haar te bedanken, maar ze is al weg. Ik maak het potje open en snuif de sterke geur op van kruiden. Zodra ik de zalf op mijn huid smeer neemt de pijn af. Hij koelt de hitte van wat waarschijnlijk een dreigende ontsteking was. Het been is nog pijnlijk, maar lang niet zo erg meer.

‘Mijn hofmeester,’ zegt Cardan.

Ik laat het potje bijna vallen. Ik laat mijn rokken zakken en draai me om.

‘Ben je er klaar voor om Locke in de familie te verwelkomen?’

De laatste keer dat wij in dit huis waren, in de doolhof van de tuinen, had zijn mond onder het gouden nimmermeer gezeten en had hij me Locke zien zoenen met een zinderende intensiteit waarvan ik dacht dat het haat was.

Nu bestudeert hij me met een soortgelijke blik en het enige wat ik wil doen is me in zijn armen gooien. Ik wil mijn zorgen in zijn omhelzing verdrinken. Ik wil dat hij iets zegt wat totaal niet bij hem past, iets over dat alles goed komt.

‘Mooie jurk,’ zegt hij in plaats daarvan.

Het hof denkt vast dat ik helemaal gek ben op de opperkoning omdat ik tot koningin der vreugde ben gekroond en nog steeds als zijn hofmeester dien. Iedereen denkt vast, net als Madoc, dat hij me in zijn macht heeft. Zelfs nadat hij me heeft vernederd ben ik terug komen kruipen.

Wat nu als ik daadwerkelijk gek op hem word?

Cardan heeft veel meer ervaring in de liefde dan ik. Hij zou die tegen me kunnen gebruiken, net zoals ik hem heb gevraagd om die tegen Nicasia te gebruiken. Misschien heeft hij toch een manier gevonden om de rollen om te draaien.

‘Dood hem,’ zegt een deel van me, een deel dat ik me herinner van de nacht dat ik hem gevangennam. ‘Dood hem voor hij ervoor zorgt dat je van hem houdt.’

‘Je moet niet alleen zijn,’ zeg ik, want als de Onderzee aanvalt moeten we het ze niet makkelijk maken. ‘Vanavond niet.’

Cardan grijnst. ‘Dat was ik ook niet van plan.’

De nonchalante suggestie dat hij de meeste nachten niet alleen is zit me niet lekker en dat vind ik vreselijk. ‘Mooi.’ Ik onderdruk dat gevoel, al voelt het alsof ik gal moet doorslikken. ‘Maar als je van plan bent om met iemand naar bed te gaan... of, nog beter, meerdere iemanden... kies dan voor wachters en laat je beschermen door nog meer wachters.’

‘Een ware orgie.’ Dat idee lijkt hem te bevallen.

Ik moet steeds denken aan de rustige manier waarop hij naar me keek toen we allebei naakt waren, voor hij zijn hemd aantrok en die elegante manchetten dichtmaakte. ‘We hadden de strijdbijl moeten begraven,’ had hij gezegd. ‘We hadden lang hiervoor de strijdbijl moeten begraven.’

Dat hebben we geen van beiden gedaan, toen niet, maar daarna ook niet.

‘Jude,’ had hij gezegd, terwijl hij zijn hand over mijn kuit naar boven had laten glijden, ‘ben jij bang voor mij?’

Ik schraap mijn keel en verdring die herinneringen. ‘Ik bevel je om niet alleen te zijn van aanstaande zonsondergang tot zonsopkomst.’

Hij doet een stap naar achteren, alsof ik hem heb geslagen. Hij verwacht niet langer dat ik op deze arrogante manier bevelen uitdeel, alsof ik hem niet vertrouw.

De opperkoning van Elfhame maakt een lichte buiging. ‘Uw wens... Nee, laat dat maar zitten. Uw bevel is mijn bevel.’

Ik kan niet naar hem kijken als hij vertrekt. Ik ben een lafaard. Misschien komt het door de pijn in mijn been, misschien is het de bezorgdheid om mijn broer, maar ergens wil ik hem terugroepen, hem mijn verontschuldigen aanbieden.

Als ik er zeker van ben dat hij weg is ga ik op weg naar het feest. Met een paar stappen sta ik in de gang.

Madoc leunt tegen de wand. Hij heeft zijn armen over elkaar gevouwen en schudt zijn hoofd. ‘Ik kon het maar niet begrijpen, tot nu.’

Ik blijf staan. ‘Wat?’

‘Ik kwam Eik halen toen ik je met de opperkoning hoorde praten. Excuses voor het luistervinken.’

Ik hoor nauwelijks iets door het suizen in mijn oren. ‘Het is niet wat je –’

‘Als dat zo was, dan zou je niet weten wat ik dacht,’ werpt Madoc tegen. ‘Heel slim, dochter. Geen wonder dat je niet in de verleiding kwam door alles wat ik je bood. Ik heb gezegd dat ik je niet zou onderschatten, maar dat heb ik toch gedaan. Ik heb jou onderschat, en ik heb zowel je ambitie als je arrogantie onderschat.’

‘Nee,’ zeg ik. ‘Je begrijpt het –’

‘O, dat denk ik wel.’

Hij wacht niet tot ik heb uitgelegd dat Eik nog niet klaar is voor de troon, dat ik een bloedbad wil voorkomen, dat ik niet eens weet of ik wat ik heb langer dan een jaar en een dag kan behouden. Daar is hij te kwaad voor.

‘Eindelijk begrijp ik het. We zullen samen Orlagh en de Onderzee verslaan, maar als dat achter de rug is dan zullen wij elkaar over een schaakbord in de ogen kijken. En als ik jou versla, zal ik ervoor zorgen dat ik dat net zo grondig doe als bij welke andere tegenstander dan ook die heeft bewezen mijn gelijke te zijn.’

Voor ik kan bedenken hoe ik daarop moet reageren pakt hij mijn

arm vast en hij beent samen met mij over het gazon. ‘Kom,’ zegt hij. ‘We hebben allebei rollen te vervullen.’

Madoc loopt bij me weg om met een groepje ridders te praten dat bij een siervijver staat.

Ik blijf staan en knipper met mijn ogen tegen het felle zonlicht van de namiddag.

Hij knikt naar me voor hij vertrekt, het knikje van iemand die een tegenstander erkent.

Er loopt een huivering langs mijn rug. Nadat ik vergif in zijn glas had gedaan had ik bij de confrontatie in Heulhuis gedacht dat ik ons tot vijanden had gemaakt. Maar dit is veel erger. Hij weet nu dat ik tussen hem en de kroon in sta en het doet er weinig toe of hij me haat of van me houdt... Hij zal alles doen om mij die macht af te nemen.

Daar kan ik nu niets aan veranderen, dus ik ga naar de doolhof. In het hart ervan vindt de viering plaats.

Drie bochten en het lijkt alsof de feestvierders verder weg zijn. Geluiden klinken gedempt en van alle kanten komt een vaag gelach. De buksbomen zijn zodanig hoog dat ze desoriënterend werken.

Zeven bochten en ik ben verdwaald. Ik draai me om, maar kom tot de ontdekking dat de doolhof zichzelf heeft veranderd. De paden zijn niet meer waar ze eerst waren.

Natuurlijk. Dit is geen normale doolhof. Nee, hij wil me vast te grazen nemen.

Het schiet me te binnen dat er boomvolk tussen dit groen zit, klaar om Eik te beschermen. Of zij degenen zijn die me zitten te zieken weet ik niet, maar ik weet in elk geval zeker dat er iets luistert als ik spreek.

‘Ik houw mijn weg door jullie heen,’ vertel ik de bladerwanden. ‘Laten we dit spel eerlijk houden.’

Achter me klinkt het geritsel van takken. Als ik me omdraai is daar een nieuw pad ontstaan.

‘Dit kan maar beter naar het feest leiden,’ mopper ik, terwijl ik

die kant op loop. Ik hoop maar dat dit niet naar een geheime vergetelput leidt die is gereserveerd voor individuen die de doolhof bedreigen.

Nog een bocht en ik kom bij een rij witte bloempjes en een miniatuur stenen toren. Vanbinnen klinkt een vreemd geluid, half grom, half gejammer.

Ik trek Nachtvál. Niet veel wezens huilen in Faerie en de jammerende dingen die hier vaker voorkomen, zoals banshees, zijn uiterst gevaarlijk.

‘Wie is daar? Kom naar buiten, anders kom ik naar binnen.’

Tot mijn verrassing komt Heather tevoorschijn geschuifeld. Haar oren zijn spits en met bont begroeid, als die van een kat. Haar neus heeft een andere vorm en de stoppels van voelsprietjes en snorharen zijn zichtbaar bij haar wenkbrauwen en op de appeltjes van haar wangen.

Het ergste is dat het echt is, aangezien ik er niet doorheen kan kijken. Het is een serieuze betovering en volgens mij is die nog niet klaar met haar. Terwijl ik naar haar kijk verschijnt er een licht laagje vacht op haar armen als die van een lapjeskat.

‘W-wat is er gebeurd?’ stamel ik.

Ze doet haar mond open, maar in plaats van een antwoord klinkt er meelijwekkend gekerm.

Ik moet onwillekeurig lachen. Niet omdat het grappig is, maar omdat ik schrik. Dan voel ik me lullig, vooral als ze sist. Ik ga op mijn hurken zitten en krimp ineen als mijn hechtingen trekken. ‘Geen paniek. Het spijt me. Je verraste me gewoon. Dit is de reden dat ik je hebt gewaarschuwd om die amulet bij je te houden.’

Ze slaakt nog een sissende kreet.

‘Ja...’ Ik zucht. ‘Niemand wil “dat heb ik toch gezegd” horen. Geen zorgen. Welke eikel dit ook een leuke grap leek staat op het punt daar ontzettend veel spijt van te krijgen. Kom op.’

Ze volgt me, huiverend. Als ik mijn arm om haar heen sla, duikt ze met nog een sis weg. Ze blijft in elk geval staan. Gelukkig is ze

nog menselijk genoeg om bij me te blijven en niet weg te rennen.

We duiken de doolhof in, maar dit keer speelt die niet met ons. Na nog drie bochten staan we tussen de gasten. Een fontein klatert zacht; dat geluid vermengt zich met het geroezemoes.

Ik kijk om me heen of ik iemand zie die ik ken.

Taryn en Locke zijn er niet. Zij zijn vast naar een priel gegaan, waar ze elkaar onder vier ogen hun gelofte zullen doen: hun ware Faerieweljk, zonder getuigen en mysterieus. In een land waar leugens niet bestaan, hoeven beloften niet in het openbaar te worden gemaakt om bindend te zijn.

Vivi rent naar ons toe en pakt Heathers handen vast. Haar vingers hebben zich als klauwen omgekruld.

‘Wat is er gebeurd?’ wil Oriana weten.

‘Heather?’ vraagt Eik.

Ze kijkt hem aan met ogen die identiek zijn aan die van mijn zus.

Was dat het punt van de grap? Een kat voor een meisje met kat-tenogen?

‘Doe iets,’ zegt Vivi tegen Oriana.

‘Ik ben niet goed met betoveringen,’ antwoordt ze. ‘Vloeken ongedaan maken is nooit mijn specialiteit geweest.’

‘Wie heeft dit gedaan? Hij kan het ongedaan maken.’ Er klinkt een grom door in mijn stem waardoor ik als Madoc klink.

Vivi kijkt me vreemd aan.

‘Jude,’ waarschuwt Oriana.

Heather wijst met haar knokkels.

Bij een trio van fluitspelende faunen staat een jongen met kat-tenoren.

Ik loop door het hart van de doolhof naar hem toe. Een hand gaat naar het gevest van mijn zwaard. Alle frustratie die ik voel door alles waar ik geen controle over heb, richt zich op deze situatie. Met mijn andere hand sla ik de roemer groene wijn uit zijn greep. De vloeistof verzamelt zich op de klaver alvorens onder onze voeten in de aarde te dringen.

‘Wat heeft dit te betekenen?’ wil hij verontwaardigd weten.

‘Je hebt dat meisje daar vervloekt,’ vertel ik. ‘Los dit onmiddellijk op.’

‘Ze bewonderde mijn oren,’ legt de jongen uit. ‘Ik gaf haar alleen maar wat ze wilde. Een presentje.’

‘Dat zal ik zeggen nadat ik je buik heb opengereten en je ingewanden als slingers gebruik. “Ik gaf hem alleen maar wat hij wilde, want als hij niet ontweid had willen worden, dan had hij gehoor gegeven aan mijn uiterst redelijke verzoek.”’

Met een woedende blik naar iedereen om zich heen loopt hij stampvoetend over het gras en zegt een paar woorden. De vloek vervaagt.

Heather begint opnieuw te snikken terwijl haar menselijkheid terugkeert. Haar hele lichaam trilt. ‘Ik wil gaan,’ zegt ze uiteindelijk met bevende, brekende stem. ‘Ik wil nu meteen naar huis gaan en nooit meer terugkomen.’

Vivi had haar beter moeten voorbereiden, had ervoor moeten zorgen dat ze altijd een amulet bij zich had, of nog beter twee. Ze had Heather nooit alleen moeten laten ronddwalen.

Ik ben bang dat dit voor een deel mijn schuld is. Taryn en ik hebben het ergste van wat het betekende om mens te zijn in Faerie voor Vivi verborgen. Volgens mij dacht Vivi dat omdat haar zussen oké waren, Heather dat ook zou zijn, maar wij zijn nooit oké geweest.

‘Het komt goed.’ Vivi wrijft geruststellend over Heathers rug. ‘Het komt goed. Het was gewoon een beetje vreemd. Over een tijdje zul je het grappig vinden.’

‘Ze zal het helemaal niet grappig vinden,’ zeg ik.

Vivi kijkt me boos aan en Heathers gesnik wordt heviger.

Uiteindelijk legt Vivi haar vinger onder Heathers kin en heft haar gezicht zodat ze haar goed kan aankijken. ‘Het is goed,’ herhaalt ze.

Ik hoor de betovering in haar stem. De magie zorgt ervoor dat Heathers hele lichaam ontspant.

‘Je herinnert je het laatste half uur niet. Je hebt het geweldig naar

je zin gehad op de bruiloft, maar bent toen gevallen. Je hebt gehuild omdat je je knie hebt bezeerd. Dat is toch helemaal niet nodig?’

Heather kijkt gegeneerd om zich heen en veegt dan haar tranen weg. ‘Ik schaam me een beetje,’ zegt ze met een lach. ‘Ik ben gewoon een beetje geschrokken.’

‘Vivi,’ sis ik.

‘Ik weet wat je gaat zeggen,’ zegt Vivi met zachte stem. ‘Maar het is alleen deze keer. En voor je het vraagt, ik heb dit nog nooit gedaan. Maar zij hoeft zich dat niet allemaal te herinneren.’

‘Natuurlijk wel,’ zeg ik. ‘Anders past ze de volgende keer niet op.’ Ik ben zo kwaad dat ik de woorden er nauwelijks uit krijg, maar ik moet dit Vivi duidelijk maken. Ze moet beseffen dat zelfs afschuwelijke herinneringen beter zijn dan rare gaten in je geheugen of de leegte van je gevoelens die nergens op slaan. Voor ik daarmee kan beginnen staat de Schim naast me. Hij heeft Vulciber meegebracht. Ze zijn allebei in uniform.

‘Kom mee,’ zegt de Schim ongebruikelijk bot.

‘Wat is er?’ vraag ik scherp. In gedachten ben ik nog steeds bij Vivi en Heather. Zo grimmig heb ik de Schim nog nooit gezien.

‘De Onderzee is in actie gekomen.’

Ik kijk om me heen of ik Eik zie, maar hij staat nog op dezelfde plek als waar ik hem net heb achtergelaten, bij Oriana. Hij kijkt naar Heather om er zeker van te zijn dat er niets met haar aan de hand is. Hij heeft een lichte frons op zijn voorhoofd, maar het enige gevaar dat hij lijkt te lopen is dat van slechte invloed.

Cardan staat aan de andere kant van het grasveld, vlak bij waar Taryn en Locke net zijn teruggekeerd van hun geloften. Taryn ziet er verlegen uit en ze heeft een blos op haar wangen. Kobolden en krekels, hofdames en kollen haasten zich naar haar toe om haar te zoenen. De lucht is strakblauw, de wind is zacht en draagt de geur van bloemen met zich mee.

‘De Vergeteltoren. Vulciber staat erop dat je die ziet,’ zegt de Bom. ‘Jude?’

Ik heb haar niet eens zien aankomen. Ze is helemaal in het zwart gehuld en heeft haar haar in een strak knotje. Ik draai me om naar mijn spionnen. ‘Ik begrijp het niet.’

‘We leggen het onderweg wel uit,’ zegt Vulciber. ‘Klaar om te gaan?’

‘Een momentje.’ Ik moet Taryn feliciteren voor ik ga, haar op haar wangen zoenen en iets aardigs zeggen, zodat ze weet dat ik er ben geweest, ook al moet ik nu gaan. Maar als ik naar haar kijk, overwegend hoe snel ik dat kan doen, blijft mijn blik op haar oorbellen rusten.

Aan haar oorlellen bungelen een maan en een ster. Dezelfde waarvoor ik met Grimsen heb onderhandeld. Het paar dat ik in het bos ben verloren. Ze droeg ze niet toen we in het rijtuig stapten, dus ze moet ze hebben gekregen...

Naast haar lacht Locke zijn vossenlach en als hij loopt hinkt hij licht.

Heel even staar ik alleen maar. Mijn geest weigert te erkennen wat ik zie. Locke. Locke was bij de ruiters. Locke en zijn vrienden op de nacht voor zijn huwelijk. Een soort vrijgezellenfeest. Blijkbaar wilde hij het me betaald zetten dat ik hem had bedreigd. Dat, of misschien wist hij dat hij nooit trouw zou kunnen blijven en had hij besloten achter mij aan te gaan voor ik achter hem aan kon gaan.

Ik kijk een laatste keer naar ze en besef dat ik nu niets kan doen.

‘Geef het nieuws over de Onderzee door aan de Grootgeneraal,’ zeg ik tegen de Bom. ‘En zorg ervoor –’

‘Ik pas op je broer,’ verzekert ze me. ‘En op de opperkoning.’

Ik keer de bruiloft mijn rug toe en volg Vulciber en de Schim. Gele paarden met lange manen staan vlakbij gezadeld te wachten. We stijgen op en rijden naar de gevangenis.

Van buitenaf is het enige bewijs dat er iets verkeerd zou kunnen zijn dat de golven hoger komen dan ik ze ooit heb gezien. Er liggen plassen water op de oneffen tegels.

Binnen zie ik de bleke lichamen van ridders. Bij de paar die op hun rug liggen is de mond gevuld met water alsof hun lippen de rand van een kopje waren. Anderen liggen op hun zij. Al hun ogen zijn vervangen door parels.

Verdronken op het land.

Ik ren de trap af, doodsbang voor wat er met Cardans moeder is gebeurd. Ze is daar echter nog, levend. Ze kijkt me knipperend met haar ogen aan vanuit de schemering. Heel even blijf ik uit opluchting met mijn hand op mijn hart voor haar cel staan.

Dan trek ik Nachtsval en houw zo tussen spijl en slot door. Vonken vliegen en de deur gaat open.

Asha kijkt me achterdochtig aan.

‘Ga,’ zeg ik. ‘Vergeet onze afspraken. Vergeet alles. Maak dat je wegkomt.’

‘Waarom doe je dit?’ vraagt ze.

‘Voor Cardan.’ Ik laat het tweede deel van mijn antwoord on gezegd: ‘Omdat zijn moeder nog leeft en de mijne niet, omdat zelfs als hij je haat, hij in elk geval een kans moet krijgen om je dat te vertellen.’

Met een laatste verbijsterde blik op mij loopt ze de trap op.

Ik moet weten of Balekin nog gevangenzit, als hij nog leeft. Ik daal voorzichtig verder af in de duisternis, met een hand tegen de wand terwijl ik met de andere mijn zwaard vasthoud.

De Schim roept mijn naam, waarschijnlijk omdat Asha onverwacht voor zijn neus staat, maar ik denk alleen maar aan mijn doel, ga de wenteltrap af, sneller en sneller.

Ik tref de cel van Balekin leeg aan. De tralies zijn verbogen en kapot, zijn overdadige kleden zijn nat en zitten onder het zand.

Orlagh heeft Balekin gehaald. Ze heeft een prins van Faerie recht onder mijn neus vandaan gestolen.

Ik vervloek mijn eigen kortzichtigheid. Ik wist dat ze elkaar zagen, dat ze samen plannen hadden gesmeed, maar ik was er vanwege Nicasia zeker van dat Orlagh Cardan oprecht als de bruidegom van de zee wilde hebben. Het kwam niet bij me op dat Orlagh zou handelen voordat ze een antwoord had gekregen. En ik had niet gedacht dat toen ze dreigde bloed te nemen, ze het over Balekin had.

Balekin. Het zou lastig zijn om de kroon van Faerie op zijn hoofd te plaatsen als Eik die daar niet op plaatst. Maar mocht Cardan ooit troonsafstand doen, dan zou dat een periode van instabiliteit betekenen, nog een kroning, nog een kans voor Balekin om te regeren.

Ik denk aan Eik, die nog niet klaar is voor dit alles. Ik denk aan Cardan, die ik moet overhalen om opnieuw trouw aan me te zweren, vooral nu.

Ik ben nog steeds aan het vloeken als ik een golf tegen de rotsen hoor slaan, zo hard dat het geluid ervan door de Toren weergalmt. De Schim schreeuwt opnieuw mijn naam, van dichterbij dan ik verwacht.

Ik draai me om als hij in het zicht verschijnt. Naast hem staan drie leden van het zeevolk die me met hun fletse ogen in de gaten houden. Het duurt even om het beeld voor me te begrijpen, om te beseffen dat de Schim niet geboeid is of zelfs wordt bedreigd. Om te beseffen dat dit verraad is.

Mijn gezicht wordt heet. Ik wil kwaad zijn, maar in plaats daarvan ontstaat er een gebrul in mijn hoofd dat al het andere overstemt.

De zee slaat opnieuw tegen de kust, beukt tegen de zijkant van de Toren. Ik ben blij dat ik Nachtval al in mijn hand heb. 'Waarom?'

Nicasia's woorden dreunen door mijn hoofd als de branding. *Iemand die jij vertrouwt heeft je al verraden.*

'Ik diende prins Dain,' zegt de Schim. 'Niet jou.'

Ik wil wat zeggen als ik iets achter me hoor ritselen. Pijn schiet door mijn achterhoofd en dan... niets meer.

Boek 2

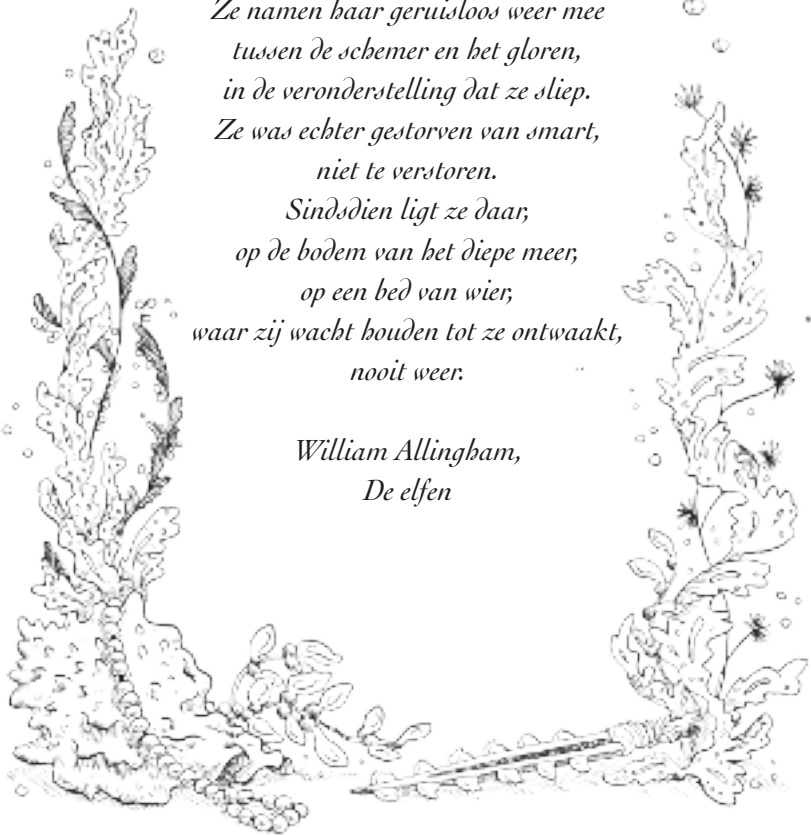
*Ze ontvoerden kleine Bridget,
hielden haar zeven jaar lang.*

*Toen ze terugkeerde
waren al haar vrienden verdwenen.
Ze namen haar geruisloos weer mee
tussen de schemer en het glore,
in de veronderstelling dat ze sliep.*

*Ze was echter gestorven van smart,
niet te verstoren.*

*Sindsdien ligt ze daar,
op de bodem van het diepe meer,
op een bed van wier,
waar zij wacht houden tot ze ontwaakt,
nooit weer.*

*William Allingham,
De elfen*

Ik word wakker op de bodem van de zee. Mijn eerste reactie is paniek. Er zit water in mijn longen en ik voel een enorme druk op mijn borst. Ik doe mijn mond open om te gillen. Er komt geluid uit, maar niet wat ik verwacht. Daar schrik ik zo van dat ik ermee ophoud en beseft dat ik niet verdrink.

Ik leef. Ik adem water, zwaar, moeizaam, maar ik adem het.

Onder me is een bed gemaakt van koraal met een matras van kelp. Lange strengen ervan wiegen mee met de stroming. Ik ben in een gebouw dat ook uit koraal lijkt te bestaan. Vissen flitsen door het raam.

Nicasia drijft aan mijn voeteneind. Haar voeten zijn vervangen door een lange staart. Het is alsof ik haar voor het eerst zie door haar in het water te zien, om haar blauwgroene haar om haar heen te zien kronkelen en haar lichte ogen metaalachtig te zien blinken onder de golven. Ze was mooi op het land, maar hier ziet ze er elementair uit. Haar schoonheid is angstaanjagend.

‘Dit is voor Cardan,’ zegt ze, vlak voor ze haar vuist balt en me in mijn maag stompt.

Ik had niet gedacht dat het onder water mogelijk was om de benodigde vaart te krijgen om iemand te stompen, maar dit is haar wereld en zij redt zich hier prima. 'Au!' Ik wil over de plek wrijven waar ze me heeft geraakt, maar mijn polsen zitten in zware boeien en ik kan ze niet ver bewegen. Ik keer mijn gezicht opzij en zie dat rotsblokken me aan de vloer verankeren. Ik word opnieuw bevangen door paniek, maar die brengt dit keer een onwerkelijk gevoel met zich mee.

'Ik weet niet wat voor truc je met hem hebt uitgehaald, maar daar kom kom ik wel achter.'

Het is zenuwslopend hoe dicht ze bij de waarheid zit. Toch betekent het niet dat ze iets zeker weet. Ik dwing mezelf me daarop te concentreren, op het hier en nu, op het ontdekken wat ik kan en het maken van een plan. Maar dat is lastig nu ik zo ontzettend kwaad ben, kwaad op de Schim omdat hij me heeft verraden, op Nicasia en op mezelf, mezelf, altijd op mezelf, meer dan op wie dan ook. Razend op mezelf omdat ik in deze situatie terecht ben gekomen. 'Wat is er met de Schim gebeurd?' bijt ik haar toe. 'Waar is hij?'

Nicasia kijkt me met tot spleetjes vernauwde ogen aan. 'Wat?'

'Hij heeft je geholpen me te ontvoeren. Heb je hem betaald?' Ik probeer kalm te klinken. Wat ik nu vooral wil weten is wat ik niet kan vragen... Weet zij wat de Schim voor het Schaduwhof in petto heeft? Maar om dat te ontdekken en hem tegen te houden moet ik ontsnappen.

Nicasia legt haar hand tegen mijn wang en strijkt mijn haar naar achteren. 'Maak jij je maar druk om jezelf.'

Misschien wilde ze me hier alleen maar hebben uit persoonlijke jaloezie. Misschien kan ik hier nog wegkomen.

'Jij denkt dat ik een trucje heb uitgehaald omdat Cardan mij meer mag dan jou,' zeg ik. 'Maar jij hebt met een kruisboog op hem geschoten. Natuurlijk mag hij mij meer.'

Ze trekt bleek weg, haar mond zakt verrast open, maar dan perst

ze haar lippen woedend op elkaar als ze beseft waar ik het over heb, dat ik het hem heb verteld.

Misschien is het geen goed idee om haar woedend te maken terwijl ik machteloos ben, maar ik hoop dat ik haar zover kan krijgen dat ze me vertelt waarom ik hier ben en hoelang ik moet blijven. Er is al tijd verstreken terwijl ik bewusteloos was. Tijd waarin Madoc een oorlog kan plannen met de nieuwe informatie over mijn invloed op de kroon, waarin Cardan kan doen en laten wat zijn chaotische hart begeert, waarin Locke iedereen binnen bereik kan bespotten en bij zijn dramatische toestanden kan betrekken, waarin de Raad kan aandringen op overgave aan de zee, en ik kan niets doen om dat tegen te houden.

Hoeveel tijd zal ik hier doorbrengen? Hoelang voor het werk van vijf maanden ongedaan is gemaakt? Ik denk aan Val Moren die dingen in de lucht gooide en ze om hem heen liet vallen. Aan zijn menselijke gezicht en zijn onsympathieke menselijke ogen.

Nicasia lijkt zich te hebben herpakt, al zwiept haar lange staart ongedurig heen en weer. 'Tja, je bent nu van ons, sterveling. Cardan zal spijt krijgen van de dag dat hij besloot jou te vertrouwen.'

Ze wil me banger maken, maar ik ben een beetje opgelucht. Ze geloven niet dat ik over een speciale kracht beschik. Zij denken dat ik een bijzondere kwetsbaarheid heb. Zij denken dat ze me kunnen beheersen zoals elke andere sterveling.

Toch is opluchting het laatste wat ik moet laten blijken. 'Ja, Cardan moet jou nodig meer vertrouwen. Je komt heel betrouwbaar over. Het is niet alsof je hem op het moment verraadt of zo.'

Nicasia haalt een mes gemaakt van een haaiantand uit haar schoudergordel en kijkt me recht aan. 'Ik zou je pijn kunnen doen en je zou je er niets van herinneren.'

'Maar jij wel.'

Ze glimlacht. 'Misschien zou dat iets zijn om te koesteren.'

Mijn hart bonkt in mijn keel, maar ik weiger daar iets van te laten blijken. 'Moet ik je laten zien waar je de punt moet plaatsen? Het is

een voorzichtig werkje, om pijn te veroorzaken zonder permanente schade aan te richten.’

‘Ben jij te stom om bang te zijn?’

‘O, ik ben bang,’ vertrouwt ik haar toe. ‘Maar niet voor jou. Wie me hier ook heen heeft laten brengen... ik neem aan dat het je moeder en Balekin waren... Ze hebben me ergens voor nodig. Daar ben ik bang voor, maar niet voor jou, een onhandige folteraar die van geen enkel belang is voor welke plannen wie dan ook heeft.’

Nicasia zegt een woord en er ontstaat een verstikkende pijn in mijn longen. Ik krijg geen adem. Ik doe mijn mond open en de pijn wordt alleen maar erger.

Dan is het maar voorbij... Maar het gaat niet vlug genoeg.

De volgende keer dat ik wakker word, ben ik alleen.

Ik lig daar, water stroomt om me heen, mijn longen werken weer. Hoewel het bed zich nog steeds onder me bevindt, ben ik me ervan bewust dat ik erboven drijf.

Mijn hoofd doet zeer en mijn buik doet pijn, een combinatie van honger en het gevolg van die stomp. Het water is kil, een diepe kou die tot in mijn aderen doordringt, waardoor mijn bloed trager stroomt. Ik weet niet zeker hoelang ik buiten bewustzijn ben geweest, niet zeker hoelang het geleden is dat ik uit de Toren ben gehaald. Terwijl de tijd verstrijkt en visjes op bezoek komen om aan mijn voeten en haar te plukken, aan de hechtingen van mijn wond, verdwijnt de woede en maakt die plaats voor wanhoop.

Had ik Taryn nu maar een zoen op haar wang gegeven voor mijn vertrek. Had ik er maar voor gezorgd dat Vivi begrijpt dat als ze van een sterveling houdt, ze voorzichtiger met haar moet zijn. Had ik Madoc maar verteld dat het altijd mijn bedoeling was dat Eik op de troon zou komen.

Had ik maar meer plannen gemaakt. Had ik maar meer instructies achtergelaten. Had ik de Schim maar nooit vertrouwd.

Ik hoop dat Cardan me mist.

Ik weet niet zeker hoelang ik zo drijf, hoe vaak ik in paniek raak en aan mijn kettingen ruk, hoe vaak het gewicht van het water op me benauwend wordt en ik erin stik.

Een meerman zwemt de kamer binnen. Hij beweegt zich met immense gratie door het water. Zijn haar is gestreept groen en dezelfde strepen zijn op zijn lichaam te zien. Zijn grote ogen flitsen in het onverschillige water.

Hij gebaart met zijn handen en maakt een paar geluiden die ik niet begrijp. Dan past hij overduidelijk zijn verwachtingen aan en spreekt opnieuw. 'Ik ben hier om je voor te bereiden om je bij koningin Orlagh te voegen voor het avondmaal. Als je moeilijk doet kan ik je zo bewusteloos krijgen. Zo had ik je ook gehoopt aan te treffen.'

Ik knik. 'Niet moeilijk doen, begrepen.'

Meer meervolk komt de kamer binnen, mannen en vrouwen met groene, gele en zwartgetipte staarten. Ze zwemmen om me heen, staren naar me met hun grote, blinkende ogen.

Een van hen maakt me los van het bed en een ander stuurt mijn lichaam tot ik rechtop hang. Ik ben nagenoeg gewichtloos in het water. Mijn lichaam gaat waar het heen wordt geduwd.

Als ze me beginnen uit te kleden raak ik opnieuw in paniek, een soort dierlijke reactie. Ik kronkel in hun armen, maar ze houden me stevig vast en trekken een doorzichtig gewaad over mijn hoofd. Het is zowel kort als dun, is nauwelijks een kledingstuk te noemen. Het deint om me heen, en ik weet zeker dat het grootste deel van mijn lichaam eronder zichtbaar is. Ik probeer niet naar beneden te kijken uit angst dat ik zal blozen.

Dan word ik in parelsnoeren gewikkeld, mijn haar wordt opgestoken met een kroon van schelpen en een net van wier. De wond op mijn been wordt verbonden met een bandage van zeegras. Eindelijk

word ik door het enorme kasteel van koraal geleid. Het schemerige licht wordt opgelicht door gloeiende kwallen.

Het meervolk brengt me naar een banketzaal zonder plafond, zodat ik als ik omhoogkijk scholen vis en zelfs een haai boven me zie, en daarboven het glinsterende licht van wat het wateroppervlak moet zijn.

Blijkbaar is het dag.

Koningin Orlagh zit aan het hoofd van de tafel op een enorme troonachtige zetel die bedekt is met zeepokken en schelpen. Krabben en levende zeesterren kruipen eroverheen, waaivormig koraal en felgekleurde anemonen bewegen mee op de stroming.

De vrouw zelf is onmogelijk koninklijk. Ze laat haar zwarte ogen over me heen glijden.

Ik krimp in elkaar in de wetenschap dat ik naar iemand kijk die langer heeft geregeerd dan generaties van sterfelijke levens.

Naast haar zit Nicasia, op een maar iets minder indrukwekkende stoel. En aan het andere uiteinde van de tafel zit Balekin op een veel minder overdadige stoel.

‘Jude Duarte,’ zegt hij. ‘Nu weet je hoe het voelt om gevangen te zitten. Hoe is het om weg te rotten in een cel? Om te denken dat je daar zult sterven?’

‘Geen idee,’ kaats ik terug. ‘Ik heb aldoor geweten dat ik daar weg zou komen.’

Koningin Orlagh laat haar hoofd naar achteren zakken en lacht. ‘Op een bepaalde manier is dat ook zo. Kom hier.’

Ik hoor de betovering in haar stem en herinner me dat Nicasia zei dat ik me niets zou herinneren van wat ze me zou aandoen. Eerlijk gezegd mag ik van geluk spreken dat ze me niets ergers heeft aangedaan.

Mijn flinterdunne gewaad laat duidelijk zien dat ik geen amulet draag. Zij weten niet van de geas die Dain over me heeft uitgesproken. Zij denken dat ik geheel vatbaar ben voor betoveringen. Ik kan doen alsof. Ik kan dit.

Ik zwem naar haar toe met een zorgvuldig neutrale uitdrukking op mijn gezicht.

Orlagh kijkt me diep in de ogen.

Het is afgrijselijk moeilijk om mijn blik niet af te wenden, om mijn uitdrukking open en oprecht te houden.

‘Wij zijn je vrienden,’ zegt Orlagh, terwijl ze met lange nagels over mijn wang strijkt. ‘Je houdt ontzettend veel van ons, maar dat mag je nooit aan iemand buiten deze zaal vertellen. Je bent loyaal aan ons en zou absoluut alles voor ons doen. Toch, Jude Duarte?’

‘Ja,’ zeg ik zonder te aarzelen.

‘Wat zou je voor mij doen, voortje van me?’ vraagt ze.

‘Alles, mijn koningin.’

Ze kijkt naar Balekin aan de andere kant van de tafel. ‘Zie je? Zo doe je dat.’

Hij komt nors over. Hij heeft zichzelf hoog zitten en vindt het maar niets om op zijn plek te worden gezet. Als de oudste van Eldreds kinderen nam hij het zijn vader kwalijk dat hij hem niet serieus als troonopvolger had overwogen. Hij haat het ongetwijfeld hoe Orlagh tegen hem praat. Als hij dit bondgenootschap niet nodig had en als hij zich niet in haar domein bevond, zou hij dat vast niet toelaten.

Misschien is hier een kloof waar ik gebruik van kan maken.

Weldra wordt er een optocht van gerechten binnengebracht onder stolpen van lucht, zodat die zelfs onder water droog blijven tot het moment dat ze worden genuttigd.

Rauwe vis is in kunstige rozetjes en slimme vormen gesneden. Oesters, geparfumeerd met geroosterd wier. Glinsterende rode en zwarte visseneitjes.

Ik weet niet of ik mag eten zonder expliciete toestemming, maar ik heb honger en ben bereid het risico van een reprimande te nemen.

De rauwe vis is mild van smaak en vermengd met wat peperachtig groen. Ik verwacht niet dat ik het lekker zal vinden, maar dat is wel

zo. Ik slik snel drie roze reepjes tonijn door. Mijn hoofd doet nog steeds pijn, maar mijn maag voelt iets beter.

Tijdens het eten denk ik na over wat ik moet doen: aandachtig luisteren en me gedragen alsof ik ze vertrouw, alsof ik loyaal aan hen ben. Om dat te kunnen moet ik mezelf dwingen om in ieder geval de schaduw van dat sentiment te voelen.

Ik kijk naar Orlagh en stel me voor dat zij me heeft opgevoed, niet Madoc, dat ik Nicasia's soort van zus ben en dat ze soms gemeen tegen me is maar het uiteindelijk voor me opneemt. Ik kijk naar Balekin en mijn verbeelding weigert mee te werken, maar ik probeer hem als een nieuw familielid te zien, iemand die ik begin te vertrouwen omdat alle anderen dat doen. Ik glimlach naar ze, een brede lach die bijna niet als een leugen voelt.

Orlagh richt haar aandacht op mij. 'Vertel me meer over jezelf, voorntje.'

Mijn glimlach verzwakt bijna, maar ik concentreer me op mijn volle maag, op het prachtige, wonderlijke landschap. 'Zo veel valt er niet te vertellen. Ik ben een sterfelijk meisje dat is opgegroeid in Faerie. Dat is het meest interessante aan mij.'

Nicasia frons haar wenkbrauwen. 'Heb je Cardan gekust?'

'Is dat belangrijk?' wil Balekin weten. Hij eet oesters en prikt de een na de ander aan een piepkleine vork.

Orlagh zegt niets, maar knikt naar Nicasia.

Dat mag ik wel, dat ze haar dochter boven Balekin plaatst. Het is goed om iets te hebben wat ik aan haar kan waarderen, iets om me op te concentreren om de warmte in mijn stem echt te houden.

'Het is belangrijk als het de reden is waarom hij niet akkoord ging met een bondgenootschap met de Onderzee,' zegt Nicasia.

'Ik weet niet of ik moet antwoorden...' Ik kijk met hopelijk schijnbaar oprechte verwarring om me heen. 'Maar... ja.'

Nicasia's gezicht betreft.

Nu ik 'betoverd' ben, schijnt ze niet te denken dat ze zich in mijn bijzijn groot hoeft te houden. 'Meer dan één keer? Houdt hij van je?'

Ik had niet beseft hoe erg ze had gehoopt dat ik had gelogen toen ik haar had verteld dat ik hem had gekust. ‘Meer dan één keer, maar nee. Hij houdt niet van me. Totaal niet.’

Nicasia kijkt naar haar moeder en knikt, geeft aan dat ze haar antwoorden heeft.

Orlagh stapt over op een ander onderwerp. ‘Je vader moet heel erg kwaad op je zijn omdat je al zijn plannen hebt verpest.’

‘Ja.’ Kort en bondig. Hier hoeft ik niet over te liegen.

‘Waarom heeft de generaal Balekin niets verteld over de afkomst van Eik?’ gaat ze verder. ‘Was dat niet makkelijker geweest dan heel Elfhame af te zoeken naar prins Cardan na het in bezit nemen van de kroon?’

‘Ik geniet zijn vertrouwen niet. Toen niet en nu al helemaal niet. Ik weet alleen dat hij een reden had.’

‘Hij wilde mij ongetwijfeld verraden,’ zegt Balekin.

‘Als Eik opperkoning was, dan zou Madoc degene zijn die over Elfhame regeert.’ Dat is niets wat ze al niet weten.

‘En dat wilde jij niet.’

Er komt een bediende binnen met een zijden zakdoek gevuld met vis.

Orlagh spietst er een aan een lange nagel, waardoor een dun lintje bloed door het water naar me toe kringelt. ‘Interessant.’

Aangezien dat geen vraag is hoeft ik niet te antwoorden.

Een aantal andere bedienden haalt de schalen weg.

‘En zou je ons tot aan de deur van Eik brengen?’ vraagt Balekin. ‘Zou je ons meenemen naar de sterfelijke wereld, hem bij je grote zus weghalen en hem naar ons brengen?’

‘Natuurlijk,’ lieg ik.

Balekin werpt een blik op Orlagh.

Als zij Eik zouden ontvoeren, zouden ze hem onder de zee kunnen opvoeden en hem met Nicasia laten trouwen. Dan zouden ze een geheel eigen Struikwinde-tak hebben die loyaal is aan de Onderzee. Dan zouden ze naast Balekin andere mogelijkheden hebben

om toegang te krijgen tot de troon, iets wat hem niet zal bevalen.

Een spel op de lange termijn, maar in Faerie is dat een redelijke manier om te spelen.

‘Die Grimsen,’ zegt Orlagh tegen haar dochter. ‘Geloof je oprecht dat hij een nieuwe kroon kan maken?’

Heel even voelt het alsof mijn hart abrupt stilstaat. Ik ben blij dat niemand op mij let, want volgens mij kan ik mijn afschuw niet verbergen.

‘Hij heeft de Bloedkroon gecreëerd,’ zegt Balekin. ‘Als hij die heeft gemaakt, kan hij zeker een andere maken.’

Orlagh schenkt hem een vermanende blik. Zij wacht op het antwoord van Nicasia.

‘Hij is smid,’ antwoordt Nicasia. ‘Hij kan niet onder het zeeoppervlak smeden, dus hij zal altijd het land verkiezen. Maar na de dood van de Elzenkoning snakt hij naar roem. Hij wenst een opperkoning die hem dat zal geven.’

Dit is hun plan, nu weet ik het, denk ik, terwijl ik mijn schrik probeer te onderdrukken. Als ik kan ontsnappen, kan ik ze tegenhouden, een mes in Grimsens rug steken voor hij de kroon klaar heeft. Ik twijfel soms aan mijn effectiviteit als hofmeester, maar nooit als moordenaar.

‘Voorntje,’ zegt Orlagh, en ze kijkt me aan. ‘Vertel me wat Cardan je heeft beloofd als je hem helpt.’

‘Maar zij...’ begint Nicasia.

Orlagh kijkt haar scherp aan. ‘Dochter,’ zegt de koningin van de Onderzee, ‘jij ziet niet wat zich recht onder je neus bevindt. Cardan heeft de troon van dit meisje gekregen. Zoek niet langer naar welke greep zij op hem heeft... zoek naar welke greep hij op haar heeft.’

Nicasia werpt mij een nukkige blik toe. ‘Wat bedoel je daarmee?’

‘Jij hebt gezegd dat Cardan niet veel om haar geeft en toch heeft ze hem tot opperkoning gemaakt. Misschien besefte hij dat ze nuttig zou zijn en heeft hij daar gebruik van gemaakt, met kusjes en vleierij, net zoals jij die smid voor je hebt gewonnen.’

Nicasia kijkt verbaasd, alsof haar hele wereldbeeld op zijn kop staat. Misschien ziet ze Cardan niet als iemand die achterbaks is.

Toch zie ik dat iets hieraan haar bevalt. Als Cardan me heeft verleid om hem te helpen, hoeft ze zich niet langer zorgen te maken dat hij om me geeft. In plaats daarvan hoeft ze zich alleen zorgen te maken over mijn nuttigheid.

‘Wat heeft hij je beloofd in ruil voor de kroon van Elfhame?’ vraagt Orlagh uiterst behoedzaam.

‘Ik heb altijd een plek in Faerie willen hebben. Hij zei dat hij me hofmeester zou maken, zijn rechterhand, net als Val Moren in het hof van Eldred. Hij zou ervoor zorgen dat ik gerespecteerd zou worden, zelfs gevreesd.’ Dat is natuurlijk een leugen. Hij heeft me nooit iets beloofd, en Dain heeft zelfs nog minder beloofd. Maar, o, als iemand dat toch eens had gedaan. Als Madoc dat had gedaan. Het zou heel lastig zijn geweest om daar nee tegen te zeggen.

‘Zeg je nu dat je je vader hebt verraden en die idioot op de troon hebt gezet in ruil voor een báán?’ vraagt Balekin ongelovig.

‘De opperkoning van Elfhame zijn is ook een baan en kijk eens naar wat er is geofferd om die te bemachtigen.’ Ik zwijg even, vraag me af of ik te scherp heb gesproken voor hen om te geloven dat ik nog steeds betoverd ben, maar Orlagh glimlacht alleen.

‘Dat is waar, lieverd,’ zegt ze dan. ‘En vertrouwen wij niet op Grimsen, terwijl we hem een soortgelijke beloning bieden?’

Balekin kijkt ongelukkig, maar hij gaat er niet tegenin. Het is veel makkelijker om te geloven dat Cardan het meesterbrein is dan een sterfelijk meisje.

Het lukt me nog drie plakjes vis te eten en ik drink een soort thee van geroosterde rijst en zeewier door een speciaal rietje dat ervoor zorgt dat die zich niet met zeewater mengt voor ik naar een zeegrot word geleid. Nicasia vergezelt het meervolk dat me daar brengt.

Dit is geen slaapkamer, maar een kooi. Als ik door de opening word geduwd kom ik tot de ontdekking dat, hoewel ik nog steeds

drijfnaat ben, mijn omgeving droog is en gevuld met lucht die ik abrupt niet in me kan opnemen.

Ik stik, mijn lichaam stuiptrekt. Al het ingeademde water komt samen met een paar stukjes deels verteerde vis naar boven.

Nicasia lacht. De betovering klinkt zwaar door in haar stem als ze zegt: 'Is dit geen prachtige kamer?'

Het enige wat ik zie is een ruwe stenen vloer. Er zijn geen meubels. Er is verder helemaal niets.

Haar stem klinkt dromerig. 'Je zult het hemelbed geweldig vinden, net als het beddengoed. En dan die schattige bijzettafeltjes. Je hebt je eigen pot thee waar de stoom nog af komt. Die zal steevast de perfecte temperatuur hebben en heerlijk smaken als je ervan drinkt.' Ze zet een glas zeewater op de vloer.

Dat zal dan de thee zijn. Als ik daarvan drink, zoals zij voorstelt, zal mijn lichaam binnen de kortste keren uitgedroogd raken. Stervelingen kunnen een paar dagen zonder vers water, maar aangezien ik zeewater heb geademd kan ik al in moeilijkheden zitten.

'Weet je...' zegt ze, terwijl ik doe alsof ik de kamer bewonder, vol ontzag een rondje draai en me dwaas voel. '... niets van wat ik je kan aandoen zal zo erg zijn als wat jij jezelf gaat aandoen.'

Ik keer me naar haar toe, frons mijn wenkbrauwen met gespeelde verwarring.

'Het doet er niet toe.' Ze vertrekt.

De rest van de avond lig ik op de harde vloer te woelen, terwijl ik het probeer te laten lijken alsof ik nog nooit zulke weelde heb ervaren.

23

Ik word duizelig wakker en heb verschrikkelijke kramp in mijn buik. Het koude zweet parelt op mijn voorhoofd en mijn ledematen beven onbedaarlijk.

Het grootste deel van het jaar heb ik mijn lichaam elke dag vergiftigd. Mijn lichaam is aan de doseringen gewend, die nu veel hoger zijn dan toen ik ermee begon. Ik ben eraan verslaafd en kan niet meer zonder.

Ik lig op de stenen vloer en probeer mijn gedachten op een rijtje te krijgen, probeer me de vele keren te herinneren dat Madoc op veldtocht was en probeer mezelf wijs te maken dat dat elke keer oncomfortabel voor hem was. Soms sliep hij op de grond, met zijn hoofd op een pluk onkruid en zijn eigen armen. Soms was hij gewond en vocht hij toch verder. Hij is niet gestorven.

Ik ga ook niet sterven.

Dat blijf ik in gedachten herhalen, maar ik weet niet zeker of ik het geloof.

Dagenlang komt er niemand.

Ik geef het op en drink het zeewater.

Soms denk ik aan Cardan terwijl ik daar lig. Ik denk na over hoe het moet zijn geweest om op te groeien als een geëerd lid van de koninklijke familie, machtig en ongeliefd. Grootgebracht met kattenmelk en verwaarlozing. Om willekeurig een pak slaag te krijgen van de broer op wie je het meest lijkt en die het meest om je leek te geven.

Stel je al die hovelingen voor die voor je buigen, die je toestaan dat je naar ze sist en ze slaat. Maar ongeacht hoeveel van hen je vernedert of kwetst, je zou altijd weten dat iemand hen de moeite waard vond om van te houden, terwijl niemand jou ooit de moeite waard had gevonden.

Ondanks het feit dat ik bij het Volk ben opgegroeid begrijp ik niet altijd hoe ze denken of wat ze voelen. Ze lijken meer op stervelingen dan ze denken, maar zodra ik mezelf laat vergeten dat ze geen mensen zijn, doen ze iets om me daaraan te herinneren. Alleen al om die reden zou het stom zijn om te denken dat ik door Cardans verhaal weet wie hij is. Maar ik vraag het me af...

Wat zou er zijn gebeurd als ik had toegegeven dat ik hem niet uit mijn systeem heb gekregen?

Ze komen uiteindelijk toch. Ik krijg een beetje water, een beetje eten. Tegen die tijd ben ik te zwak om te doen alsof ik betoverd ben.

Ik vertel ze de details die ik me over de strategiekamer van Madoc herinner en wat hij van de plannen van Orlagh denkt. Ik neem de moord van mijn ouders tot in detail door. Ik beschrijf een verjaardag, zweer trouw, leg uit hoe ik mijn vinger ben kwijtgeraakt en hoe ik erover heb gelogen.

Ik lieg zelfs tegen hen, op hun bevel.

En dan moet ik doen alsof ik op commando vergeet. Ik moet

doen alsof ik vol zit als ze me vertellen dat ik heb gesmuld en dat ik dronken ben door denkbeeldige wijn terwijl ik alleen een roemer water heb gehad.

Ik moet me door ze laten slaan.

Ik mag niet huilen.

Soms lig ik op de koude stenen vloer en vraag ik me af of er een grens is aan wat ik ze laat doen, of er iets is waardoor ik me zou verzetten, ook al zou ik dan verdoemd zijn.

Als dat zo is, dan ben ik een dwaas.

Maar als dat niet zo is, maakt me dat misschien tot een monster.

‘Sterveling,’ zegt Balekin op een middag als we alleen zijn in de waterige kamers van het paleis. Hij gebruikt niet graag mijn naam, misschien omdat hij het niet fijn vindt om zich die te herinneren, omdat ik in zijn ogen net zo vervangbaar ben als alle mensenmeisjes die door Heulhuis zijn gekomen.

Ik ben zwak door uitdroging. Ze zijn regelmatig vergeten me vers water en voedsel te geven, toveren denkbeeldig voedsel voor me als ik erom smeeek. Het kost me moeite om me ook maar op iets te concentreren.

Ondanks het feit dat Balekin en ik alleen zijn in een koraalkamer, met wachters die met tussenpozen die ik automatisch bijhoud patrouilleren, probeer ik niet eens te vechten en te vluchten. Ik heb geen wapen en ben zwak. Zelfs al zou het me lukken om Balekin te doden, ik kan niet goed genoeg zwemmen om het oppervlak te bereiken voor ze me te pakken krijgen.

Mijn plan is teruggebracht tot verdragen, tot uur na uur overleven, zonloze dag na zonloze dag.

Misschien kan ik niet betoverd worden, maar dat betekent niet dat ik niet gebroken kan worden.

Nicasia heeft gezegd dat haar moeder vele paleizen heeft in de Onderzee en dat dit, gebouwd in het steen van Insweal en de zeebodem daaronder, er slechts een van is. Het is een constante marteling voor me om zo dicht bij huis te zijn, maar toch mijlen eronder.

Door het hele paleis hangen kooien, sommige leeg, maar in veel ervan zitten stervelingen met grauwe huid, stervelingen die eruit zien alsof ze dood zouden moeten zijn, maar af en toe bewegen op een manier die doet vermoeden dat dat niet het geval is. ‘De drenkelingen’, zo noemen de wachters ze soms, en dat is mijn grootste angst, dat ik er een word. Ik herinner me dat ik dacht het meisje te zien dat ik voor de kroning van Dain uit Balekins huis had gehaald, het meisje dat zich in de zee had geworpen en was verdronken. Nu ben ik er niet zo zeker van dat ik het mis had.

‘Zeg eens,’ zegt Balekin vandaag. ‘Waarom heeft mijn broer mijn kroon gestolen? Orlagh denkt dat ze het begrijpt, omdat ze het verlangen naar macht begrijpt, maar zij kent Cardan niet. Hard werken heeft hem nooit geïnteresseerd. Hij charmeert mensen graag. Hij houdt ervan te stoken, maar wilde zich nergens echt voor inzetten. En of Nicasia het nu toegeeft of niet, zij begrijpt het ook niet. De Cardan die zij kent had jou misschien wel gemanipuleerd, maar niet om dit te doen.’

Ik word op de proef gesteld, denk ik verward. Een test waarbij ik moet liegen, maar ik ben bang dat mijn vermogen om logisch te redeneren me heeft verlaten.

‘Ik ben geen orakel...’ Ik denk aan Val Moren en dat hij zijn toevlucht zocht tot raadsels.

‘Raad maar,’ zegt hij. ‘Toen je in de Vergeteltoren voor mijn cel heen en weer paradeerde, liet je doorschemeren dat het kwam door dat ik streng voor hem was geweest. Maar juist jij zou moeten weten dat het hem aan discipline ontbreekt en dat ik hem alleen maar sterker wilde maken.’

Hij denkt vast terug aan het toernooi waarin Cardan en ik tegen elkaar vchten en aan de manier waarop hij me kwelde. Ik raak verstrikt in herinneringen, in leugens. Ik ben te uitgeput om verhalen te verzinnen. ‘In de tijd dat ik hem kende verstoorde hij dronken te paard een les van een gerespecteerde leraar, probeerde hij me aan nixies te voeren en viel hij iemand aan op een feest. Hij

kwam niet gedisciplineerd over. Hij leek altijd zijn zin te krijgen.'

Balekin kijkt verrast. 'Hij wilde de aandacht van Eldred trekken,' zegt hij uiteindelijk. 'Goedschiks of kwaadschiks, en dan vooral kwaadschiks.'

'Misschien wil hij dan vanwege Eldred opperkoning zijn,' stel ik voor. 'Of om zijn nagedachtenis te onteren.'

Dat lijkt de aandacht van Balekin te trekken.

Hoewel ik het alleen zei om ervoor te zorgen dat hij niet te lang over Cardans motieven zou nadenken, zodra die woorden mijn mond verlaten vraag ik me af of daar niet enige waarheid in zit.

'Of misschien was hij boos op jou, omdat je Eldred hebt ontvoerd. Of omdat je verantwoordelijk bent voor de dood van jullie broer en zussen. Of omdat hij bang was dat je hem misschien ook vermoordt.'

Balekin krimpt in elkaar. 'Hou je mond.'

Dankbaar doe ik dat.

Even later kijkt hij me aan. 'Zeg me wie van ons twee het waard is om opperkoning te zijn, ik of prins Cardan?'

'Jij,' antwoord ik onmiddellijk, en ik schenk hem een blik vol geërfde aanbidding. Ik wijs hem er niet op dat Cardan niet langer prins is.

'En zou je hem dat zelf vertellen?'

'Ik zou hem alles vertellen wat je maar wilt,' zeg ik met alle oprechtheid die ik vermoed als ik ben kan oproepen.

'Zou je naar zijn vertrekken gaan en hem keer op keer steken met een mes tot hij leegbloedt?' Balekin leunt naar me toe. Hij spreekt die woorden zacht, alsof hij het tegen een minnares heeft.

Ik kan een huivering niet onderdrukken en ik hoop dat hij denkt dat het aan iets anders dan afschuw ligt. 'Voor jou?' Ik doe mijn ogen dicht om zijn aanwezigheid buiten te sluiten. 'Voor Orlagh? Het zou me een genoegen zijn.'

Hij lacht. 'Wat een primitieveling.'

Ik knik, probeer mijn gretigheid te onderdrukken bij de gedachte

aan land te worden gestuurd met een missie, om de kans te krijgen te ontsnappen. 'Orlagh heeft me zo veel gegeven, ze heeft me als een dochter behandeld. Ik wil iets terugdoen. Ondanks mijn prachtige kamer en de heerlijkheden die ik krijg voorgeschoteld ben ik niet gemaakt om te luieren.'

'Een mooie toespraak. Kijk me aan, Jude.'

Ik doe mijn ogen open en staar hem aan. Zwart haar zweeft om zijn gezicht en hier, onder water, lijken de doorns op zijn knokkels en armen op de stekelige vinnen van een vis.

'Kus me.'

'Wat?' Mijn verrassing is oprecht.

'Wil je dat dan niet?'

Dit stelt niets voor. Het is beter dan een klap in het gezicht. 'Ik dacht dat je de minnaar van Orlagh was, of die van Nicasia. Vinden zij dat niet erg?'

'Helemaal niet.' Hij houdt me scherp in de gaten.

Elke aarzeling van mijn kant zal verdacht zijn, dus ik loop door het water naar hem toe en druk mijn lippen op de zijne. Het water is koud, maar zijn kus kouder. Nadat ik hem hopelijk lang genoeg heb gekust, leun ik naar achteren.

Hij veegt duidelijk walgend met de rug van zijn hand langs zijn mond, maar als hij naar me staart ligt er een begerige blik in zijn ogen. 'Kus me nu alsof ik Cardan ben.'

Om het kleinste beetje tijd te rekken om te kunnen nadenken staar ik in zijn uilachtige ogen, laat mijn handen langs zijn met doorns bedekte armen glijden. Hij stelt me duidelijk op de proef. Hij wil weten hoeveel macht hij over me heeft, maar volgens mij wil hij ook iets anders weten, iets over zijn broer.

Ik dwing mezelf opnieuw naar hem toe te leunen. Ze hebben hetzelfde zwarte haar, dezelfde jukbeenderen. Ik hoef alleen maar te doen alsof.

De volgende dag brengen ze me een kan vol zuiver rivierwater, die ik dankbaar leegdrink. De dag daarna beginnen ze me voor te bereiden op de terugkeer naar het land.

De opperkoning heeft een overeenkomst gesloten om me terug te krijgen.

Ik denk aan de vele bevelen die ik hem heb gegeven, maar niet een daarvan was zodanig specifiek dat hij losgeld zou betalen voor mijn veilige terugkeer. Hij was van me af geweest, en nu is hij bereid om me terug te halen.

Ik weet niet wat dat betekent. Misschien vereist de politiek dat. Misschien vond hij het serieus niet fijn om naar vergaderingen te gaan.

Het enige wat ik weet is dat het me duizelt van opluchting, dat ik wild word van de angst dat dit een soort spel is. Als we niet naar boven gaan, ben ik bang dat ik mijn ellende en teleurstelling niet zal kunnen verbergen.

Balekin 'betoverd' me nog een keer, laat me ze weer trouw zweren, mijn liefde betuigen, mijn voornemen vertellen om Cardan te vermoorden.

Balekin komt naar de grot waar ik aan het ijsberen ben. Elke keer dat mijn voetzolen over de stenen vloer schrapen klinkt dat luid in mijn oren. Ik ben nog nooit zo lang alleen geweest en ik heb nog nooit zo lang een rol moeten spelen. Ik voel me uitgehold, klein.

'Als we terugkeren naar Elfhame zullen we elkaar niet vaak kunnen zien,' zegt hij, alsof dit iets is wat ik ontzettend zal missen.

Ik ben zo schichtig dat ik niet durf te spreken.

‘Je komt naar Heulhuis wanneer je kunt.’

Dus hij verwacht in Heulhuis te zullen wonen, in plaats van in de Toren te worden opgesloten? Zijn vrijheid zal onderdeel zijn van de prijs voor mijn vrijlating en ik sta er opnieuw van versteld dat Cardan ermee akkoord is gegaan. Ik knik.

‘Als ik je nodig heb, geef ik je een signaal: een rode doek op je pad. Als je die ziet, moet je onmiddellijk komen. Ik verwacht dat je wel een smoes kunt verzinnen.’

‘Ja.’ Mijn stem klinkt te luid.

‘Je moet weer het vertrouwen van de opperkoning verdienen, hem alleen zien te treffen en dan een manier bedenken om hem te vermoorden. Probeer dat niet als er anderen in de buurt zijn. Je moet het slim aanpakken, ook al is er meer dan één ontmoeting voor nodig. En misschien kun je meer over de plannen van je vader ontdekken. Als Cardan eenmaal dood is, zullen we snel moeten handelen om het leger in te tomen.’

‘Ja.’ Ik adem in en stel dan de vraag waar ik dolgraag het antwoord op wil weten. ‘Heb je de kroon?’

Hij fronst zijn wenkbrauwen. ‘Bijna.’

Even zeg ik niets. Ik laat de stilte duren.

Balekin is degene die die verbreekt. ‘Jij moet je opdracht voltooien voor hij die kan maken. Daarvoor moet mijn broer dood zijn.’

‘Ah.’ Ik denk koortsachtig na. Balekin heeft ooit zijn leven op het spel gezet om Cardan te redden, maar nu Cardan tussen hem en de kroon staat, lijkt hij bereid te zijn om zijn broer op te offeren. Dat probeer ik te doorgronden, maar ik kan me niet concentreren. Mijn gedachten ontsnappen me steeds.

Balekin grijnst en lijkt zo net een haai. ‘Is er iets?’

Ik ben bijna gebroken. ‘Ik heb een licht gevoel in mijn hoofd. Ik weet niet wat er aan de hand is. Ik heb toch gegeten. Althans, ik herinner me dat ik heb gegeten.’

Hij kijkt me bezorgd aan en roept een bediende bij zich.

Even later wordt er een schaal rauwe vis, oesters en inktzwarte visseneitjes voor mijn neus gezet.

Hij kijkt vol walging toe terwijl ik alles naar binnen werk. 'Je zult alle amuletten vermijden, begrepen? Geen lijsterbessen, geen bundeltjes van eik, es en doortwijgjes. Je zult die niet dragen. Je raakt ze niet aan. Als iemand je er een geeft, dan gooi je die in een vuur zodra je dat ongezien kunt doen.'

'Ik begrijp het.'

De dienaar heeft geen vers water meer gebracht, maar wijn. Ik drink er gretig van zonder te letten op de vreemde nasmaak of het feit dat die me meteen naar het hoofd stijgt.

Balekin geeft me nog meer bevelen en ik probeer te luisteren, maar tegen de tijd dat hij vertrekt ben ik duizelig van de wijn, uitgeput en misselijk.

Ik maak me klein op de koude vloer van mijn cel en heel even, vlak voor ik mijn ogen sluit, geloof ik bijna dat ik in die weelderige kamer ben die ze met hun betoveringen voor me hebben willen oproepen. Vanavond voelt steen aan als een donsbed.

De volgende dag heb ik verschrikkelijke hoofdpijn terwijl ik word aangekleed en mijn haar wordt gevlochten. Meervolk trekt me mijn eigen kleren aan: de zilverkleurige jurk die ik naar Taryns bruiloft droeg, inmiddels verschoten door de blootstelling aan zout en sleets doordat wezens van de Onderzee eraan hebben geplukt. Ze gespen me zelfs Nachtval om, ook al is de schede verroest en ziet het leer eruit alsof er iets aan heeft zitten knagen.

Dan word ik naar Balekin gebracht. Hij draagt de kleuren en het wapen van de Onderzee. Hij neemt me in zich op en hangt nieuwe parels aan mijn oorlellen.

Koningin Orlagh heeft een enorme stoet zeevolk opgetrommeld. Meervolk, ruiters op enorme schildpadden en haaien, selkies in zeehondvorm; allemaal snellen ze door het water. Het Volk op de schildpadden heeft lange rode vaandels bij zich die achter hen aan wapperen.

Ik word op een schildpad gezet, naast een meermin met twee schoudergordels vol messen om. Ze houdt me stevig vast en ik verzet

me niet, al is het moeilijk om stil te blijven zitten. Angst is verschrikkelijk, maar de combinatie van hoop en angst is erger. Ik schiet tussen die twee heen en weer, mijn hart klopt zo snel en mijn ademhaling gaat zo rap dat mijn ingewanden gekneusd aanvoelen.

Als we stijgen, hoger en hoger en hoger, word ik bevangen door een onwerkelijk gevoel.

We komen boven bij een smalle reep water tussen Insweal en Insmire.

Op het strand van het eiland zit Cardan met een met bont omzoomde mantel op een gevlekt grijs paard. Hij wordt omringd door ridders in goudgroene harnessen. Naast hem staat Madoc, gezeten op een robuust ros. Aan zijn andere kant staat Nihuar. Tussen de bomen zijn overal boogschutters te zien. Het gehamerde goud van de eikenbladeren op Cardans kroon lijkt te gloeien in het afnemende licht van de zonsondergang.

Ik beef. Het voelt alsof ik uit elkaar dreig te schudden.

Orlagh spreekt vanuit het hart van onze optocht. ‘Koning van Elfhame, nu u mijn prijs hebt betaald krijgt u volgens afspraak uw hofmeester veilig terug. Ze wordt begeleid door de nieuwe ambassadeur van de Onderzee, Balekin, van de Struikwinde-familie, zoon van Eldred, uw broer. We hopen dat deze keus u behaagt, aangezien hij zo veel van de gewoontes van het land kent.’

Er is niets van Cardans gezicht te lezen. Hij kijkt niet naar zijn broer. In plaats daarvan gaat zijn blik naar mij. Zijn uitstraling is ijzig.

Ik stel niets voor, ben machteloos, klein. Ik laat mijn blik zakken, want als ik dat niet doe, dan doe ik iets stoms. ‘Nu u mijn prijs hebt betaald,’ waren Orlaghs woorden. Wat heeft hij gedaan in ruil voor mijn terugkeer? Ik probeer me mijn bevelen te herinneren, of ik hem hiertoe heb gedwongen.

‘U hebt haar gezond en wel beloofd,’ zegt Cardan.

‘Dat is ze ook,’ zegt Orlagh. ‘Mijn dochter Nicasia, prinses van de Onderzee, zal haar met haar eigen koninklijke handen aan land helpen.’

‘Haar helpen?’ merkt Cardan op. ‘Ze zou helemaal geen hulp nodig moeten hebben. Jullie hebben haar te lang in een vochtige omgeving in de kou gehouden.’

‘Misschien wilt u haar niet langer,’ reageert Orlagh. ‘Misschien wilt u liever iets anders, koning van Elfhame.’

‘Ik neem haar.’ Hij klinkt zowel bezitterig als verachtelijk tegelijk. ‘En mijn broer zal uw ambassadeur zijn. Allemaal precies zoals we het hebben afgesproken.’ Hij knikt naar twee ridders, die het water in waden naar waar ik zit en die me van de schildpad af helpen, me ondersteunen bij het lopen.

Ik schaam me voor mijn wankele benen, voor mijn zwakte, omdat ik belachelijk genoeg nog steeds Oriana’s totaal ongepaste jurk draag voor een feest dat allang voorbij is.

‘Er is nog geen sprake van oorlog,’ zegt Orlagh. ‘Maar ook niet van vrede. Denk goed na over uw volgende zet, koning van het land, nu u de prijs van opstandigheid kent.’

De ridders brengen me aan land, voorbij het andere Volk. Cardan noch Madoc draait zich om als ik ze passeer. Een stukje verderop tussen de bomen wacht een rijtuig en ik word aan boord getild.

Een van de ridders zet haar helm af.

Ik heb haar eerder gezien, maar ik ken haar niet.

‘De generaal heeft me het bevel gegeven je naar zijn huis te brengen,’ vertelt ze.

‘Nee, ik moet naar het paleis gaan.’

Ze spreekt me niet tegen, maar geeft ook niet toe. ‘Ik moet doen wat hij zegt.’

Hoewel ik weet dat ik me zou moeten verzetten, dat ik dat ooit zou hebben gedaan, doe ik dat nu niet. Ik laat haar de deur van het rijtuig dichtdoen. Ik laat me tegen de rugleuning zakken en sluit mijn ogen.

Als ik wakker word doen de paarden stof opwaaien voor Madocs vesting. De ridder doet de deur open en Grauwbeen tilt me net zo makkelijk het rijtuig uit als ik Eik had kunnen optillen, alsof ik uit

twijgjes en bladeren besta in plaats van uit aards vlees. Hij brengt me naar mijn oude slaapkamer.

Tatterfell wacht daar op ons. Ze maakt mijn haar los en trekt mijn jurk uit, legt Nachtvall weg en trekt me een nachthemd aan. Een andere bediende zet een dienblad neer met een pot hete thee en een bord hertenvlees waarvan de bloederige jus naar het geroosterde brood sijpelt. Ik ga op het kleed zitten en eet het op, waarbij ik de beboterde toast gebruik om de jus op te vegen.

Ik val daar ook in slaap. Ik word wakker omdat Taryn me door elkaar rammelt. Ik knipper slaperig met mijn ogen en krabbel onhandig overeind. 'Ik ben wakker. Hoelang heb ik daar gelegen?'

Ze schudt haar hoofd. 'Tatterfell heeft me verteld dat je een hele dag en nacht buiten westen bent geweest. Ze was bang dat je een menselijke ziekte had... Daarom heeft ze mij laten komen. Kom, ga in elk geval in bed liggen.'

'Je bent nu getrouwd.' Dat schiet me opeens te binnen. Dat brengt ook de herinnering aan Locke en de ruiters met zich mee, de oorbellen die ik aan haar had willen geven. Het voelt allemaal zo ver weg, zo lang geleden.

Ze knikt en drukt haar pols tegen mijn voorhoofd. 'En jij ziet eruit als een spook, maar volgens mij heb je geen koorts.'

'Er is niets aan de hand.' De leugen rolt automatisch over mijn lippen. Ik moet naar Cardan toe gaan en hem waarschuwen voor de Schim. Ik moet naar het Schaduwhof toe.

'Doe niet zo trots.' Er staan tranen in haar ogen. 'Je bent verdwenen tijdens mijn huwelijksnacht en ik wist de volgende ochtend pas dat je weg was. Ik ben zo bang geweest. Toen de Onderzee de boodschap stuurde dat zij je hadden... Tja, de opperkoning en Madoc gaven elkaar de schuld. Ik wist niet zeker wat er zou gebeuren. Ik ben elke dag naar de rand van het water gegaan en heb erin gestaard in de hoop dat ik je zou zien. Ik heb alle meerminnen die ik zag gevraagd of ze me konden vertellen of je oké was, maar dat wilde niemand doen.'

Ik probeer me de paniek voor te stellen die ze moest hebben gevoeld, maar dat lukt me niet.

‘Het lijkt erop dat ze hun verschillen hebben uitgepraat,’ zeg ik, als ik aan die twee samen op het strand denk.

‘Zoiets.’ Ze trekt een gezicht.

Ik probeer te glimlachen.

Taryn helpt me in bed te klimmen en ze schikt de kussens achter me. Mijn hele lijf voelt beurs aan, pijnlijk, eeuwenoud en sterfelijker dan ooit tevoren.

‘Vivi en Eik? Zijn zij in orde?’ vraag ik.

‘Prima,’ zegt ze. ‘Zij zijn samen met Heather weer thuis. Zij lijkt redelijk goed door haar bezoekje aan Faerie heen te zijn gekomen.’

‘Ze is betoverd,’ zeg ik. Heel even zie ik pure woede over haar gezicht flitsen, wat zeldzaam is.

‘Dat moet Vivi niet doen.’

Ik ben blij dat ik niet de enige ben die er zo over denkt. ‘Hoelang ben ik weg geweest?’

‘Iets langer dan een maand.’

Dat komt me onmogelijk kort voor. Voor mijn gevoel ben ik op de zeebodem honderd jaar ouder geworden. Dat niet alleen, maar nu zit meer dan de helft van het jaar en de dag die Cardan me heeft beloofd erop. Ik laat me tegen de kussens zakken en doe mijn ogen dicht. ‘Help me opstaan.’

Ze schudt haar hoofd. ‘Ik zal om meer soep vragen.’

Het kost niet veel moeite om me over te halen.

Als tegemoetkoming helpt Taryn me kleren aan te trekken die ooit te strak zaten, maar nu om me heen hangen. Daarna voert ze me de soep lepel voor lepel.

Vlak voor ze vertrekt hijst ze haar rokken omhoog en haalt ze een jachtmes uit een schede die aan een kousenband bevestigd is. Op dat moment is het duidelijk dat we in hetzelfde huishouden zijn opgegroeid.

Ze legt het mes op het beddengoed, met daarnaast een amulet

die ze uit haar zak haalt. ‘Hier, hou die bij je. Ik weet dat je je dan veiliger zult voelen. Maar je moet rusten. Zeg me dat je niets overhaasts zult doen.’

‘Ik kan nauwelijks staan.’

Ze kijkt me streng aan.

‘Niets overhaasts,’ beloof ik haar.

Ze omhelst me.

Ik hou me iets te lang aan haar schouders vast, neem de menselijke geur van zweet en huid in me op. Geen oceaan, geen dennen-naalden of bloed of nachtbloeiende bloemen.

Ik dut in met mijn hand op haar mes. Ik weet niet precies wanneer ik wakker word, maar dat komt door het geluid van geruzie.

‘Wat de bevelen van de Grootgeneraal ook zijn, ik ben hier om de hofmeester van de opperkoning te spreken en ik laat me niet meer afschepen met smoesjes!’

Dat is de stem van een vrouw, een die ik half herken. Ik rol van het bed af en strompel duizelig de gang op, waar ik vanaf een balkon naar beneden kan kijken. Ik zie Dulcamara van het Hof der Termieten.

Ze kijkt omhoog. Er zit een verse snee op haar gezicht. ‘Pardon,’ roept ze op een manier die aangeeft dat ze daar niets van meent. ‘Maar ik moet je spreken. Ik ben hier zelfs om je aan je verplichtingen te herinneren, inclusief die aan ons.’

Ik herinner me heer Roiben met zijn zoutwitte haar en de belofte die ik hem heb gedaan omdat hij Cardan zes maanden geleden heeft gesteund. Hij heeft trouw gezworen aan de kroon en de nieuwe opperkoning, maar op één specifieke voorwaarde.

‘Op een dag zal ik je koning om een gunst vragen,’ had hij gezegd.

Wat was mijn antwoord geweest? Ik had geprobeerd te onderhandelen: ‘Iets van gelijke waarde. En iets wat binnen onze macht ligt.’

Blijkbaar heeft hij Dulcamara gestuurd om beroep te doen op die gunst, al weet ik niet hoe nuttig ik ben in deze toestand.

‘Maakt Oriana gebruik van haar salon? Zo niet, breng Dulcamara

erheen en dan zal ik daar met haar spreken,' zeg ik, terwijl ik de reling vastgrijp om niet om te vallen.

De wachters van Madoc kijken niet blij, maar ze spreken me niet tegen.

'Deze kant op,' zegt een van de bedienden.

Dulcamara volgt na een laatste vijandige blik op mij.

Dit geeft mij de tijd om moeizaam de trap af te dalen.

'Je vader heeft het bevel gegeven dat je niet naar buiten mag gaan,' zegt een van de wachters, die mij als een kind ziet dat beschermd moet worden en niet als de hofmeester van de opperkoning die men veel formeler moet aanspreken. 'Hij wilde dat je zou rusten.'

'Daarmee wil je zeggen dat hij níét het bevel heeft gegeven dat ik hier geen audiënties mag hebben, maar alleen omdat hij daar niet aan heeft gedacht.'

De wachter spreekt me niet tegen, maar fronst zijn wenkbrauwen.

'Zijn bedenkingen én die van jou staan genoteerd.'

Ik bereik Oriana's salon zonder om te vallen. En als ik me iets te lang vasthoud aan het houten kozijn om de ramen of aan de rand van tafels dan is dat niet erg. 'Breng ons alsjeblieft thee, zo heet mogelijk,' zeg ik tegen een bediende die me iets te nauwgezet in de gaten houdt.

Ik zet me schrap, laat de wand los en loop de salon in, knik naar Dulcamara en laat me op een stoel zakken, al staat zij nog steeds met haar handen op haar rug gevouwen.

Ze komt een stap dichterbij met een vijandige uitdrukking op haar gezicht die doet vermoeden dat haar doel niet alleen een gesprek is. 'Nu weten we hoe de loyaliteit van jouw opperkoning eruitziet.'

Ik wil bijna instinctief opstaan. 'Wat is er gebeurd?'

Ze lacht. 'Dat weet jij heel goed. Jouw koning heeft de Onderzee toestemming gegeven om ons aan te vallen. Dat gebeurde twee nachten geleden, vanuit het niets. Veel van onze mensen werden afgeslacht voor we doorkregen wat er aan de hand was en nu wordt ons verboden om wraak te nemen.'

‘Jullie mogen geen wraak nemen?’ Ik denk aan wat Orlagh zei over dat er geen oorlog was, maar hoe kan het land niet in staat van oorlog verkeren als de zee al heeft aangevallen? Cardan is zijn onderdanen als opperkoning de macht van zijn leger, van Madocs leger, verschuldigd als ze worden bedreigd. Maar om geen toestemming te geven om wraak te nemen... dat is ongehoord.

Ze ontbloot haar tanden. ‘De consort van heer Roiben is gewond geraakt. Ernstig.’

De pixie met de groene huid en de zwarte ogen die sprak alsof ze sterfelijk was, die werd gerespecteerd door de angstaanjagende leider van het Hof der Termieten, met wie hij lachte.

‘Redt ze het?’ vraag ik zacht.

‘Dat kun je maar beter hopen, sterveling,’ zegt Dulcamara. ‘Anders zal heer Roiben zich inzetten om je kinderkoning te vernietigen, ondanks de eed die hij heeft gezworen.’

‘We sturen jullie ridders. Laat Elfhame zijn vergissing herstellen.’

Ze spuugt op de vloer. ‘Je begrijpt het niet. Jouw opperkoning heeft dit voor jou gedaan. Dat waren de voorwaarden waarop koningin Orlagh jou terug zou geven. Balekin koos het Hof der Termieten als doelwit, de Onderzee viel ons aan en jouw Cardan heeft dat toegestaan. Er was geen vergissing.’

Ik doe mijn ogen dicht en knijp in mijn neusbrug. ‘Nee. Dat is niet mogelijk.’

‘Balekin heeft lange tijd wrok tegen ons gekoesterd, dochter van klei.’

Ik krimp in elkaar bij het horen van de belediging, maar ik corrigeer haar niet. Ze mag zo kwaad op me zijn als ze wil. De opperkoning heeft het Hof der Termieten tekortgedaan vanwege mij.

‘We hadden ons nooit bij het opperhof moeten aansluiten. We hadden nooit trouw moeten zweren aan jullie dwaas van een koning. Ik ben gekomen om die boodschap over te brengen en daarnaast de volgende. Jij bent heer Roiben een gunst schuldig en die kun je maar beter inwilligen.’

Ik ben bang voor wat hij van me zal vragen. Een onuitgesproken gunst is iets gevaarlijks om te geven, zelfs voor een sterveling die er niet toe gedwongen kan worden om die te eren.

‘We hebben onze eigen spionnen, hofmeester. Ze vertellen ons dat je een goede moordenaar bent. Wij willen het volgende: dood prins Balekin!’

‘Dat kan ik niet doen,’ zeg ik, te verbaasd om mijn woorden zorgvuldig te kiezen. Ik ben niet beledigd door haar lof voor mijn vaardigheid bij het doden, maar mij een onmogelijke taak geven is nauwelijks vleierij. ‘Hij is de ambassadeur van de Onderzee. Als ik hem dood, dan ontketen ik een oorlog.’

‘Dan doe je dat maar.’ Met die woorden verlaat ze op hoge poten de kamer.

Ik zit alleen in de salon van Oriana als het dienblad met stomende thee wordt gebracht.

Na haar vertrek, als de thee koud is, loop ik de trap op en ga naar mijn kamer. Daar pak ik Taryns mes en het exemplaar dat verstopt onder mijn bed lag. Ik schuif de punt van een ervan in de zak van mijn jurk en snijd de bodem ervan kapot, zodat ik het mes aan mijn dij kan binden en het snel kan trekken. Er zijn voldoende wapens in het huis van Madoc, inclusief mijn eigen Nachtvall, maar als ik die ga zoeken en omgespen zullen de wachters dat zeker opmerken. Ze moeten denken dat ik gedwee terug naar bed ben gegaan.

Ik loop naar de spiegel om te kijken of het verborgen mes onder mijn jurk zichtbaar is. Heel even herken ik de persoon die terugkijkt niet. Vol afschuw stel ik vast dat mijn huid ziekelijk bleek is en dat ik zodanig ben afgevallen dat mijn ledematen er broos uitzien, het zijn net twijgjes, en mijn gezicht is afgetobd.

Ik draai me om, ik wil niet langer naar mezelf kijken.

Dan ga ik naar het balkon. Normaal gesproken zou het een koud kunstje zijn geweest om over de reling te klimmen en langs de muur naar het grasveld af te dalen. Maar als ik een been eroverheen heb gezwaaid dringt het tot me door hoe zwak ik ben geworden. Volgens mij gaat dat klimmen niet lukken.

Daarom ga ik voor plan B: ik spring.

25

Ik sta op. Er zitten grasvlekken op mijn knieën, mijn handpalmen zijn vuil en prikken. Ik voel me heel wankel, alsof ik nog steeds verwacht op de stroming mee te bewegen ook al bevind ik me nu op het land.

Na een paar keer diep in en uit te ademen neem ik de streling van de wind op mijn gezicht in me op en het ritselen van de blaadjes aan de bomen. Ik word omringd door de geuren van het land, van Faerie, van thuis.

Wat Dulcamara heeft gezegd speelt steeds door mijn hoofd, dat Cardan heeft geweigerd om wraak te nemen omdat ik veilig ben teruggebracht. Daar zijn zijn onderdanen vast niet blij mee. Volgens mij zou zelfs Madoc dit geen goede strategie vinden. Daarom is het ook zo moeilijk om me voor te stellen dat hij ermee akkoord is gegaan, vooral omdat, als ik in de Onderzee was gebleven, hij niet langer onder mijn controle viel. Ik heb nooit gedacht dat hij me zodanig mocht dat hij me zou redden en ik weet niet zeker of ik het geloof. Hij moet me zelf zijn redenen vertellen.

Maar om welke reden hij me ook heeft laten terugkomen, ik moet hem waarschuwen voor de Schim, voor Grimsen en de kroon, voor Balekins plan om mij tot zijn moordenaar te maken.

Ik ga te voet naar het paleis. Het zal zo langer duren voor de wachters ontdekken dat ik weg ben dan als ik een paard meeneem dat een van de stalknechten zal missen. Toch hijg ik al snel. Halverwege moet ik pauze nemen en rust ik uit op een boomstronk.

Er is niets aan de hand. Sta op!

Het duurt lang om het paleis te bereiken. Als ik de deuren nader, recht ik mijn schouders en probeer ik niet te laten blijken hoe uitgeput ik ben.

‘Hofmeester,’ zegt een van de wachters bij de poort. ‘Pardon, maar u bent niet welkom in het paleis.’

Je mag me nooit een audiëntie weigeren of het bevel geven om mij bij je uit de buurt te houden.

Een uitzinnig moment lang vraag ik me af of ik langer in de Onderzee ben geweest dan Taryn me heeft verteld. Misschien is dat jaar en een dag verstreken. Maar dat is onmogelijk. Ik vernauw mijn ogen tot spleetjes. ‘Wie heeft dat bevolen?’

‘Mijn excuses, vrouwe,’ zegt een andere ridder.

Hij heet Diarmad. Ik herken hem als een van de ridders die Madoc in de gaten houdt, iemand die hij vertrouwt.

‘De generaal, uw vader, heeft dat bevel gegeven.’

‘Ik moet de opperkoning spreken.’ Ik probeer bevelend over te komen, maar in plaats daarvan klink ik paniekerig.

‘De Grootgeneraal heeft ons gezegd dat we een rijtuig voor u moeten laten komen en u, zo nodig, moeten vergezellen. Verwacht u ons nodig te hebben?’

Ik sta daar, woedend dat hij me te slim af is. ‘Nee.’

Cardan kan mij geen audiëntie weigeren, maar hij kan wel iemand anders het bevel daartoe laten geven. Zolang Madoc Cardan niet om toestemming heeft gevraagd, gaat dat niet tegen mijn bevelen in. En het zou niet zo moeilijk zijn om te bedenken wat voor

bevelen ik Cardan kan hebben gegeven... Het zouden veelal dingen zijn die Madoc zelf waarschijnlijk ook zou hebben bevolen.

Ik wist dat Madoc Faerie vanaf de achtergrond wilde regeren. Het was niet bij me opgekomen dat hij nader tot Cardan zou kunnen komen en mij buiten kon sluiten.

Ze hebben me bespeeld. Samen of apart, maar ze hebben me bespeeld.

Ik krijg een knoop in mijn maag van angst.

Het gevoel voor de gek te zijn gehouden, de schaamte erover, laat me niet los, stuurt mijn gedachten in de war.

Ik zie Cardan nog voor me op zijn grijze paard op het strand, zijn onbewogen gezicht, zijn mantel met bontrand en de kroon die zijn gelijkenis met Eldred benadrukte. Ik mag hem er dan in hebben geluisd om hem in die rol te krijgen, maar ik heb het land er niet in geluisd om hem te ontvangen. Hij bezit reële macht, en hoe langer hij op de troon zit, hoe groter die macht zal worden.

Hij is de opperkoning geworden en dat is hem zonder mij gelukt.

Dit is alles waar ik bang voor was toen ik dit stomme plan bedacht. Misschien wilde Cardan deze macht in eerste instantie niet, maar nu hij die heeft, behoort die aan hem toe.

Het ergste is dat het logisch is dat Cardan buiten mijn bereik is, dat ik niet bij hem kan komen. Dat Diarmad en de andere ridders me bij de ingang van het paleis tegenhouden is de gewaarwording van een angst die ik heb gehad vanaf het moment dat de kroon op Cardans hoofd is geplaatst. En hoe vreselijk dat ook voelt, het is redelijker dan waar ik mezelf al maanden van probeer te overtuigen: dat ik de hofmeester ben van de opperkoning van Faerie, dat ik daadwerkelijk macht bezit, dat ik dit spel gaande kan houden.

Ik vraag me alleen af waarom hij me niet onder de zee heeft laten wegwijnen.

Ik keer het paleis de rug toe en loop tussen de bomen door naar de plek waar een ingang is naar het Schaduwhof. Ik hoop maar dat ik de Schim niet tegenkom, want dan weet ik niet wat er gaat

gebeuren. Misschien kan ik bij de Kakkerlak en de Bom even rust nemen... en dan kan ik mooi de informatie krijgen die ik nodig heb en kan ik iemand Grimsens keel laten doorsnijden voor hij die nieuwe kroon heeft voltooid.

Als ik daar aankom zie ik echter dat de ingang is ingestort. Nee, als ik er beter naar kijk, zie ik dat dat niet helemaal klopt... Er is bewijs van een explosie. Wat deze ingang ook heeft vernietigd heeft veel meer schade aangericht.

Ik krijg geen lucht.

Knielend op de dennennaalden probeer ik te begrijpen waar ik naar kijk, want het heeft er veel van weg dat het Schaduwhof is begraven. Dit moet het werk van de Schim zijn: verraad op verraad. Ik hoop maar dat de Kakkerlak en de Bom nog leven.

Laat ze alsjeblieft nog leven.

Als ik ze niet kan vinden zit ik meer dan ooit gevangen. Als verdoofd dwaal ik terug naar de tuin.

Een groep Faeriekinderen heeft zich rond een leraar verzameld. Een Leeuwerikjongen plukt blauwe rozen van de koninklijke struiken, terwijl Val Moren naast hem slentert en een lange pijp rookt met zijn bonte kraai op een schouder.

Zijn haar hangt ongeborsteld los, is hier en daar samengeklit. Op andere plekken heeft hij er felgekleurde reepjes stof en belletjes in gevlochten. Aan weerszijden van zijn mond zijn lachrimpeltjes zichtbaar.

‘Kun je me het paleis in krijgen?’ vraag ik. Het is een gok, maar ik maak me er niet meer druk om of ik me voor gek zet. Als ik binnen kan komen, kan ik meer te weten komen over wat er met het Schaduwhof is gebeurd. Dan kan ik Cardan opzoeken.

Val Moren trekt zijn wenkbrauwen op. ‘Weet je wat zij zijn?’ Hij gebaart vaag naar de jongen, die ons allebei met een scherpe blik in zich opneemt.

Misschien kan Val Moren me niet helpen. Misschien is Faerie een plek waar een gek de zot kan spelen en kan overkomen als een profeet... maar misschien is hij slechts een gek.

De Leeuwerikjongen gaat neuriënd verder met het verzamelen van zijn boeket.

‘Faeries?’ zeg ik.

‘Ja, ja.’ Hij klinkt ongeduldig. ‘Het Luchtvolk. Onwerkelijk, er niet toe in staat om één vorm vast te houden. Als de zaadjes van bloemen die door de lucht worden vervoerd.’

De bonte kraai krast.

Val Moren neemt een lange teug van zijn pijp. ‘Toen ik Eldred ontmoette, reed hij op een melkwitte hengst op me af en alle droombeelden van mijn leven waren als stof en as.’

‘Hield je van hem?’

‘Natuurlijk.’ Maar het klinkt alsof hij het over lang geleden heeft, alsof het een oud verhaal is dat hij alleen hoeft te herkauwen zoals het ooit eerder is verteld. ‘Nadat ik hem had ontmoet raakte mijn plichtsgevoel ten opzichte van mijn familie zo versleten en afgedragen als een oude jas. Zodra zijn handen mijn huid raakten had ik de molen van mijn vader tot op de grond afgebrand om dat weer te ervaren.’

‘Is dat liefde?’ vraag ik.

‘Als het geen liefde is, dan is het iets wat er veel op lijkt.’

Ik denk aan Eldred zoals ik hem kende, oud en verweerd, maar ik herinner me ook dat hij jonger overkwam toen de kroon van zijn hoofd was genomen. Hoeveel jonger zou hij zijn geworden als hij niet was gedood?

‘Toe, help me alleen het paleis binnen te komen.’

‘Toen Eldred op zijn melkwitte hengst op me af reed,’ zegt hij opnieuw, ‘deed hij me een aanbod. “Kom met me mee,” zei hij, “naar het land onder de heuvel en dan voed ik je appels, honingwijn en liefde. Je zult nooit oud worden en je kunt alles ontdekken wat je wilt weten.”’

‘Dat klinkt best aardig,’ geef ik toe.

‘Sluit nooit een overeenkomst met ze.’ Hij pakt onverwacht mijn hand beet. ‘Geen verstandige of slechte, geen rare of vreemde, maar vooral niet een die best aardig klinkt.’

Ik zucht. ‘Ik woon hier al bijna mijn hele leven. Dat weet ik!’
Zijn kraai schrikt van mijn stem, springt op van zijn schouder en vliegt de lucht in.

‘Weet dan het volgende...’ Val Moren kijkt me aan. ‘Ik mag je niet helpen. Dat is een van de dingen die ik heb opgegeven. Ik heb Eldred beloofd dat als ik eenmaal de zijne was, ik de gehele mensheid zou afzweren. Ik zou nooit een sterveling boven een Faerie verkiezen.’

‘Maar Eldred is dood!’

‘Mijn belofte houdt stand.’ Hij spreidt zijn handen voor zich, in erkenning van zijn hulpeloosheid.

‘Wij zijn menselijk. Wij kunnen liegen. Wij kunnen onze belofte verbreken.’

Hij werpt me een medelijdende blik toe, alsof ik degene ben die zich vergist.

Ik kijk hem na als hij wegloopt en neem een beslissing. Er is maar één persoon die een reden heeft om me te helpen, maar één persoon van wie ik zeker ben.

‘Je komt naar Heulhuis wanneer je kunt,’ heeft Balekin tegen me gezegd. Dit is daar een goed moment voor.

Ik dwing mezelf in beweging te komen, al is het pad dat door het Melkwoud loopt niet recht en komt dat me veel te dicht langs de zee. Als ik naar het water kijkt, huiver ik. Het zal niet makkelijk zijn om op een eiland te wonen als ik de aanblik van golven niet kan verdragen.

Ik passeer het Maskermeer. Als ik erin kijk zie ik drie pixies met overduidelijke bezorgdheid terugkijken. Ik doop mijn handen in het water en was mijn gezicht ermee. Ik drink er zelfs een beetje van, al is het magisch water en weet ik niet of dat veilig is. Vers, zoet water is me te waardevol om de kans te laten lopen er wat van te nemen.

Als Heulhuis eenmaal in zicht is, blijf ik even staan. Om op adem te komen, maar ook om mijn moed bij elkaar te rapen.

Ik loop zo brutaal mogelijk op de deur af. De klopper op de deur is een piercing door de neus van een sinister gehouwen gezicht. Ik hef mijn hand om de ring aan te raken en de ogen gaan open.

‘Ik ken jou nog,’ zegt de deur. ‘Jij bent de vrouw van mijn prins.’

‘Dat heb je verkeerd.’

‘Zelden.’ De deur zwaait licht piepend open, een teken dat die niet vaak wordt gebruikt. ‘Welkom.’

Er zijn geen bedienden of wachters in Heulhuis. Het is ongetwijfeld lastig voor prins Balekin om iemand van het Volk zover te krijgen om hem te dienen nu hij zo duidelijk een horige van de Onderzee is. Door de nieuwe regels die Cardan heeft doorgevoerd is Balekins vermogen om stervelingen tot eindeloze slavernij te verleiden ook beknot. Ik loop door weergalmende kamers naar een salon toe waar Balekin, omringd door een twaalfstal dikke stompkaarsen, wijn zit te drinken. Rode motten dansen boven zijn hoofd. In de Onderzee had hij die niet bij zich, maar nu hij terug is, cirkelen ze om hem heen als om de vlam van een kaars.

‘Heeft iemand je gezien?’ vraagt hij.

Ik maak een knicks. ‘Ik geloof het niet.’

Hij komt overeind, gaat naar een lange tafel en pakt daar een klein mondgeblazen flesje. ‘Ik neem aan dat het je nog niet is gelukt mijn broer te vermoorden?’

‘Madoc heeft ervoor gezorgd dat ik het paleis niet meer in kan. Ik denk dat hij bang is voor mijn invloed op de opperkoning, maar ik kan Cardan niets aandoen als ik hem niet mag zien.’

Balekin neemt nog een slokje wijn en komt naar me toe. ‘Er is morgen een gemaskerd bal om een van de heren van de lagere hoven te eren. Zolang het je lukt om bij Madoc weg te komen, zal ik een manier bedenken om je daar binnen te krijgen. Kun je zelf een kostuum en masker regelen of moet ik dat ook doen?’

‘Dat lukt me zelf wel.’

‘Mooi.’ Hij houdt het flesje omhoog. ‘Een aanval met een mes zou heel dramatisch zijn op zo’n publieke aangelegenheid. Vergif is

zo veel makkelijker. Ik wil dat je dit bij je draagt tot je even alleen met hem kunt zijn, en dan moet je dit in het geheim in zijn wijn doen.'

'Dat zal ik doen,' zweer ik.

Hij neemt mijn kin tussen duim en wijsvinger. De betovering klinkt duidelijk door in zijn stem. 'Zeg me dat je de mijne bent, Jude.'

Als hij het flesje in mijn hand drukt, sluit ik mijn vingers eromheen. 'Ik ben van jou, prins Balekin.' Ik staar in zijn ogen en lieg met heel mijn gebroken hart. 'Doe met me wat je wilt. Ik ben de jouwe.'

Als ik op het punt sta om Heulhuis te verlaten word ik overmand door uitputting. Het duizelt me en ik ga op de trap zitten om daar te wachten tot het gevoel wegzakt. De contouren van een plan vormen zich in mijn hoofd, een plan dat duisternis vereist en dat ik goed geslapen heb en redelijk goed uitgerust ben.

Ik zou naar Taryn kunnen gaan, maar dan is Locke er ook, en hij heeft me toch die ene keer geprobeerd te vermoorden.

Ik zou terug naar Madoc kunnen gaan, maar als ik dat doe, hebben de bedienden waarschijnlijk de opdracht gekregen om me in pluizige dekens te wikkelen en me in luxueuze gevangenschap te houden tot Cardan niet langer onder mijn bevel staat, maar heeft gezworen zijn Grootgeneraal te gehoorzamen.

Afgrijselijk genoeg vraag ik me af of het niet het beste is om hier te blijven. Er zijn geen bedienden, niemand anders dan Balekin om me lastig te vallen, en hij is afgeleid. Volgens mij zou hij mijn aanwezigheid in dit enorme en galmende huis niet eens opmerken.

Ik wil praktisch zijn, maar het is lastig om me te verzetten tegen het instinct om te maken dat ik zo ver mogelijk bij Balekin uit de buurt kom. Ik heb me echter al te veel uitgeput.

Omdat ik al zo vaak door Heulhuis ben geslopen weet ik de weg naar de keuken. Daar vlak voorbij drink ik meer water uit de pomp. Ik verga van de dorst. Daarna loop ik de trap op naar waar Cardan ooit sliep. De wanden zijn zo kaal als ik me herinner. Het luifelbed met het houtsnijwerk van dansende kattenmeisjes met ontblote borsten domineert de kamer.

Hij had boeken en documenten, die zijn nu weg, maar de kast hangt nog vol achtergelaten extravagante kleren. Die zullen wel niet belachelijk genoeg zijn voor de opperkoning. Een flink deel ervan is zo zwart als de nacht en er zijn kousen waar je je makkelijk in kunt bewegen. Ik kruip in Cardans bed en hoewel ik bang ben dat ik wakker zal liggen door alle zenuwen, verras ik mezelf door onmiddellijk in een diepe en droomloze slaap te vallen.

Ik word wakker in het maanlicht, ga naar zijn kast toe en trek zijn meest eenvoudige kleren aan: een fluwelen wambuis waarbij ik de parels van de kraag en manchetten trek, samen met een simpele, zachte legging.

Ik ga opnieuw op pad en voel me nu minder gammel. In de keuken tref ik niet veel eetbaars aan, maar er ligt een harde korst brood waar ik tijdens mijn wandeling door het donker aan knaag.

Paleis Elfhame is een enorme heuvel waarbij de belangrijkste kamers, inclusief de gigantische troonzaal, zich onder de grond bevinden. Op de top staat een boom, waarvan de wortels zich dieper naar beneden vertakken dan mogelijk zou zijn zonder magie. Vlak onder de boom zijn echter de paar kamers die over panelen van dun kristal beschikken waar licht door binnenkomt. Dat zijn de ongewilde kamers, zoals die ene waar Cardan de vloer in brand had gestoken en waar Nicasia hem vanuit zijn kast had beschoten.

Die kamer is nu verzegeld, de dubbele deuren zijn afgesloten

en vergrendeld zodat niemand toegang heeft tot de gang naar de koninklijke vertrekken.

Maar ik ga de heuvel beklimmen.

Ik ga stilletjes, heimelijk van start, steek mijn twee messen in de aarde, trek mezelf omhoog, schuif mijn voeten op rotsen en wortels en herhaal die stappen dan. Hoger en hoger. Ik zie vleermuizen boven me cirkelen en verstijf, terwijl ik uit alle macht hoop dat ze niet iemands ogen zijn. Een uil roept vanuit een nabije boom en ik besef hoeveel wezens me in de gaten zouden kunnen houden. Het enige wat ik kan doen is sneller klimmen. Ik ben bijna bij het eerste stel ramen als ik word overmand door zwakte.

Ik klem mijn kaken op elkaar en probeer het beven van mijn handen en het trillen van mijn benen te negeren. Mijn ademhaling gaat te vlug en het enige wat ik wil doen is even rust nemen, maar ik weet zeker dat als ik dat doe, mijn spieren zullen verkrampen en dat ik niet meer op gang kom. Ik ga door, al doet mijn hele lichaam pijn.

Dan steek ik een van de messen in de aarde en probeer ik me op te trekken, maar mijn arm is te zwak. Het lukt me niet. Ik staar langs de steile, rotsachtige heuvel naar beneden, naar de flonkerende lichtjes bij de ingang. Het wordt me kort wazig voor de ogen. Wat zou er gebeuren als ik gewoon losliet?

Wat een stomme gedachte. Als ik dat deed zou ik de heuvel af rollen, mijn hoofd stoten en mezelf heel erg bezeren.

Ik hou me vast, krabbel verder omhoog naar de ramen. Ik heb vaak genoeg de kaarten van het paleis bekeken waardoor ik maar door drie panelen hoeft te turen voor ik de juiste vind. Die kijkt uit op enkel duisternis, maar ik ga aan het werk, hak met mijn mes op het kristal in tot het barst.

Ik wikkel mijn hand in de mouw van de wambuis en breek er stukjes af. Dan laat ik me in de donkere ruimte van de vertrekken zakken die Cardan heeft verlaten. De wanden en de meubels en stoffering stinken nog steeds naar rook en zure wijn. Op de tast ga ik naar de kast.

Daarvandaan is het makkelijk om de deur naar de gang te openen en het meanderende pad te volgen naar de koninklijke vertrekken.

Ik glip Cardans kamer binnen. Hoewel de dageraad nog op zich laat wachten bof ik. Er is geen enkel teken dat er wordt gefeest. Er sluimeren geen hovelingen op de kussens of in zijn bed. Ik loop naar waar hij ligt te slapen en druk mijn hand over zijn mond.

Hij wordt wakker, verzet zich tegen mijn greep.

Ik druk zodanig hard dat ik zijn tanden tegen mijn huid voel.

Hij grijpt naar mijn keel.

Even ben ik bang dat ik niet sterk genoeg ben, dat mijn training niet goed genoeg is. Dan ontspant hij zich totaal, alsof hij beseft wie ik ben. Hij zou zich niet zo mogen ontspannen. 'Hij heeft mij gestuurd om je te doden,' fluister ik tegen zijn oor.

Er gaat een huivering door zijn lichaam en zijn hand gaat naar mijn middel, maar in plaats van me van zich af te duwen, trekt hij me bij zich in bed, rolt hij mijn lichaam over dat van hem op de druk geborduurde sprei.

Mijn hand schuift van zijn mond en nerveus besef ik dat ik in het nieuwe bed van de nieuwe opperkoning lig... een waar ik nog steeds te menselijk voor ben om in te liggen, naast iemand voor wie ik steeds banger word naarmate ik meer voor hem voel.

'Balekin en Orlagh zijn je moord aan het plannen,' zeg ik slecht op mijn gemak.

'Ja,' antwoordt hij loom. 'Waarom ben ik dan überhaupt wakker geworden?'

Ik ben me ongemakkelijk bewust van zijn nabijheid, van het moment dat hij half wakker was en me tegen zich aan trok. 'Omdat ik lastig te betoveren ben.'

Daar lacht hij zacht om. Hij raakt mijn haar aan, laat zijn vingers over mijn jukbeen glijden. 'Dat had ik mijn broer wel kunnen vertellen.'

Ik ben totaal niet voorbereid op de zachte klank in zijn stem.

‘Als jij het Madoc niet mogelijk had gemaakt om mij hier weg te houden, had ik je dit allemaal eerder verteld. Ik heb informatie die niet kan wachten.’

Cardan schudt zijn hoofd. ‘Ik weet niet waar je het over hebt. Madoc vertelde me dat je je rust nodig had en dat we je moesten laten herstellen.’

Ik frons. ‘Ik begrijp het. En in de tussentijd neemt Madoc ongetwijfeld mijn plek in als jouw adviseur. Hij heeft je wachters bevelen gegeven om me uit het paleis te weren.’

‘Ik zal ze andere instructies geven,’ zegt Cardan. Zijn bovenlichaam is naakt, zijn huid zilver glanzend in de zachte gloed van het magische licht. Hij gaat recht zitten en blijft op die aparte manier naar me kijken, alsof hij me voor het eerst ziet of alsof hij had gedacht dat hij me nooit meer zou zien.

‘Cardan?’ Zijn naam proeft vreemd op mijn tong. ‘Een vertegenwoordiger van het Hof der Termieten is bij me langs geweest. Ze vertelde me iets...’

‘Wat ze in ruil voor jou wilden hebben,’ zegt hij. ‘Ik weet wat je zult zeggen. Dat het dwaas was om akkoord te gaan met hun prijs. Dat het mijn heerschappij ontwricht. Dat mijn kwetsbaarheden op de proef werden gesteld en dat ik heb gefaald. Zelfs Madoc vond het een verraad van mijn verantwoordelijkheden, hoewel de alternatieven die hij bood ook niet precies diplomatiek waren. Maar je kent Balekin en Nicasia niet zoals ik ze ken... Het is beter dat ze denken dat je belangrijk voor me bent dan dat ze denken dat wat ze je aandoen ongestraft blijft.’

Ik denk aan hoe ze me hebben behandeld toen ze dachten dat ik waarde had en huiver.

‘Ik heb ontzettend veel nagedacht tijdens je afwezigheid en ik wil iets zeggen.’ Cardan kijkt serieus, bijna ernstig, op een manier die hij zelden laat blijken. ‘Toen mijn vader me wegstuurde, probeerde ik in eerste instantie te bewijzen dat ik totaal niet was zoals hij dacht dat ik was. Maar toen dat niet werkte, probeerde ik precies degene

te zijn die ik in zijn ogen was. Als hij mij slecht vond, dan zou ik nog erger zijn. Als hij me wreed vond, dan zou ik gruwelijk zijn. Ik zou aan al zijn verwachtingen voldoen. Als ik zijn waardering niet kon krijgen, dan wilde ik zijn woede.

Balekin wist niet wat hij met mij moest aanvangen. Hij dwong me aanwezig te zijn bij zijn uitpattingen, liet me wijn en eten serveren om met zijn tamme prinsje te pronken. Toen ik ouder werd en opvliegender, vond hij het fijn om iemand te hebben die hij kon straffen. Zijn teleurstellingen betekenden geselingen voor mij, zijn onzekerheden waren mijn schuld. En toch was hij de eerste die iets in me zag wat hem beviel: zichzelf. Hij moedigde al mijn wreedheid aan, wakkerde mijn razernij aan, en ik werd erger. Ik was tegen veel mensen niet aardig, Jude. Niet tegen jou. Ik wist niet zeker of ik je wilde of dat ik je weg wilde hebben zodat ik me niet langer zo hoefde te voelen, waardoor ik zelfs nog onaardiger werd. Maar toen je weg was, daadwerkelijk onder de golven was verdwenen, haatte ik mezelf als nooit tevoren.'

Ik ben zo verrast door zijn woorden dat ik blijf proberen er een dubbele lading in te vinden. Hij kan niet oprecht menen wat hij zegt.

'Misschien ben ik onbezonnen, maar ik ben geen dwaas. Iets aan mij bevalt jou.' Er verschijnt een ondeugende uitdrukking op zijn gezicht, waardoor het er vertrouwder uitziet. 'Is het de uitdaging? Zijn het mijn mooie ogen? Het doet er niet toe, want er is meer wat je niet bevalt en dat weet ik. Ik kan je niet vertrouwen. Maar toch, toen je weg was heb ik ontzettend veel beslissingen moeten nemen, en het meeste van wat ik goed heb gedaan is me gelukt doordat ik me voorstelde dat jij naast me stond, Jude, en dat je me een stel belachelijke bevelen gaf die ik desondanks opvolgde.'

Ik ben sprakeloos.

Hij lacht, laat zijn warme hand naar mijn schouder glijden. 'Of ik heb je verrast, of je bent zo ziek als Madoc beweerde.'

Voor ik verder iets kan zeggen, voor ik zelfs maar kan bedenken wat ik zou kunnen zeggen, duikt de Kakkerlak opeens uit het niets

op en richt hij een kruisboog op me. Achter hem staat de Bom, die twee dolken in haar handen heeft.

‘Majesteit, we zijn haar gevolgd. Ze is uit het huis van uw broer gekomen en ze is hier om u te vermoorden. Stap alstublieft uit bed,’ zegt de Bom.

‘Dat is belachelijk,’ zeg ik.

‘Als dat waar is, laat me dan zien welke amuletten je draagt,’ merkt de Kakkerlak op. ‘Lijsterbessen? Zit er überhaupt zout in je zakken? Want de Jude die ik ken zou nooit zonder iets op stap gaan.’

Mijn zakken zijn natuurlijk leeg, omdat Balekin dat zou kunnen controleren en omdat ik het toch niet nodig heb, maar daardoor heb ik niet veel bewijs. Ik zou ze kunnen vertellen over de geas van Dain, maar ze hebben geen enkele reden om me te geloven.

‘Stap alstublieft uit bed, majesteit,’ herhaalt de Bom.

‘Ik zou degene moeten zijn die eruit komt... Dit is niet mijn bed.’ Ik schuif naar het voeteneind toe.

‘Blijf waar je bent, Jude,’ zegt de Kakkerlak.

Cardan klimt uit bed. Hij is naakt, wat tijdelijk schokkend is, maar hij trekt schijnbaar schaamteloos een druk geborduurde kamerjas aan. Zijn licht behaarde staart zwiept geërgerd heen en weer. ‘Ze heeft me wakker gemaakt,’ vertelt hij. ‘Als ze me wilde vermoorden, dan is dat niet echt de juiste aanpak.’

‘Maak je zakken leeg,’ draagt de Kakkerlak me op. ‘Laat ons je wapens zien. Leg alles op het bed.’

Cardan gaat op een stoel zitten. Zijn kamerjas omhult hem als een staatskleed.

Ik heb weinig bij me. Het korstje brood, waar ik aan heb geknaagd, twee messen vol aangekoekte aarde en gras, en het flesje.

De Bom pakt het flesje en kijkt me hoofdschuddend aan. ‘Daar gaan we al. Waar heb je dit vandaan?’

‘Dat heb ik van Balekin gekregen,’ zeg ik geërgerd. ‘Die heeft geprobeerd me te betoveren zodat ik Cardan zou vermoorden omdat hij hem dood moet hebben om Grimsen zover te krijgen om speci-

aal voor hem een kroon van Elfhame te maken. Daarom ben ik hier, om dit aan de opperkoning te vertellen. Dat had ik jullie meteen willen vertellen, maar ik kon het Schaduwhof niet in.'

De Bom en de Kakkerlak kijken elkaar vol ongeloof aan.

'Als ik echt betoverd was, zou ik jullie dat dan allemaal hebben verteld?'

'Waarschijnlijk niet,' zegt de Bom. 'Maar het zou wel een heel goede afleiding zijn.'

'Ik kan niet betoverd worden,' beken ik. 'Dat was onderdeel van een afspraak die ik met prins Dain maakte, in ruil voor mijn diensten als spion.'

De Kakkerlak trekt zijn wenkbrauwen op.

Cardan werpt me een scherpe blik toe, alsof hij van mening is dat alles wat met Dain te maken heeft niet goed kan zijn. Of misschien kijkt hij er gewoon van op dat ik nóg een geheim heb.

'Ik vroeg me al af wat hij je had gegeven zodat je je bij ons klaplopers zou aansluiten,' zegt de Bom.

'Vooral een doel,' leg ik uit, 'maar ook het vermogen om betovering te weerstaan.'

'Je zou nog steeds kunnen liegen,' merkt de Kakkerlak op. Hij kijkt Cardan aan. 'Betover haar.'

'Pardon?' Cardan gaat recht zitten.

De Kakkerlak lijkt zich opeens te herinneren tegen wie hij het zo nonchalant heeft. Hij haalt zijn schouders op en grijnst. 'Niet zo lichtgeraakt, majesteit. Dat is geen bevel. Ik stel alleen voor dat als u probeert Jude te betoveren, we achter de waarheid kunnen komen.'

Cardan zucht en komt naar me toe.

Ik weet dat dit noodzakelijk is. Ik weet dat hij me niets zal aandoen. Ik wéét dat hij me niet kan betoveren. Toch is mijn eerste ingeving om achteruit te deinzen.

'Jude?' vraagt hij.

'Toe maar,' zeg ik. Ik hoor de betovering in zijn stem komen, koppig, verleidelijk en krachtiger dan ik verwacht.

‘Kruip naar me toe,’ zegt hij met een grijns.

Mijn wangen worden warm van gêne. Ik blijf staan waar ik sta en kijk ze een voor een aan.

De Bom knikt. ‘Je bent niet betoverd.’

‘En vertel me nu maar waarom ik jullie zou moeten vertrouwen,’ zeg ik tegen haar en de Kakkerlak. ‘De Schim is samen met Vulciber gekomen om me naar de Vergeteltoren te brengen. Ze drongen erop aan dat ik alleen zou gaan en hebben me zo naar de plek geleid waar ik gevangen werd genomen, en ik weet nog steeds niet waarom. Zat een van jullie ook in het complot?’

‘We wisten pas dat de Schim ons had verraden toen het te laat was,’ vertelt de Kakkerlak.

Ik knik. ‘Ik heb de oude bosingang van het Schaduwhof gezien.’

‘De Schim heeft een aantal van onze eigen explosieven geactiveerd.’ Hij gebaart met zijn hoofd naar de Bom.

‘Een deel van het paleis is ingestort, samen met het nest van het Schaduwhof, en dan heb ik het nog niet eens over de oude catacomben waar de botten van Mab liggen,’ vertelt Cardan.

‘Hij heeft dit al een tijdje gepland. Ik heb kunnen voorkomen dat het erger werd,’ zegt de Bom. ‘Een aantal van ons kon ongedeerd ontsnappen. Met Leeuwenbek gaat het goed. Hij zag je de heuvel van het paleis beklimmen. Maar velen zijn gewond geraakt bij de ontploffing. De sluagh, Niniel, is ernstig gewond geraakt.’

‘En de Schim?’ vraag ik.

‘Hij is spoorloos,’ vertelt de Bom. ‘Weg. We weten niet waarheen.’

Als de Bom en de Kakkerlak maar in orde zijn. Het had allemaal veel erger kunnen zijn.

‘Nu we allemaal op dezelfde troosteloze golfengte zitten,’ zegt Cardan, ‘moeten we bespreken wat we nu gaan doen.’

‘Als Balekin denkt dat hij me op het gemaskerde bal kan krijgen, laat hem dat dan regelen. Ik speel het spelletje mee.’ Ik blijf staan en kijk Cardan aan. ‘Of ik kan hem gewoon omleggen.’

De Kakkerlak legt met een lach zijn hand om mijn nek. ‘Goed zo,

meisje. Je bent nog taaier uit de Onderzee gekomen dan dat je erin bent gegaan.'

Ik laat mijn blik zakken, omdat het me verrast hoe graag ik dat iemand wilde horen zeggen. Als ik weer opkijk houdt Cardan me nauwgezet in de gaten. Hij heeft een aangeslagen uitdrukking op zijn gezicht. Ik schud mijn hoofd om te voorkomen dat hij iets zegt van wat hij ook maar denkt.

'Balekin is ambassadeur van de Onderzee,' zegt hij in plaats daarvan.

Dat is een echo van mijn eigen woorden tegen Dulcamara. Ik ben dankbaar dat we terugkeren naar dit onderwerp.

'Hij wordt beschermd door Orlagh. Zij heeft Grimsen en wil me dolgraag op de proef stellen. Als haar ambassadeur wordt vermoord, zou ze ontzettend kwaad worden.'

'Orlagh heeft het land al aangevallen,' werp ik tegen. 'De enige reden dat ze ons niet de oorlog heeft verklaard is dat ze elk mogelijk voordeel zoekt. Maar ze zal het doen, dus laat de eerste klap van ons komen.'

Cardan schudt zijn hoofd.

'Hij wil j^óu laten doden,' hou ik vol. 'Grimsen heeft dat als voorwaarde gesteld voordat Balekin zijn kroon krijgt.'

'Je zou de smid zijn handen moeten afnemen,' zegt de Bom. 'Hak ze er bij de pols af zodat hij geen problemen meer kan veroorzaken.'

De Kakkerlak knikt. 'Ik zal hem vanavond opzoeken.'

'Jullie drie hebben één oplossing voor elk probleem. Moord. Geen enkele sleutel past op elk slot.' Cardan kijkt ons een voor een streng aan en houdt een hand op, met mijn gestolen robijnen ring nog om één lange vinger. 'Iemand probeert de opperkoning te verraden: moord. Iemand kijkt je verkeerd aan: moord. Iemand behandelt je zonder respect: moord. Iemand verpest je was: moord.'

Hoe meer ik hoor, hoe meer ik eraan word herinnerd dat ik na zeer weinig slaap ben gewekt. Ik laat wat thee brengen voor mezelf en wat eten voor Jude. Ze ziet een beetje bleek.' Cardan gaat staan en stuurt een bediende op pad om haverbrood kaas en twee enorme

potten thee te halen, maar hij laat verder niemand binnenkomen. Hij draagt het grote bewerkte dienblad van hout en zilver zelf naar binnen en zet het op een lage tafel.

Ik heb te erg honger om de verleiding te weerstaan een broodje te maken van het haverbrood en de kaas. Nadat ik er een tweede van heb gegeten en dat heb weggespoeld met drie koppen thee voel ik me inderdaad beter.

‘Het gemaskerde bal morgen is bedoeld om heer Roiben van het Hof der Termieten te eren,’ deelt Cardan mee. ‘Hij is helemaal hierheen gekomen om me de huid vol te schelden, dus dat laten we hem doen. Als Balekins moordaanslag hem tot daarna bezighoudt, des te beter.’

‘Kakkerlak, als jij Grimsen ergens heen kunt brengen waar hij niet voor problemen kan zorgen, zou dat zeer behulpzaam zijn. Het wordt tijd dat hij een kant kiest en zijn loyaliteit aan een van de spelers in dit spel schenkt. Maar ik wil niet dat Balekin sterft.’

De Kakkerlak neemt een slok thee en trekt een borstelige wenkbrauw op.

De Bom zucht diep.

Cardan richt zich tot mij. ‘Sinds jouw ontvoering ben ik de gehele geschiedenis nagegaan van de relatie tussen het land en de zee. Vanaf het moment dat de eerste opperkoningin, Mab, de eilanden van Elfhame uit de dieptes opriep, hebben onze volkeren af en toe schermutselingen gehad, maar het lijkt me duidelijk dat mocht er een daadwerkelijke strijd ontstaan er geen winnaar zal zijn. Je zei dat je denkt dat koningin Orlagh op een goed moment wacht om ons de oorlog te verklaren. Ik denk dat ze een nieuwe heerser op de proef stelt, een die ze hoopt te kunnen misleiden of te vervangen door iemand die bij haar in het krijt staat. Ze denkt dat ik jong en doelloos ben en probeert me uit.’

‘En?’ zeg ik. ‘Is onze keus dan om haar spelletjes te verdragen, ongeacht hoe dodelijk, of om een oorlog te beginnen die we niet kunnen winnen?’

Cardan schudt zijn hoofd en neemt nog een kop thee. ‘We laten haar zien dat ik geen doelloze opperkoning ben.’

‘En hoe doen we dat?’ vraag ik.

‘Met zeer veel moeite,’ zegt hij. ‘Want ik ben bang dat ze gelijk heeft.’

27

Het zou een koud kunstje zijn om een van mijn eigen jurken uit mijn vertrekken te smokkelen, maar ik wil niet dat Balekin raadt dat ik in het paleis ben geweest. In plaats daarvan ga ik naar de Mandragoramarkt bij het puntje van Insmoor om iets gepasts te vinden voor het gemaskerde bal.

Ik ben lang geleden in het bijzijn van Madoc twee keer eerder naar deze markt geweest. Het is precies het soort plek waar Oriana Taryn en mij voor had gewaarschuwd om daar niet naartoe te gaan. Er waren veel te veel wezens die niet konden wachten om overeenkomsten te sluiten. De markt is alleen open op de mistige ochtenden, als het grootste deel van Elfhame op één oor ligt, maar als ik hier geen jurk en masker kan krijgen zal ik die uit de kast van een hoveling moeten stelen.

Ik loop tussen de kraampjes door, lichtelijk misselijk door de geur van oesters die worden gerookt op een bed van zeewier. Dat herinnert me nadrukkelijk aan de Onderzee. Ik kom langs suikerspindieren, kleine eikelkelkjes gevuld met wijn, enorme sculpturen van

hertshoorn en een kraampje waar een vrouw met gekromde rug met een penseel symbolen op de zolen van schoenen tekent. Ik dwaal een tijdje rond, maar dan kom ik een verzameling leren maskers tegen. Ze zijn aan een wand bevestigd en zijn gevormd als de sluwe gezichten van vreemde dieren, lachende kobolden of boerse stervelingen die goud en groen en in elke andere voorstelbare kleur zijn geschilderd.

Ik vind er een van een menselijk gezicht dat niet lacht. ‘Dit,’ zeg ik tegen de winkelier.

De lange vrouw met holle rug schenkt me een oogverblindende glimlach.

Ze herkent me. ‘Hofmeester. Dit is mijn geschenk aan u.’

‘Dat is heel vriendelijk,’ zeg ik een beetje wanhopig. Alle geschenken hebben een prijs en het kost me moeite om de schulden af te lossen die ik al heb. ‘Maar ik zou liever...’

Ze knipoogt. ‘En als de opperkoning u een compliment geeft over uw masker, dan laat u mij er een voor hem maken.’

Ik knik, opgelucht dat wat ze wil rechttoe rechtaan is.

De vrouw pakt het masker aan, legt het op tafel en haalt een potje verf onder een bureautje vandaan. ‘Ik zal dit iets aanpassen.’

‘Wat bedoelt u?’

Ze pakt een penseel. ‘Zodat ze meer op u lijkt.’ En met een paar streken is de gelijkenis zichtbaar.

Ik staar ernaar en zie Taryn. ‘Ik zal me uw welwillendheid herinneren,’ zeg ik, terwijl ze het inpakt. Dan ga ik verder, op zoek naar het fladderende stuk stof dat een jurkenwinkel aanduidt. In plaats daarvan kom ik een kantwerkster tegen en verdwaal ik een beetje in een doolhof van drankjesbrouwers en waarzeggers. Terwijl ik probeer de terugweg te vinden, kom ik langs een kraampje waar een vuurtje brandt. Een kol zit er op een krukje voor.

Ze roert in de ketel en daar stijgt de geur van stovende groenten uit op. Als ze mijn kant op kijkt herken ik haar als Moeder Merg.

‘Kom je bij mijn vuur zitten?’ vraagt ze.

Ik aarzel. Het is niet goed om onbeleefd te zijn in Faerie, waar de hoogst geldende wetten die van gastvrijheid zijn, maar ik heb haast. ‘Ik ben bang dat ik –’

‘Neem wat soep.’ Ze pakt een kom en duwt die me toe. ‘Er zit alleen datgene in wat het meest weldadig is.’

‘Waarom bied je het mij dan aan?’

Ze lacht opgetogen. ‘Als je mijn dochter haar dromen niet had ontnomen zou ik je misschien zelfs mogen. Ga zitten. Eet. Zeg eens, waarom ben je naar de Mandragoramarkt gekomen?’

‘Voor een jurk.’ Ik zoek een plekje bij het vuur en neem de kom aan, die is gevuld met een onsmakelijk ogende dunne bruine vloeistof. ‘Misschien had je dochter het niet fijn gevonden om een prinses van de zee als rivaal te hebben. Dat heb ik haar in elk geval bespaard.’

Ze bestudeert me. ‘Daar komt nog eens bij dat ze niet met jou te maken krijgt.’

‘Sommigen zouden zeggen dat dát nog de meest begeerlijke prijs is.’

Moeder Merg gebaart naar de soep.

Ik kan het me niet veroorloven nog meer vijanden te maken en breng de kom naar mijn lippen. De vloeistof smaakt naar een herinnering die ik niet helemaal kan plaatsen, naar warme middagen, spetteren in zwembaden en plastic speeltjes over het bruine gras van zomerse gazons schoppen. Tranen springen in mijn ogen.

Ik wil de kom leeggieten op de grond.

Ik wil de soep tot de laatste druppel opdrinken.

‘Daar kikker je mooi van op,’ zegt ze.

Ik onderdruk alles wat ik voelde en werp haar een verongelijkte blik toe.

‘Zo, een jurk... Wat zou je me in ruil daarvoor geven?’

Ik haal de pareloorbellen uit de Onderzee uit mijn oren. ‘Wat dacht je hiervan? Voor de jurk en de soep.’ Ze zijn meer waard dan de prijs van tien jurken, maar ik wil niet nog meer onderhandelen, vooral niet met Moeder Merg.

Ze neemt ze aan, laat het parelmoer langs haar tanden glijden en stopt ze dan in een zak. ‘Dat is voldoende.’ Uit een andere zak haalt ze een walnoot tevoorschijn en steekt die me toe.

Ik trek mijn wenkbrauwen op.

‘Vertrouw je me niet, meisje?’

‘Voor geen meter.’

Ze kakelt.

Maar toch, er zit iets in de walnoot en het is waarschijnlijk een soort jurk, anders zou ze zich niet aan de voorwaarden van de overeenkomst houden. Ik zal niet de naïeve sterveling voor haar spelen die uitleg eist over hoe alles hier in zijn werk gaat. Na die gedachte ga ik staan.

‘Ik mag je niet heel erg,’ zegt ze.

Dat is geen grote verrassing, al steekt de opmerking wel.

‘Maar ik mag het zeevolk nog minder.’

Ik kan gaan. Ik pak de walnoot en mijn masker en leg de reis terug naar Insmire en Heulhuis af. Ik staar naar de golven overall om ons heen, naar de oceaan die zich in alle richtingen uitstrekt met zijn constante, rusteloze witgekopte golven. Als ik inadem raakt de zoute nevel me achter in mijn keel en tijdens het lopen moet ik getijdenpoelen met kleine krabbetjes erin vermijden.

Het lijkt een verloren zaak om tegen iets te vechten wat zo weids is. Het komt me belachelijk voor om te geloven dat we kunnen winnen.

Balekin zit in een stoel bij de trap als ik Heulhuis binnenloop. ‘En waar heb jij de nacht doorgebracht?’ vraagt hij op insinuerende toon.

Ik ga naar hem toe en laat hem het pakje met mijn nieuwe masker zien. ‘Ik heb mijn kostuum geregeld.’

Hij knikt, nu alweer verveeld. ‘Kleed je maar om.’ Hij wuift in de richting van de trap.

Ik ga naar boven. Ik weet niet welke kamer hij voor me in gedachten heeft, maar ik kies opnieuw voor die van Cardan en neem daar een bad. Daarna ga ik op het kleed zitten voor de open haard en kraak de walnoot. Er komt abrikooskleurige mousseline uit, een enorme hoeveelheid ervan. Ik schud de jurk uit. Die is in empirestijl en heeft wijd uitlopende mouwen met een manchet die vlak boven de ellebogen begint zodat mijn schouders bloot zijn. De rok valt in plooiën tot op de vloer.

Als ik haar aantrek zie ik dat de tint perfect bij mijn huidskleur past, al kan niets ervoor zorgen dat ik er minder uitgemergeld uitzie. Het maakt niet uit hoe flatteus de jurk is, ik kan niet van het gevoel af komen dat mijn huid me niet past. Toch zal ik me hier vanavond goed in kunnen redden.

Terwijl ik de stof gladstrijk besef ik dat de jurk verschillende slim verborgen zakken heeft. Ik stop het flesje gif in een ervan en mijn kleinste mesje in een andere.

Daarna probeer ik mezelf presentabel te maken. Ik vind een kam tussen Cardans spullen en probeer mijn haar op orde te krijgen. Ik heb niets om het mee op te steken, dus ik laat het los langs mijn schouders hangen. Ik spoel mijn mond, bind mijn masker voor en keer terug naar beneden, waar Balekin wacht.

Van dichtbij zullen degenen die me goed kennen me waarschijnlijk herkennen, maar verder denk ik dat ik me zonder op te vallen door de menigte kan begeven.

Als hij me ziet is er geen enkele reactie, behalve ongeduld. Hij gaat staan. ‘Weet je wat je moet doen?’

Soms is liegen een genot. Ik haal het flesje uit mijn zak. ‘Ik ben spion voor prins Dain geweest. Ik was lid van het Schaduwhof. Je kunt erop rekenen dat ik je broer zal vermoorden.’

Dat tovert een glimlach op zijn gezicht. ‘Cardan was een ondankbaar kreng dat hij me heeft opgesloten. Hij had me zijn rechterhand

moeten maken, had mij tot zijn hofmeester moeten maken. Eigenlijk had hij mij gewoon de kroon moeten geven.'

Ik zeg niets, denk aan de jongen die ik in het kristal heb gezien. De jongen die nog altijd had gehoopt dat er iemand van hem zou houden. Cardans bekentenis van wie hij sindsdien was geworden achtervolgt me.

Als hij mij slecht vond, dan zou ik nog erger zijn.

Dat gevoel ken ik maar al te goed.

'Ik zal om mijn jongste broer rouwen,' zegt Balekin, die bij die gedachte iets lijkt op te kikkeren. 'Om de anderen rouw ik misschien niet, maar ik zal ter ere van hem liederen laten opstellen. Alleen hij zal worden herinnerd.'

Ik denk aan Dulcamara's eis, dat ik prins Balekin moet doden, dat hij degene is die het bevel heeft gegeven om het Hof der Termieten aan te vallen. Misschien is hij er verantwoordelijk voor dat de Schim explosieven heeft geplaast in het Schaduwhof. Ik herinner me hoe hij onder de zee was, triomfantelijk zeker van zijn macht. Ik denk aan alles wat hij heeft gedaan en alles wat hij van plan is te doen en ben blij dat ik een masker draag.

'Kom,' zegt hij.

Ik volg hem naar buiten.

Alleen Locke zou de belachelijke keus maken om een gemaskerd bal te organiseren voor een ernstige staatsaangelegenheid als het ontvangen van heer Roiben na een aanval op zijn domein. En toch, als ik aan de arm van Balekin het paleis binnenga, is dat precies wat er gaande is. Kobolden en krekels, pixies en elfjes wervelen allemaal door elkaar heen in eindeloos met elkaar vervlochten rondedansen. Honingwijn stroomt rijkelijk uit hoorns en tafels zijn afgeladen vol met rijpe kersen, kruisbessen, granaatappels en pruimen.

Ik verlaat Balekin en ga naar het lege podium, speur de menigte af op zoek naar Cardan, maar hij is nergens te bekennen. Ik vang in plaats daarvan een glimp op van zoutwit haar. Ik ben halverwege de afvaardiging van het Hof der Termieten als ik langs Locke kom. Ik draai me naar hem toe. ‘Jij hebt geprobeerd me te doden.’

Hij schrikt. Misschien herinnert hij zich niet dat hij op zijn trouwdag hinkte, maar hij moet hebben geweten dat ik de oorbellen in Taryns oren zou zien. Misschien omdat de gevolgen zo lang op zich hebben laten wachten, nam hij aan dat die helemaal niet zouden komen.

‘Het was niet zo serieus bedoeld.’ Hij pakt mijn hand en er verschijnt een belachelijke grijns op zijn gezicht. ‘Ik wilde je alleen net zo bang maken als jij mij had gemaakt.’

Ik ruk mijn hand los. ‘Ik heb nu geen tijd voor je, maar ik zal binnenkort tijd voor je maken.’

Taryn, gekleed in een prachtige zeegroene baljurk met zijhoepels waar subtiele roosjes op zijn geborduurd en een kanten masker voor haar ogen, komt met zwierende rokken bij ons tot stilstand. ‘Tijd voor Locke maken? Waarom in hemelsnaam?’

Hij trekt zijn wenkbrauwen op en slaat dan een arm om de schoudera van zijn vrouw. ‘Je tweelingzus is boos op me. Ze had een cadeau voor je bedacht, maar ik was degene die dat aan je heeft gegeven.’

Dat komt zodanig in de buurt van de waarheid dat het moeilijk is om hem tegen te spreken, vooral gezien de achterdochtige manier waarop Taryn naar me kijkt.

‘Welk cadeau?’ wil ze weten.

Ik zou haar gewoon over de ruiters moeten vertellen, dat ik het gevecht in het bos voor haar heb verzwegen omdat ik haar niet van streek wilde maken op haar trouwdag, dat ik toen die oorbellen ben kwijtgeraakt, dat ik een van de ruiters heb geveld en een dolk naar haar man heb goegoid. Dat of hij me nu dood wilde hebben of niet, hij er zeker toe bereid was om me te laten sterven.

Maar als ik dat allemaal vertel, zou ze me geloven?

Terwijl ik probeer te bepalen hoe ik moet reageren komt heer Roiben voor ons tot stilstand en hij kijkt me met zijn glimmende zilverkleurige ogen aan.

Locke buigt.

Mijn zus laat zich in een mooie knicks zakken en ik doe haar zo goed mogelijk na.

‘Een eer,’ zegt ze. ‘Ik heb veel van uw ballades gehoord.’

‘Die zijn nauwelijks mijn bezit,’ protesteert hij, ‘en ze zijn grotereels overdreven. Al stuitert bloed wel degelijk op ijs. Die zin is ontegenzeggelijk waar.’

Mijn zus kijkt even verschrikt. ‘Hebt u uw consort meegebracht?’

‘Kaye, tja, zij komt inderdaad ook regelmatig in die ballades voor, hè? Nee, ik ben bang dat zij dit keer niet mee is gekomen. Onze vorige reis naar het opperhof verliep niet helemaal zoals ik had beloofd.’

Dulcamara had me verteld dat ze zwaar gewond is geraakt, maar hij doet veel moeite om dat niet naar buiten te brengen, interessant veel moeite. Geen enkele leugen, maar een web van misinformatie.

‘De kroning,’ merkt Taryn op.

‘Ja,’ zegt hij. ‘Dat was niet het uitje wat we ons hadden voorgesteld.’

Taryn glimlacht beleefd.

Heer Roiben keert zich naar mij toe. ‘Jullie excuseren Jude?’ zegt hij tegen Taryn. ‘We hebben iets dringends te bespreken.’

‘Natuurlijk,’ antwoordt ze.

Roiben neemt me mee naar een van de donkerdere hoeken van de zaal.

‘Gaat het goed met haar?’ vraag ik. ‘Met Kaye?’

‘Ze overleeft het,’ zegt hij gespannen. ‘Waar is je opperkoning?’

Ik kijk nogmaals de zaal rond en mijn blik gaat naar het podium en de lege troon. ‘Ik weet het niet, maar hij zal hier zijn. Hij heeft

vannacht nog zijn medeleven betuigd over uw verlies en de wens geuit om u te spreken.’

‘We weten allebei wie achter deze aanval zat,’ zegt Roiben. ‘Prins Balekin neemt het mij kwalijk dat ik jou en je prinsje heb gesteund met mijn macht en invloed toen je hem een kroon bezorgde.’

Ik knik, dankbaar dat hij kalm is.

‘Jij hebt me iets beloofd,’ zegt hij, ‘dit is het moment om te bepalen of een sterveling zich werkelijk aan haar woord houdt.’

‘Ik zal het regelen,’ beloof ik. ‘Ik zal een manier bedenken om het te regelen.’

Het gezicht van heer Roiben is kalm, maar dat is de blik in zijn zilverkleurige ogen niet.

Ik word eraan herinnerd dat hij heeft vermoord om op de troon te komen.

‘Ik zal met jouw opperkoning praten, maar als hij me geen voldoening kan bieden, dan zal ik een beroep moeten doen op mijn gunst.’ Hij draait zich abrupt om en loopt weg, gevolgd door zijn wapperende lange mantel.

De vloer staat vol hovelingen die ingewikkelde pasjes uitvoeren: een rondedans die zich halveert, in drieën opsplijt en dan weer terugkeert naar de oorspronkelijke vorm. Ik zie Locke en Taryn daartussen samen dansen. Taryn kent alle passen.

Ik zal uiteindelijk iets aan Locke moeten doen, maar vanavond niet.

Madoc komt binnen met Oriana aan zijn arm. Hij is in het zwart gekleed en zij in het wit. Ze zien eruit als schaakstukken aan de tegenoverliggende kanten van het bord. Achter hen volgen Mikkel en Randalin. Na kort de zaal rond te hebben gekeken zie ik Baphen met een gehoornde vrouw praten. Het duurt even voor ik haar herken. Er trekt een schok door me heen.

Vrouwe Asha. Cardans moeder.

Ik wist dat ze vroeger hoveling was, heb het in de kristallen bol in het bureau van Eldred gezien, maar het is alsof ik haar nu voor het

eerst zie. Ze draagt een japon met een rok tot kuitlengte zodat haar enkels en schoentjes, die zodanig zijn gemaakt dat ze op blaadjes lijken, zichtbaar zijn. Haar hele jurk bestaat uit herfsttinten. Overal zijn blaadjes en bloesems van nog meer stof bevestigd. De uiteindes van haar hoorntjes zijn met koperkleurige verf beschilderd en ze draagt een koperen diadeem. Het is geen kroon, maar doet daar wel aan denken.

Cardan heeft me niets over haar verteld en toch moeten ze zich met elkaar hebben verzoend. Hij moet haar gratie hebben verleend. Terwijl een andere hoveling haar de dansvloer op leidt ben ik me er ongemakkelijk van bewust dat de kans groot is dat ze binnen de kortste keren zowel macht als invloed zal verwerven... en dat ze met beide niet veel goeds zal aanrichten.

‘Waar is de opperkoning?’ vraagt Nihuar.

Ik schrik door de plotse verschijning van de Seelievertegenwoordiger. ‘Hoe moet ik dat weten?’ zeg ik bot. ‘Ik mocht tot vandaag niet eens het paleis in.’

Precies op dat moment komt Cardan eindelijk de zaal binnen. Voor hem lopen twee leden van zijn persoonlijke lijfwacht, die opzijaan als ze hem eenmaal veilig binnen hebben geleid.

Even later struikelt Cardan. Hij belandt languit op de vloer in zijn schitterende staatskleden en begint dan te lachen. Hij lacht en lacht alsof het de meest fantastische truc is die hij ooit heeft uitgehaald.

Hij is duidelijk dronken. Heel, heel erg dronken.

Mijn moed zinkt me in de schoenen. Als ik naar Nihuar kijk is haar gezicht uitdrukingsloos. Locke, die vanaf de dansvloer toekijkt, ziet er zelfs geschrokken uit.

Cardan krabbelt overeind en grijpt een lier uit de handen van een verbijsterde koboldmuzikant. Hij springt onzeker op een lange banket-tafel.

Hij tokkelt wat op de snaren en zingt zo’n vulgair lied dat het gehele hof ophoudt met dansen om gniffelend te luisteren, om zich daarna en masse in de gekte te storten. De hovelingen van Faerie

zijn niet verlegen. Ze dansen verder, maar nu op het lied van de opperkoning.

Ik wist niet eens dat hij een instrument kon bespelen.

Als het lied voorbij is valt hij van de tafel en belandt hij ongemakkelijk op zijn zij. Zijn kroon schuift naar voren zodat die over één oog hangt. Zijn wachters rennen naar hem toe om hem van de vloer te helpen, maar hij wuift ze weg. ‘Hoe vind je die introductie?’ vraagt hij aan heer Roiben, al hebben ze elkaar eerder ontmoet. ‘Ik ben geen saaie vorst.’

Ik kijk naar Balekin, die tevreden grijnst. Heer Roibens gezicht is als steen, daar is niets van af te lezen. Mijn blik gaat naar Madoc, die vol walging naar Cardan kijkt terwijl hij zijn kroon rechtzet.

Grimmig doorloopt Roiben voor de vorm de stappen van het proces waarvoor hij hier is gekomen. ‘Majesteit, ik kom u om toestemming vragen om wraak te nemen namens mijn volk. We zijn aangevallen en willen daar nu op reageren.’

Ik heb veel mensen gezien wie het niet lukte om zich nederig op te stellen, maar heer Roiben doet het elegant.

En toch, na één blik op Cardan weet ik dat dat er niet toe zal doen.

‘Er wordt verteld dat je een specialist bent in het vergieten van bloed. Je zult je talenten wel tentoon willen spreiden.’ Cardan zwaait met zijn vinger in de richting van Roiben.

De Onseeliekoning trekt een gezicht. Een deel van hem wil ongetwijfeld onmiddellijk met zijn vaardigheden pronken, maar hij reageert verbaal niet.

‘Maar dat zul je moeten laten,’ zegt Cardan. ‘Ik ben bang dat je een lange reis voor niets hebt gemaakt, maar er is in elk geval wijn.’

Heer Roiben richt zijn zilveren blik op mij en daar is dreiging in te zien.

Dit gaat helemaal niet zoals ik had gehoopt.

Cardan gebaart naar een tafel vol versnaperingen. De velletjes van het fruit laten los van het vruchtvlees. Een paar bessen knap-

pen en ze verspreiden hun zaadjes en laten hovelingen in de buurt schrikken. ‘Ik heb zelf ook een vaardigheid geoefend,’ zegt hij met een lach.

Ik ga naar Cardan toe om tussenbeide te komen als Madoc mijn hand pakt. Hij trekt zijn lip op. ‘Verloopt dit volgens plan?’ sist hij zacht. ‘Haal hem hier weg.’

‘Dat wilde ik net proberen.’

‘Ik heb lang genoeg toegekeken.’ Madoc staart me aan met zijn kattenogen. ‘Zorg dat je marionet afstand doet van de troon en plaatsmaakt voor je broer of aanvaard de gevolgen. Ik vraag het je niet nog eens. Het is nu of nooit.’

‘Nadat je me uit het paleis hebt geweerd?’ fluister ik hem toe.

‘Je was ziek,’ antwoordt hij.

‘Met jou werken zal altijd vóór jou werken zijn,’ zeg ik. ‘Dus, nooit.’

‘Wil je serieus dát verkiezen boven je eigen familie?’ snauwt hij. Zijn blik gaat kort naar Cardan alvorens naar mij terug te keren.

Ik krimp ineen, maar ook al heeft hij gelijk, hij heeft het ook mis. ‘Of je me nu gelooft of niet, dit is juist voor mijn familie,’ vertel ik hem, en ik leg mijn hand op de schouder van Cardan in de hoop dat ik hem de zaal uit kan sturen zonder dat er verder iets verkeerd gaat.

‘O, mijn liefste hofmeester. Laat ons een dansje maken.’ Hij pakt me vast en trekt me de vloer op.

Hij kan nauwelijks staan, struikelt drie keer, en drie keer moet ik het grootste deel van zijn gewicht dragen om hem overeind te houden.

‘Cardan,’ sis ik. ‘Dit gedrag kan écht niet, je bent de opperkoning.’

Daar giechelt hij om.

Vannacht in zijn vertrekken was hij zo serieus en nu lijkt hij wel iemand anders. ‘Cardan,’ probeer ik nog eens. ‘Hou hiermee op. Ik beveel je te vermennen. Ik beveel je geen alcohol meer te drinken en te proberen nuchter te worden.’

‘Ja, mijn lieve schurk, mijn heerlijke godin. Ik zal zodra ik kan zo nuchter als mogelijk zijn.’ Hij kust me recht op mijn mond.

Ik voel een wervelwind van dingen tegelijk. Ik ben woedend op hem, woedend en berustend dat hij een mislukking is als opperkoning, verdorven en grillig en zo zwak als Orlagh had kunnen hopen. Dan is er nog de openbare aard van de kus. Het is schokkend dat hij dit zo in het bijzijn van het hof doet. Hij is er nooit toe bereid geweest om in het openbaar te laten blijken dat hij me wil. Misschien kan hij er later nog een draai aan geven, maar op dit moment is het algemeen bekend.

Maar er schuilt ook zwakte in mij, want ik heb gedurende mijn hele tijd in de Onderzee ervan gedroomd hem te zoenen en nu ik zijn mond op de mijne voel wil ik mijn nagels in zijn rug zetten.

Hij laat zijn tong langs mijn onderlip glijden en er blijft een bekende, koppige smaak achter.

Geestbes.

Hij is niet dronken: hij is vergiftigd.

Ik leun naar achteren en kijk in zijn ogen, die vertrouwde zwarte ogen omringd met goud. Zijn pupillen zijn helemaal vergroot.

‘Lieve Jude, jij bent mijn liefste straf.’ Hij danst bij me weg en valt onmiddellijk weer op de vloer, lachend, de armen gespreid alsof hij de hele ruimte wil omarmen.

Ik kijk vol verbijsterde afschuw toe.

Iemand heeft de opperkoning vergiftigd en hij zal zichzelf doodlachen en -dansen voor de ogen van een hof dat heen en weer zal schommelen tussen verrukking en minachting. Ze zullen hem absurd vinden terwijl zijn hart tot stilstand komt.

Ik probeer me te concentreren. Een tegengif. Dat moet er zijn. Water, natuurlijk, om het systeem mee door te spoelen. Klei. De Bom zou meer weten. Ik kijk om me heen of ik haar zie, maar ik word omringd door een duizelingwekkende groep hovelingen. Ik richt me in plaats daarvan tot een van de wachters. ‘Haal een emmer, veel dekens, twee kannen water en breng die naar mijn vertrekken. Begrepen?’

‘Zoals u wilt.’ Hij draait zich om en geeft de andere ridders bevelen.

Ik kijk om me heen om te zien waar Cardan is, maar hij loopt geheel voorspelbaar in de ergst mogelijke richting: recht op de adviseurs Baphen en Randalin af, die bij heer Roiben en zijn ridder Dulcamara staan, ongetwijfeld in een poging de boel glad te strijken.

Ik zie de gezichten van de hovelingen, de glinstering in hun ogen terwijl ze hem met een soort gretige minachting bekijken.

Ze kijken toe terwijl hij een kan water pakt en de inhoud ervan in zijn lachende mond giet tot hij er bijna in stikt.

‘Excuseer ons,’ zeg ik tegen de anderen, en ik steek mijn arm door de zijne.

Dulcamara reageert vol minachting. ‘We zijn helemaal hierheen gekomen voor een audiëntie met de opperkoning. Hij zal toch zeker langer blijven dan dit.’

Hij is vergiftigd. Die woorden liggen op het puntje van mijn tong als ik Balekin ze hoor zeggen.

‘Ik ben bang dat de opperkoning niet zichzelf is. Volgens mij is hij vergiftigd.’

En dan, te laat, begrijp ik zijn plan.

‘Jij,’ zegt hij tegen mij, ‘haal je zakken leeg. Jij bent hier de enige die niet door een eed gebonden is.’

Als ik daadwerkelijk betoverd was geweest, had ik nu het flesje moeten pakken. Als het hof dat eenmaal had gezien en daar geestbes in had aangetroffen, had geen enkel verweer meer geholpen. Stervelingen zijn dan ook leugenaars.

‘Hij is dronken,’ zeg ik. Het is fijn om Balekins geschokte uitdrukking te zien. ‘Jij bent echter ook niet gebonden, ambassadeur. In elk geval niet aan het land.’

‘Heb ik te veel gedronken? Alleen een kopje gif bij het ontbijt en een bij het avondeten,’ merkt Cardan op.

Ik werp hem een blik toe, maar zeg niets als ik de strompelende opperkoning meeneem.

‘Waar brengt u hem heen?’ vraagt een van de wachters. ‘Majesteit, wilt u vertrekken?’

Hij lacht. ‘We dansen allemaal naar de pijpen van Jude.’

‘Natuurlijk wil hij niet gaan,’ zegt Balekin. ‘Wijd je aan je andere plichten, hofmeester, en laat mij voor mijn broer zorgen. Hij heeft vanavond plichten te vervullen.’

‘Ik laat je halen als we je nodig hebben,’ vertel ik hem in een poging hem te overbluffen.

‘Jude Duarte, jij verlaat nú de zijde van de opperkoning,’ beveelt Balekin.

Bij het horen van die toon concentreert Cardan zich.

Ik zei dat het hem moeite kost.

‘Nee, dat doet ze niet,’ zegt hij.

Aangezien niemand hem kan tegenspreken, lukt het me eindelijk om hem naar buiten te leiden. Ik draag het zware gewicht van de opperkoning terwijl we door de gangen van het paleis lopen.

28

De persoonlijke lijfwacht van de opperkoning volgt ons op een afstandje. Vragen schieten door mijn hoofd. Hoe is hij vergiftigd? Wie heeft hem wat hij dan ook heeft gedronken in zijn handen gedrukt? Wanneer is het gebeurd?

Ik hou een bediende aan op de gang en stuur boodschappers op pad om de Bom te zoeken en, mocht dat niet lukken, een alchemist.

‘Alles komt in orde,’ zeg ik.

‘Weet je...’ Hij hangt aan me. ‘... dat zou geruststellend moeten zijn, maar als stervelingen dat zeggen heeft het niet dezelfde lading als wanneer leden van het Volk het zeggen, vind je ook niet? Voor jou is het een aanroeping, een soort hoopvolle magie. Jij zegt dat alles in orde komt omdat je bang bent dat het niet zo zal zijn.’

Heel even zeg ik niets. ‘Je bent vergiftigd,’ zeg ik uiteindelijk. ‘Dat weet je toch?’

Hij schrikt niet. ‘Ah... Balekin.’

Ik zeg niets, maar laat hem in mijn kamer voor het vuur plaatsnemen met zijn rug tegen mijn bank. Hij is hier duidelijk niet op zijn

plek. Zijn prachtige vormen een scherp contrast met het eenvoudige kleed. Hij ziet bleek, maar er ligt een hevige bloes op zijn wangen.

Hij pakt mijn hand en drukt die tegen zijn gezicht. 'Het is grappig dat ik jouw sterfelijkheid heb bespot nu jij mij zeker gaat overleven.'

'Je gaat niet dood,' zeg ik vastberaden.

'O, hoe vaak heb ik niet gewenst dat jij niet kon liegen? Nooit zo erg als nu.' Hij zakt opzij.

Ik pak een kan water en schenk een glas vol, waarna ik dat aan zijn lippen zet. 'Cardan? Drink zo veel mogelijk.'

Hij antwoordt niet, maar lijkt ter plekke in slaap te vallen.

'Nee.' Ik tik steeds harder tegen zijn wang, tot het meer een klap is. 'Je moet wakker blijven.'

Zijn ogen gaan open en hij klinkt verdoemd. 'Ik slaap maar heel even.'

'Tenzij je wilt eindigen als Severin van Fairfort, eeuwenlang omhuld door glas terwijl stervelingen in de rij gaan staan om foto's van zichzelf te nemen samen met zijn lichaam, blij je wakker.'

Hij komt iets meer overeind. 'Oké, praat tegen me.'

'Ik heb je moeder vanavond gezien,' vertel ik. 'Helemaal opgedoft. De laatste keer dat ik haar zag was in de Vergeteltoren.'

'En je vraagt je af of ik haar was vergeten?' vraagt hij op luchtige toon.

Ik ben blij dat hij genoeg aandacht aan me besteedt om een van zijn gebruikelijke grapjes te maken. 'Fijn dat je in de stemming bent om me te bespotten.'

'Ik hoop dat dat het laatste is aan mij dat gaat. En, vertel me alles over mijn moeder.'

Ik probeer iets te bedenken wat niet helemaal negatief is en ik ga uiteindelijk voor neutraal. 'De eerste keer dat ik haar ontmoette wist ik niet wie ze was. Ze wilde informatie geven in ruil voor haar vrijlating uit de Toren. En ze was bang voor jou.'

'Mooi.'

Ik trek mijn wenkbrauwen op. ‘Hoe is ze dan onderdeel van je hof geworden?’

‘Blijkbaar koester ik toch nog wat genegenheid voor haar,’ geeft hij toe.

Ik schenk nog wat water voor hem in en hij drinkt het langzamer op dan me lief is. Ik vul het glas opnieuw zodra het kan. ‘Er zijn zo veel vragen die ik mijn moeder zou willen stellen,’ vertrouw ik hem toe.

‘Wat zou je vragen?’ De woorden lopen iets in elkaar over, maar het lukt hem ze eruit te krijgen.

‘Waarom ze met Madoc was getrouwd.’ Ik wijs naar het glas en hij zet het gehoorzaam aan zijn lippen. ‘Of ze van hem hield en waarom ze bij hem weg was gegaan en of ze gelukkig was in de mensenwereld. Of ze daadwerkelijk iemand had vermoord en haar lichaam in de verbrande restanten van de oorspronkelijke vesting van Madoc had verborgen.’

Hij kijkt verrast. ‘Dat deel van het verhaal vergeet ik altijd.’

Het lijkt me beter om op een ander onderwerp over te stappen. ‘Heb jij dat soort vragen voor je vader?’

‘Waarom ik ben zoals ik ben?’ Uit zijn toon is op te maken dat hij zich voorstelt dat ik zou denken dat dat een van de vragen is waar hij mee zit, maar dat hij zich er niet druk om maakt. ‘Er zijn geen echte antwoorden, Jude. Waarom was ik wreed tegen het Volk? Waarom was ik verschrikkelijk tegen jou? Omdat het kon. Omdat het me beviel. Omdat ik me, heel even, toen ik op mijn ergst was, machtig voelde terwijl ik me het grootste deel van de tijd machteloos voelde, ondanks het feit dat ik een prins was en de zoon van de opperkoning van Faerie.’

‘Dat is een antwoord.’

‘Is dat zo?’ Na een korte stilte zegt hij: ‘Je kunt beter gaan.’

‘Waarom?’ vraag ik gepikeerd. Om te beginnen woon ik hier en daarnaast probeer ik hem in leven te houden.

Hij kijkt me ernstig aan. ‘Omdat ik moet overgeven.’

Ik grijp de emmer erbij.

Hij pakt die aan. Zijn hele lichaam schokt door de kracht van het braken. De inhoud van zijn maag lijkt op aan elkaar geplakte bladeren.

Ik huiver. Ik wist niet dat de geestbes dat deed.

Er wordt op de deur geklopt.

Ik doe open.

Daar staat de Bom, ademloos.

Ik laat haar binnen.

Ze gaat meteen naar Cardan toe. 'Hier.' Ze haalt een flesje tevorschijn. 'Dit is klei. Hiermee kun je hopelijk het gif opvangen en uit je lichaam verwijderen.'

Cardan knikt en pakt het aan. Hij slikt de inhoud met een grimas door. 'Dat smaakt naar aarde.'

'Het is ook aarde,' vertelt ze hem. 'En dan nog iets. Eigenlijk zijn er twee dingen. Grimsen had zijn smederij al verlaten toen we hem gevangen wilden nemen. We moeten het ergste aannemen... dat hij bij Orlagh is. En dan heb ik dit gekregen...' Ze haalt een briefje uit haar zak. 'Dat komt van Balekin. Het is heel listig verwoord, maar het komt op het volgende neer: Jude, hij biedt jou het tegengif aan als jij hem de kroon brengt.'

'De kroon?' Cardan doet zijn ogen open.

Ik besef dat hij die heeft gesloten toen ik even niet keek.

'Hij wil dat je die naar de tuin brengt, bij de rozen,' zegt de Bom.

'Wat gebeurt er als hij het tegengif niet krijgt?' vraag ik.

De Bom legt haar hand tegen Cardans wang. 'Hij is de opperkoning van Elfhame... Hij kan uit de kracht van het land putten, maar hij is al heel zwak en ik denk niet dat hij weet hoe hij dat moet doen. Majesteit?'

Hij kijkt haar vol welwillend onbegrip aan. 'Waar heb je het over? Ik heb net een mond vol van die aarde voor je doorgeslikt.'

Ik denk na over wat ze zegt, over wat ik weet over de macht van de opperkoning.

Het is je zeker wel opgevallen dat sinds het begin van zijn regeerperi-

ode de eilanden anders zijn. Stormen zijn agressiever, kleuren zijn iets feller, geuren scherper.

Maar dat was allemaal gebeurd zonder dat hij daar moeite voor had gedaan. Ik weet zeker dat het hem niet is opgevallen hoe het land zich heeft veranderd om beter bij hem te passen.

‘Kijk toch naar ze, naar al je onderdanen,’ had hij een paar maanden geleden tijdens een fuif tegen me gezegd. ‘Het is jammer dat niemand weet wie hun echte heerser is.’

Als Cardan zichzelf niet als de ware opperkoning van Elfhame ziet, als hij zichzelf geen toegang tot zijn eigen macht geeft, dan zal dat mijn schuld zijn. Als hij door de geestbes sterft, dan komt dat door mij. ‘Ik zal het tegengif halen.’

Cardan tilt de kroon van zijn hoofd en kijkt er even naar, alsof hij geen idee heeft hoe die in zijn hand terecht is gekomen. ‘Die kan niet aan Eik worden doorgegeven als je hem verliest. Al moet ik toegeven dat de troonsopvolging sowieso lastig wordt als ik sterf.’

‘Ik heb het je al gezegd: je gaat niet dood. En ik neem die kroon niet mee.’ Ik loop naar een andere ruimte en verwissel de inhoud van mijn zakken. Ik sla een mantel om met een diepe capuchon en doe een nieuw masker voor. Ik ben zo razend dat mijn handen beven. Geestbes, waar ik ooit immuun voor was, dankzij mijn zorgvuldige mithridatisme. Als ik de doseringen bij had kunnen houden, had ik Balekin misschien kunnen misleiden, zoals ik Madooc ooit heb misleid. Maar na mijn gevangenschap in de Onderzee ben ik dat voordeel kwijt en er staat veel meer op het spel. Ik ben mijn immuniteit kwijt. Ik ben net zo vatbaar voor gif als Cardan.

‘Blijf je bij hem?’ vraag ik aan de Bom.

Ze knikt.

‘Nee,’ zegt Cardan. ‘Ze gaat met jou mee.’

Ik schud mijn hoofd. ‘De Bom weet alles over brouwsels. Ze kent magie. Zij kan ervoor zorgen dat het niet slechter met je gaat.’

Hij negeert me en pakt haar hand vast. ‘Liliver, als je koning beveel ik je om met Jude mee te gaan,’ zegt hij met grote waardigheid

voor iemand die op de vloer zit naast de emmer waar hij in heeft gespuugd.

Ik kijk de Bom aan, maar ik zie aan haar gezicht dat ze hem niet ongehoorzaam zal zijn. Ze heeft haar eed afgelegd en hem haar naam gegeven. Hij is haar koning.

‘Verdomme,’ fluister ik tegen een van hen, of misschien wel tegen allebei.

Ik beloof dat ik het tegengif snel zal halen, maar dat maakt het er niet makkelijker op om te vertrekken terwijl ik weet dat de geestbes hem nog altijd een hartstilstand kan bezorgen. Zijn verhitte blik volgt ons de deur uit, zijn pupillen vergroot en de kroon nog altijd in zijn hand geklemd.

Balekin is zoals beloofd in de tuin, nabij een bloeiende boom vol zilverblauwe rozen. Als ik daar aankom zie ik niet al te ver van waar wij staan andere hovelingen die een nachtelijk wandelingetje maken. Dat betekent dat hij me niet kan aanvallen, maar ook dat ik hem niet kan aanvallen.

In elk geval niet zonder dat de anderen ervan weten.

‘Jij bent een enorme teleurstelling.’

Dat is zo’n schok dat ik daadwerkelijk moet lachen. ‘Je bedoelt omdat ik niet betoverd was. Ja, ik kan me voorstellen dat dat heel frustrerend voor je is.’

Hij kijkt kwaad, maar hij heeft dit keer niet eens Vulciber aan zijn zij om me te bedreigen. Misschien denkt hij dat hij onaantastbaar is nu hij ambassadeur van de Onderzee is.

Het enige waar ik aan kan denken is dat hij Cardan heeft vergiftigd, dat hij mij heeft gekweld en dat hij Orlagh zover heeft gekregen om het land aan te vallen. Ik beef van woede, maar probeer die te onderdrukken zodat ik kan doen wat gedaan moet worden.

‘Heb je de kroon meegebracht?’

‘Die is in de buurt,’ lieg ik. ‘Maar voor ik je die overhandig wil ik het tegengif zien.’

Hij haalt een flesje uit zijn zak, dat bijna identiek is aan het exemplaar dat hij me heeft gegeven en dat ik nu uit mijn zak haal. ‘Ze zouden me hebben geëxecuteerd als ze dit gif bij me hadden aangetroffen.’ Ik schud de inhoud heen en weer. ‘Dat was jouw plan, toch?’

‘Iemand zou je alsnog kunnen executeren.’

‘We gaan het volgende doen.’ Ik trek het stoppertje uit het flesje. ‘Ik ga het gif drinken en dan geef jij me het tegengif. Als het bij mij werkt, dan haal ik de kroon en ruil ik dat voor het flesje. Zo niet, nou, dan ga ik dood, maar dan zal de kroon voorgoed verloren zijn. En of Cardan leeft of sterft, die kroon is zodanig goed verborgen dat jij die niet zult vinden.’

‘Grimsen kan een andere voor me maken,’ zegt Balekin.

‘Als dat zo is, wat doen we hier dan?’

Balekin trekt een gezicht.

Dan komt de mogelijkheid bij me op dat de kleine smid toch niet bij Orlagh is. Misschien is hij verdwenen nadat hij zijn best heeft gedaan om ons tegen elkaar op te zetten.

‘Jij hebt die kroon van mij gestolen,’ zegt hij.

‘Dat klopt aardig,’ geef ik toe. ‘En ik zal je die overhandigen, maar niet voor niets.’

‘Ik kan niet liegen, sterveling. Als ik zeg dat ik je het tegengif geef, dan doe ik dat. Mijn woord is voldoende.’

Ik schenk hem mijn meest indrukwekkende boze blik. ‘Iedereen weet dat je moet oppassen als je onderhandelt met het Volk. Jullie misleiden met elke ademteug. Als je werkelijk het tegengif hebt, kan het toch geen kwaad dat ik mezelf vergiftig? Ik zou verwachten dat je ervan zou genieten.’

Hij neemt me onderzoekend in zich op.

Ik stel me zo voor dat hij boos is omdat ik niet betoverd ben. Hij

moet heel snel zijn plannen hebben aangepast nadat ik Cardan vlug de troonzaal uit had geloodst. Had hij het tegengif steeds al bij zich gehad? Had hij gedacht dat hij Cardan kon overhalen om hem te kronen? Was hij zo arrogant om te denken dat de Raad dat zomaar had toegestaan?

‘Prima,’ zegt hij. ‘Een dosis van het tegengif voor jou en de rest voor Cardan.’

Ik drink de hele inhoud van het flesje met een overdreven grimas op. Ik word opnieuw kwaad als ik eraan denk hoe ziek ik mezelf heb gemaakt door piepkleine hoeveelheden gif te nemen. Allemaal voor niets.

‘Voel je de geestbes door je aderen stromen? Het zal bij jou veel sneller werken dan bij een van ons. En je hebt zo’n grote dosis genomen.’

Hij kijkt me met zo’n felle uitdrukking aan dat ik weet dat hij me dolgraag hier zou achterlaten om te sterven. Als hij nu een goede aanleiding had om weg te lopen, dan zou hij dat doen. Heel even denk ik dat hij dat toch zal doen.

Hij komt naar me toe en haalt het stoppertje van het flesje in zijn eigen hand. ‘Denk maar niet dat ik dit aan jou geef. Doe je mond open als een klein vogeltje en dan geef ik je jouw dosis. Daarna geef jij mij de kroon.’

Ik doe mijn mond gehoorzaam open en laat hem het dikke, bittere, honingachtige spul op mijn tong gieten. Ik stap snel bij hem vandaan, zodat er weer afstand tussen ons is, en zorg ervoor dat ik dichterbij de ingang van het paleis ben.

‘Tevreden?’ vraagt hij.

Ik spuug het tegengif in het glazen flesje dat hij me heeft gegeven, waar ooit geestbes in heeft gezeten, maar dat tot net met water gevuld was.

‘Wat doe je?’

Ik druk het stoppertje terug in de opening van het flesje en gooi dat naar de Bom, die het moeiteloos vangt.

Ze gaat er onmiddellijk vandoor.

Hij staart me met open mond aan. ‘Wat heb je gedaan?’

‘Ik heb je om de tuin geleid,’ vertel ik. ‘Een beetje misleiding. Ik heb jouw vergif weggegooid en het flesje omgespoeld. Zoals je steeds vergeet ben ik hier opgegroeid en is het dus ook gevaarlijk om met mij te onderhandelen. Zoals je merkt kan ik wél liegen, en, zoals je me zo lang geleden op het hart hebt gedrukt, is mijn tijd eindig.’

Hij trekt het zwaard dat bij zijn zij hangt. Het heeft een lang, dun lemmet.

Dat is volgens mij niet het wapen dat hij heeft gebruikt om in zijn torenkamer tegen Cardan te vechten, maar misschien toch.

‘We zijn in het openbaar,’ zeg ik tegen hem, ‘en ik ben nog steeds de hofmeester van de opperkoning.’

Hij kijkt om zich heen en ziet de andere hovelingen in de buurt. ‘Laat ons alleen,’ roept hij naar ze.

Het was niet bij me opgekomen dat iemand dat zou kunnen doen, maar hij is eraan gewend prins te zijn. Hij is eraan gewend te worden gehoorzaamd.

De hovelingen lijken inderdaad te versmelten met de schaduw, maken ruimte voor het soort duel dat we echt niet zouden moeten voeren. Ik steek mijn hand in mijn zak en raak het heft van een mes aan. Het bereik ervan is bij lange na niet dat van een zwaard. Zoals Madoc me meer dan eens heeft uitgelegd: ‘Een zwaard is een wapen voor oorlog, een dolk is een wapen voor moord.’ Ik heb liever dit mes dan niets, maar ik had het liefst nu Nachtvall in mijn handen gehad. ‘Wil je een duel houden? Ik weet zeker dat je je eigen naam niet zou willen onteren nu ik zo overtroffen ben qua wapen.’

‘Verwacht je dat ik geloof dat jij enige eer bezit?’

Dat is helaas een redelijk punt.

‘Jij bent een lafaard. Een lafaard net als de man die jou heeft opgevoed.’ Hij komt een stap dichterbij, klaar om me neer te maaien, of ik nu een wapen heb of niet.

‘Madoc?’ Ik trek mijn mes. Dat is niet klein, maar nog altijd minder dan de helft van de lengte van het wapen dat hij op mij richt.

‘Het was zijn plan om tijdens de kroning toe te slaan. Het was zijn plan dat als Dain eenmaal uit de weg was, Eldred de kroon wel op mijn hoofd zou plaatsen. Het was allemaal zijn plan, maar hij bleef Grootgeneraal en ik werd naar de Vergeteltoren gestuurd. En heeft hij ook maar iets gedaan om mij te helpen? Nee. Hij boog zijn hoofd voor mijn broer, die hij veracht. Jij bent ook zo, bereid om te smeken en je te vernederen en je te verlagen voor iedereen als je er macht mee kunt verwerven.’

Ik betwijfel of het ooit bij het plan van Madoc heeft gehoord om Balekin op de troon te krijgen, wat hij Balekin ook heeft laten geloven, maar daardoor komen de woorden niet minder hard aan. Ik heb me mijn hele leven klein gemaakt in de hoop dat ik een acceptabele plek in Elfhame zou kunnen vinden en nadat ik de grootste, meest indrukwekkende machtsgreep voorstelbaar had uitgevoerd, moest ik mijn vaardigheden juist nog meer verbergen. ‘Nee, dat is niet waar.’

Hij kijkt verrast.

Zelfs in de Vergeteltoren, toen hij een gevangene was, heb ik me door Vulciber laten slaan. In de Onderzee deed ik alsof ik totaal geen waardigheid bezat. Waarom zou hij überhaupt denken dat ik mezelf op een andere manier zie dan zoals hij me ziet? ‘Jij bent degene die zijn hoofd voor Orlagh heeft gebogen in plaats van voor je eigen broer. Jij bent de lafaard en een verrader. Een moordenaar van je eigen bloed. Maar het ergste is nog wel dat je een dwaas bent.’

Hij ontbloot zijn tanden terwijl hij op me afkomt.

En ik, die heb gedaan alsof ik onderdanig ben, herinner me op eens mijn meest problematische talent: het Volk pissig maken.

‘Toe dan,’ zegt hij. ‘Vlucht als de lafaard die je bent.’

Ik doe een stap naar achteren.

‘Dood prins Balekin.’ Dat waren de woorden van Dulcamara, maar ik hoor niet haar stem. Ik hoor mijn eigen stem, ruw door zeewater, doodsbang en koud en alleen.

De boodschap van Madoc van lang geleden komt bij me terug: ‘Sparren ís toch een strategiespel, gespeeld op hoge snelheid.’

Het doel van een gevecht is niet om een goed gevecht te hebben, maar om te winnen.

Ik ben in het nadeel tegen een zwaard, behoorlijk zelfs. Daar komt bij dat ik nog steeds verzwakt ben na mijn gevangenschap in de Onderzee. Balekin kan afstand bewaren en zijn tijd nemen terwijl ik niet langs het zwaard kan komen. Hij zal me langzaam maar zeker afmatten, wond na wond. Mijn beste kans is de afstand overbruggen. Ik moet achter zijn verdediging zien te komen en ik beschik niet over de luxe om hem eerst de maat te nemen. Ik zal hem moeten overmeesteren. Ik krijg maar één kans om dit goed te doen.

Mijn hart bonkt in mijn keel.

Hij valt naar me uit en ik sla met mijn rechterhand mijn mes tegen de onderkant van zijn zwaard, grijp met mijn linker zijn onderarm beet en draai alsof ik hem wil ontwapenen. Hij verzet zich tegen mijn greep. Ik steek met mijn mes in de richting van zijn hals.

‘Stop,’ roept Balekin. ‘Ik geef me...’

Slagaderlijk bloed sproeit over mijn arm, over het gras. Het glinstert op mijn mes. Balekin zakt in elkaar en valt op de grond.

Het gebeurt allemaal zo snel.

Het gebeurt te snel.

Ik wil een soort reactie ervaren. Ik wil beven of misselijk zijn. Ik wil degene zijn die moet huilen. Ik wil ieder ander dan mezelf zijn, die om zich heen kijkt om er zeker van te zijn dat niemand het heeft gezien, die haar mes schoonveegt aan de aarde, haar hand aan zijn kleren afveegt en dan maakt dat ze wegkomt voor de wachters komen.

‘Je bent een goede moordenaar,’ heeft Dulcamara gezegd.

Als ik omkijk zijn Balekins ogen nog steeds open en staart hij in het niets.

Cardan zit op de bank. De emmer is weg, net als de Bom.

Hij kijkt me met een lome glimlach aan. ‘Je hebt je jurk weer aangetrokken.’

Ik kijk hem verward aan, kan alleen aan de consequenties denken van wat ik net heb gedaan, zoals aan het feit dat ik het aan Cardan moet vertellen, maar ik draag dezelfde jurk als daarnet, die ik uit de walnoot van Moeder Merg heb gehaald. Er zit nu bloed op mijn mouw, maar verder is die hetzelfde. ‘Is er iets gebeurd?’

‘Ik weet het niet?’ Hij klinkt verward. ‘Is dat zo? Ik heb je de gunst verleend waar je me om vroeg. Is je vader veilig?’

Gunst?

Mijn vader?

Madoc. Natuurlijk. Madoc heeft mij bedreigd, Madoc walgde van Cardan. Maar wat heeft hij gedaan en wat heeft dat met jurken te maken?

‘Cardan...’ Ik probeer zo kalm mogelijk te klinken, loop naar de bank toe en ga zitten. Het is geen kleine bank, maar hij ligt erop met een deken over zich heen en met kussens achter zich. Het maakt niet uit hoe ver ik bij hem vandaan ga zitten, het voelt te dichtbij. ‘Je moet me vertellen wat er is gebeurd. Ik ben hier het laatste uur niet geweest.’

Er verschijnt een bezorgde uitdrukking op zijn gezicht. ‘De Bom kwam terug met het tegengif. Ze zei dat jij er ook zo zou zijn. Ik was nog heel erg duizelig... en toen kwam er een wachter. Hij zei dat er een noodgeval was. Zij ging op onderzoek uit. En toen kwam jij binnen, precies zoals ze had gezegd. Je zei dat je een plan had...’

Hij kijkt me aan, alsof hij verwacht dat ik het van hem overneem

en de rest van het verhaal vertel, het deel dat ik me herinner. Maar ik herinner me natuurlijk niks.

Dan doet hij zijn ogen dicht en schudt hij zijn hoofd. ‘Taryn.’

‘Ik begrijp het niet,’ zeg ik, omdat ik het niet wil begrijpen.

‘Jouw plan was dat je vader de helft van het leger zou meenemen, maar om onafhankelijk te kunnen functioneren moest ik hem van zijn gelofte aan de kroon ontheffen. Jij had een van de wambuizen aan die je altijd draagt en van die rare oorbellen. Een maan en een ster.’ Hij schudt zijn hoofd.

Er loopt een rilling langs mijn rug. Taryn en ik hadden als kind in de sterfelijke wereld soms van plek gewisseld om onze moeder voor de gek te houden. Zelfs in Faerie deden we soms of we de ander waren om te zien waar we mee weg konden komen. Zou een leraar het verschil kunnen zien? Oriana? Madoc? Eik? Hoe zat het met de grote, geweldige prins Cardan?

‘Maar hoe heeft ze ervoor gezorgd dat je daar akkoord mee bent gegaan?’ wil ik weten. ‘Zij heeft geen macht. Ze kan doen alsof ze mij is, maar ze zou je niet kunnen dwingen...’

Hij laat zijn gezicht in zijn elegante handen zakken. ‘Ze hoefde me niet te bevelen, Jude. Ze hoefde geen magie te gebruiken. Ik vertrouw jou. Ik vertrouwde je.’

En ik vertrouwde Taryn.

Terwijl ik Balekin vermoorde, terwijl Cardan vergiftigd was en gedesorienteerd, heeft Madoc actie ondernomen tegen de kroon, tegen mij, met zijn dochter Taryn aan zijn zij.

29

De opperkoning wordt naar zijn eigen kamers gebracht om daar te rusten. Ik duw mijn met bloed bevlekte jurk in het vuur, trek een kamerjas aan en maak plannen. Als geen enkele hoveling mijn gezicht heeft gezien voor Balekin ze wegstuurde, toen ik mijn mantel droeg, dan is het mogelijk dat ik niet ben herkend. En ik kan natuurlijk liegen. Maar de vraag hoe ik kan vermijden dat ik word beschuldigd van de moord op de ambassadeur van de Onderzee verbleekt bij de vraag wat ik aan Madoc moet doen.

Als Orlagh besluit aan te vallen nu het halve leger met de generaal is vertrokken, heb ik geen idee hoe ik haar moet afweren. Cardan zal heel snel een andere Grootgeneraal moeten kiezen.

Hij zal ook de lagere hoven moeten informeren dat Madoc is gedeserteerd, om ervoor te zorgen dat het bekend is dat hij niet namens de opperkoning spreekt. Er moet een manier zijn om Madoc terug naar het opperhof te krijgen. Hij is trots, maar praktisch. Misschien heeft het antwoord met Eik te maken. Misschien betekent het dat ik mijn wensen voor de heerschappij van Eik

duidelijker moet maken. Over dat alles denk ik na als er op mijn deur wordt geklopt.

Er staat een boodschapper, een meisje met lilakleurige huid, gekleed in koninklijke livrei. ‘De opperkoning vraagt om uw aanwezigheid. Ik moet u naar zijn vertrekken brengen.’

Ik adem huiverend in. Misschien heeft niemand anders me gezien, maar Cardan raadt het vast. Hij weet naar wie ik op weg was en hoe laat ik terugkeerde van die ontmoeting. Hij heeft het bloed op mijn mouw gezien. Jij beveelt de opperkoning, niet andersom, denk ik. Maar op de een of andere manier voelt het niet zo. ‘Ik zal me omkleden.’

De boodschapper schudt haar hoofd. ‘De koning heeft duidelijk gemaakt dat hij u onmiddellijk wil zien.’

Als ik de koninklijke vertrekken bereik, tref ik daar Cardan alleen aan in eenvoudige kleding op een troonachtige stoel. Hij ziet er bleek uit en zijn ogen glanzen nog iets te veel, alsof er wellicht nog een beetje gif in zijn bloed zit.

‘Toe, ga zitten.’

Dat doe ik vermoed.

‘Ooit had je een voorstel voor me,’ zegt hij. ‘Nu heb ik er een voor jou. Geef me mijn wil terug. Geef me mijn vrijheid terug.’

Ik hap naar adem. Ik ben verrast, al zou ik dat niet moeten zijn. Niemand wil door een ander beheerst worden, al is het machts-evenwicht tussen ons in mijn ogen ondanks zijn gelofte steeds heen en weer geschoven. Dat ik hem onder mijn bevel heb voelt als een mes dat op zijn punt balanceert, vrijwel onmogelijk en waarschijnlijk gevaarlijk. Toch, als ik dat opgeef, dan geef ik elk beetje macht op. Het zou betekenen dat ik álles opgeef. ‘Je weet dat ik dat niet doe.’

Hij lijkt zich niet bijzonder te storen aan mijn weigering. ‘Laat me uitpraten. Jij wilt van mij gehoorzaamheid die langer duurt dan een jaar en een dag. Meer dan de helft van je tijd is verstreken. Ben je er klaar voor om Eik op de troon te zetten?’

Ik zeg even niets in de hoop dat hij denkt dat ik zijn vraag retorisch opvat. Als het duidelijk wordt dat dat niet het geval is, schud ik mijn hoofd.

‘En dus dacht je mijn gelofte te verlengen. Hoe had je je dat voorgesteld?’

Weer heb ik geen antwoord en zeker geen goed antwoord.

Het is zijn beurt om te glimlachen. ‘Je dacht dat ik niets had om mee te onderhandelen.’

Ik heb hem al eerder onderschat en ik ben bang dat dat nu weer het geval is. ‘Hoe kunnen wij tot een deal komen? Ik wil dat jij die gelofte opnieuw aflegt, voor zeker een jaar, als het al geen tien jaar is, en jij wilt dat ik de gelofte in zijn geheel ontbind?’

‘Je vader en zus hebben me bedrogen,’ zegt Cardan. ‘Als Taryn me een bevel had gegeven had ik geweten dat jij het niet was, maar ik was ziek en moe en wilde geen nee tegen je zeggen. Ik heb niet eens gevraagd waarom, Jude. Ik wilde je laten merken dat je me kon vertrouwen, dat je me geen bevelen hoeft te geven om dingen te doen. Ik wilde je laten zien dat ik geloofde dat je alles had doordacht. Maar dat is geen manier om te regeren. En het is niet eens vertrouwen, als iemand je het bevel kan geven om iets te doen. Faerie heeft eronder geleden dat wij met elkaar in de clinch lagen. Jij hebt geprobeerd me te laten doen wat volgens jou nodig was en als we het niet met elkaar eens waren, dan zat er niets anders op dan te proberen elkaar te manipuleren. Dat werkte niet, maar zomaar toegeven is geen oplossing. We kunnen zo niet verder. Daar is vanavond het bewijs van. Ik moet mijn eigen beslissingen nemen.’

‘Je zei dat je het niet zo erg vond om mijn bevelen aan te horen.’ Het is een zwakke poging tot humor.

Hij glimlacht niet. In plaats daarvan wendt hij zijn blik af, alsof hij me niet kan aankijken. ‘Des te meer redenen om mezelf die luxe niet toe te staan. Jij hebt me tot de opperkoning gemaakt, Jude. Laat me dan ook de opperkoning zijn!’

Ik vouw mijn armen beschermend over elkaar. ‘En wat ben ik

dan? Je dienaar?’ Het is vreselijk dat wat hij zegt zo logisch klinkt, want ik kan hem absoluut niet geven waar hij om vraagt. Ik kan geen stapje terug doen, niet nu Madoc ergens daarbuiten is, niet terwijl er zo veel dreigingen zijn. En toch moet ik denken aan wat de Bom heeft gezegd, dat Cardan niet weet hoe hij zijn verbinding met het land moet activeren, maar ook aan wat de Kakkerlak zei, dat Cardan zichzelf als een spion ziet die doet alsof hij vorst is.

‘Trouw met me,’ zegt hij. ‘Word koningin van Elfhame.’

Ik word bevangen door een koude schok, alsof iemand een bijzonder wrede grap heeft verteld, met mij als doelwit. Alsof iemand in mijn hart heeft gekeken en daar het meest belachelijke, kinderlijke verlangen heeft gezien en dat tegen me gebruikt. ‘Maar dat kan niet.’

‘Dat kan wél. Koningen en koninginnen trouwen niet vaak om een andere reden dan een politiek verbond, dat is waar, maar zie dit als een variant daarvan. Als koningin heb je mijn gehoorzaamheid niet nodig. Je kunt zelf bevelen geven. En ik zou vrij zijn.’

Een paar maanden geleden vocht ik nog voor een plekje aan het hof, hoopte ik wanhopig ridder te worden en zelfs dat lukte niet.

De ironie dat juist Cardan, die erop had gehamerd dat ik helemaal niet thuishoorde in Faerie, me dit aanbiedt maakt de schok des te groter.

Hij gaat verder. ‘Daar komt nog eens bij dat we niet voor altijd getrouwd zouden zijn. Huwelijken tussen koningen en koninginnen duren zolang ze regeren, maar in ons geval zal dat niet zo lang zijn. Slechts tot Eik oud genoeg is om te regeren, ervan uitgaand dat hij dat wil. Je kunt alles krijgen wat je wilt en je hoeft mij alleen maar van mijn gelofte van gehoorzaamheid te ontslaan.’

Mijn hart bonkt zo snel dat ik bang ben dat het dadelijk haperend tot stilstand zal komen. ‘Serieus?’ pers ik eruit.

‘Natuurlijk. Ik meen het.’

Ik probeer te bedenken wat het addertje onder het gras is, want dit moet een van die Faerie-overeenkomsten zijn die heel positief

klinkt, maar totaal het tegenovergestelde blijkt te zijn. ‘Laat me eens raden, je wilt dat ik je van je gelofte ontsla in ruil voor je belofte om met me te trouwen? Maar dat huwelijk vindt dan plaats in de maand van nooit als de maan in het westen opkomt en het getij achterwaarts stroomt.’

Hij schudt lachend zijn hoofd. ‘Als je hiermee akkoord gaat dan trouw ik vanavond met je. Nu meteen. Hier. Wij wisselen geloften uit en dan is het gedaan. Dit is geen sterfelijk huwelijk dat door een geestelijke gesloten hoeft te worden of waar getuigen bij aanwezig moeten zijn. Ik kan niet liegen. Ik kan je niet verloochenen.’

‘Zo lang duurt het niet voor je gelofte verloopt.’ Het idee in te gaan op wat hij aanbiedt... het idee dat ik niet alleen een plek aan het hof zou hebben, maar aan het hoofd ervan zou staan... Dat is zo verleidelijk dat het moeilijk is om niet akkoord te gaan, ongeacht de gevolgen. ‘Het idee nog een paar maanden aan me vast te zitten kan toch niet zo erg zijn als je een verbintenis van jaren met me wilt aangaan.’

‘Zoals ik al zei kan er veel gebeuren in een jaar en een dag. Er is al veel gebeurd in de helft daarvan.’

We zitten daar stilletjes terwijl ik probeer na te denken. De afgelopen zeven maanden heeft de vraag van wat er na een jaar en een dag zou gebeuren me geplaagd. Dit is een oplossing, maar die voelt totaal niet praktisch aan. Het is een absurde dagdroom, die zich tijdens een dutje in een bemoste vallei heeft aangekondigd, te gênant om zelfs aan mijn zussen toe te vertrouwen.

Sterfelijke meiden worden geen koningin van Faerie.

Ik stel me voor hoe het zou zijn om mijn eigen kroon te hebben, mijn eigen macht. Misschien zou ik niet bang hoeven te zijn om van hem te houden. Misschien zou het oké zijn. Misschien zou ik niet langer alle dingen hoeven vrezen waar ik mijn hele leven al bang voor ben: kleiner worden, zwakker, minder. Misschien zou ik een beetje magisch worden. ‘Ja...’ Mijn stem laat me in de steek en ik klink ademloos. ‘Ja.’

Hij leunt met opgetrokken wenkbrauwen naar voren, maar zijn gebruikelijke arrogante uitstraling ontbreekt.

Ik kan niets opmaken uit zijn uitdrukking.

‘Waar ga je mee akkoord?’

‘Oké. Ik doe het. Ik trouw met je.’

Hij schenkt me een brutale grijns. ‘Ik had geen idee dat het zo’n opoffering zou zijn.’

Ik laat me gefrustreerd op de bank ploffen. ‘Dat is niet wat ik bedoel.’

‘Een huwelijk met de opperkoning van Elfhame wordt over het algemeen gezien als een trofee, een eer die maar weinigen waardig zijn.’

Zijn oprechtheid kon ook maar zo lang duren. Ik rol met mijn ogen, dankbaar dat hij zich weer als zichzelf gedraagt, zodat ik beter kan doen alsof ik niet overweldigd ben door wat er gaat gebeuren. ‘Hoe gaat dat dan in zijn werk?’ Ik denk aan Taryns bruiloft en het deel van de ceremonie dat wij niet hebben meegemaakt. Ik denk ook aan de bruiloft van mijn moeder, aan de geloften die ze Madoc moet hebben gedaan, en er trekt abrupt een huivering door me heen waarvan ik hoop dat die niets met een slecht voorgevoel te maken heeft.

‘Het is eenvoudig.’ Hij gaat op het puntje van zijn stoel zitten. ‘We beloven elkaar trouw. Ik zal het eerst doen... tenzij je wilt wachten. Misschien had je je iets voorgesteld wat romantischer is.’

‘Nee,’ zeg ik vlug. Ik wil niet toegeven dat ik me ook maar iets met betrekking tot een huwelijk heb voorgesteld.

Hij trekt mijn robijnen ring van zijn vinger. ‘Ik, Cardan, zoon van Eldred, opperkoning van Elfhame, neem jou, Jude Duarte, sterfelijke pupil van Madoc, tot mijn bruid en mijn koningin. Laat ons gehuwd zijn tot we het anders wensen en we de kroon hebben doorgegeven.’

Terwijl hij spreekt beef ik door iets wat het midden houdt tussen hoop en angst. De woorden die hij zegt zijn zo gewichtig dat ze

onwerkelijk zijn, vooral hier, in de oude vertrekken van Eldred. De tijd lijkt stil te staan. Boven ons springen de knoppen in de takken, alsof het land zelf zijn woorden heeft gehoord.

Hij pakt mijn hand en schuift de ring aan mijn vinger. Het uitwisselen van ringen is geen Faerieritueel en dit komt dan ook als een verrassing.

‘Het is jouw beurt,’ zegt hij in de stilte die is gevallen. Hij schenkt me een grijns. ‘Ik vertrouw erop dat jij je aan je woord houdt en dat je me hierna ontslaat van mijn verplichting van gehoorzaamheid.’

Ik glimlach terug, wat misschien een beetje compenseert voor de manier waarop ik bevroor nadat hij uitgesproken was. Het is nog steeds moeilijk te geloven dat dit gebeurt. Ik klem mijn hand steviger om de zijne en zeg: ‘Ik, Jude Duarte, neem Cardan, opperkoning van Elfhame, tot mijn echtgenoot. Laat ons gehuwd zijn tot we het anders wensen en we de kroon hebben doorgegeven.’

Hij kust het litteken op mijn handpalm.

Ik heb het bloed van zijn broer nog onder mijn nagels zitten.

Ik heb geen ring voor hem.

Boven ons komen de knoppen tot bloei. De hele kamer ruikt naar bloemen.

Ik leun naar achteren en spreek opnieuw, verdring alle gedachten aan Balekin, aan de toekomst waarin ik Cardan moet vertellen wat ik heb gedaan. ‘Cardan, zoon van Eldred, opperkoning van Elfhame, ik geef mijn invloed op jou op. Je bent niet langer gebonden door je gelofte van gehoorzaamheid, voor nu en altijd.’

Hij zucht en gaat wat wankel staan.

Ik kan het niet helemaal bevatten dat ik... Ik kan de woorden niet eens denken. Er is vanavond te veel gebeurd. ‘Je ziet eruit alsof je nauwelijks hebt gerust.’ Ik ga staan zodat ik hem kan opvangen mocht hij omvallen, al sta ik zelf ook niet helemaal stabiel.

‘Ik ga liggen.’ Hij laat zich door me naar zijn enorme bed sturen. Als we daar eenmaal zijn laat hij mijn hand niet los. ‘Als je bij me komt liggen.’

Aangezien er geen reden is om daar bezwaar tegen te maken doe ik dat. Het onwerkelijke gevoel neemt verder toe. Terwijl ik me uitstrek op de schitterend geborduurd sprei, besef ik dat ik iets heb gevonden wat nog veel ergere heiligschennis is dan languit op het bed van de opperkoning te gaan liggen, erger dan stiekem Cardans zegelring on mijn vinger te schuiven of zelfs op de troon te gaan zitten.

Ik ben koningin van Faerie geworden.

We zoenen elkaar in de duisternis omgeven door een roes van uitputting. Ik verwacht niet te kunnen slapen, maar dat doe ik wel met mijn ledematen verstrengeld met de zijne. Dit is de eerste rustgevend slaap die ik heb gehad sinds mijn terugkeer uit de Onderzee. Ik word gewekt doordat er op de deur wordt gebonkt.

Cardan is al op en speelt met het flesje van de klei dat de Bom hem heeft gebracht, gooit het van zijn ene naar zijn andere hand. Hij heeft zijn kleren nog aan en zijn verformfaaide uiterlijk geeft hem een losbandige uitstraling.

Ik trek mijn kamerjas strakker om me heen. Ik schaam me omdat ik zo overduidelijk zijn bed heb gedeeld.

‘Majesteit,’ zegt de boodschapper, een ridder. ‘Uw broer is dood. Het heeft er veel van weg dat er een duel heeft plaatsgevonden.’

‘Aha,’ zegt Cardan.

‘En de koningin van de Onderzee...’ De stem van de ridder beeft. ‘Zij is hier en eist gerechtigheid voor haar ambassadeur.’

‘Dat geloof ik graag.’ Cardans stem klinkt droogjes, kortaf. ‘Tja, we kunnen haar natuurlijk niet laten wachten. Jij daar, wat is je naam?’

De ridder aarzelt. ‘Rannoch, majesteit.’

‘Heer Rannoch, verzamel een groep ridders om me naar het water te begeleiden. Wacht op me op de binnenplaats.’

‘Maar de generaal...’

‘Is er op het moment niet,’ maakt Cardan de zin voor hem af.

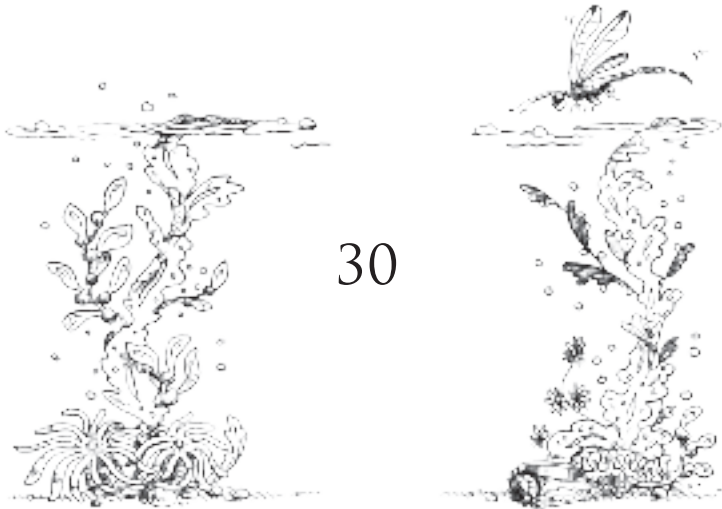
‘Ik zal het regelen,’ zegt de ridder.

Ik hoor de deur dichtgaan.

Cardan komt de hoek om met een hooghartige uitdrukking op zijn gezicht. ‘Nou, vrouw...’ Zijn stem klinkt kil. ‘Zo te horen heb je nog één geheim voor me verzwegen. Kom, we moeten ons aankleden voor onze eerste gezamenlijke audiëntie.’

De moed zinkt me in de schoenen, maar er is geen tijd om alles uit te leggen en er is trouwens ook geen goede verklaring.

Ik moet in mijn kamerjas door de gangen rennen. Eenmaal terug in mijn kamer roep ik om mijn zwaard en trek ik mijn fluwelen kleren aan, terwijl ik me de hele tijd afvraag wat deze pas verworven status inhoudt en wat Cardan zal doen nu hij geen begrenzings meer kent.

Orlagh wacht op ons in een onrustige oceaan, samen met haar dochter en een groepje ridders op zehonden, haaien en allerlei zeewezens met scherpe tanden. Ze zit zelf op een orka en is voor strijd gekleed. Haar huid is bedekt met blinkende zilverkleurige schubben die zowel van metaal lijken te zijn als dat ze uit haar huid lijken te groeien. Een helm van bot en tanden verbergt haar haar.

Cardan zit op zijn grijze ros, in zwarte kleren en met een bloedrode mantel om. Naast hem staan meer dan twintig ridders te paard en zowel Mikkell als Nihuar. Tijdens de rit hierheen probeerden ze te achterhalen wat Cardan van plan is, maar hij heeft hun en, wat problematischer is, mij er niets over verteld. Sinds het nieuws over de dood van Balekin heeft hij weinig gezegd en hij vermijdt het me aan te kijken. Ik heb een knoop in mijn maag.

De blik die hij op Orlagh werpt bevat een kilte die, zoals ik uit ervaring weet, voortkomt uit woede of angst. In dit geval mogelijk allebei.

‘Zoals u heel goed weet is hij dood.’

‘Het was uw verantwoordelijkheid om hem veilig te houden,’ zegt ze.

‘Is dat zo?’ vraagt Cardan met overdreven verbazing en hij brengt zijn hand naar zijn hart. ‘Ik dacht dat het mijn verplichting was om niets tegen hem te ondernemen, niet om hem te beschermen tegen de gevolgen van zijn eigen roekeloosheid. Zoals ik het heb gehoord is hij een duel aangegaan. Ik heb hem echter niet gedood en ik heb het ook niet aangemoedigd. Het is zelfs zo dat ik het heb ontmoedigd.’

Ik probeer niets van mijn gevoelens op mijn gezicht te laten blijken.

Orlagh leunt naar voren alsof ze bloed in het water ruikt. ‘U zou zulke ongehoorzaamheid niet toe mogen staan.’

Cardan haalt nonchalant zijn schouders op. ‘Wellicht.’

Mikkel gaat verzitten op zijn paard. Hij voelt zich duidelijk niet op zijn gemak bij de manier waarop Cardan spreekt, zo achteloos, alsof dit slechts een vriendelijk gesprek is en Orlagh niet is gekomen om aan zijn macht te tornen, om zijn heerschappij te verzwakken. Als ze wist dat Madoc weg is, zou ze wellicht direct aanvallen.

Nu ik zo naar haar kijk, naar Nicasia’s minachtende grijns, de selkies en de vreemde, vochtige ogen van het meervolk, voel ik me machteloos. Ik heb mijn invloed op Cardan opgegeven en heb in ruil daarvoor zijn huwelijksgeefte gekregen. Maar aangezien niemand ervan weet lijkt het er steeds meer op alsof het nooit is gebeurd.

‘Ik ben hier om gerechtigheid te eisen. Balekin was mijn ambassadeur, en als u niet vindt dat hij onder uw bescherming staat, dan stond hij zeker onder de mijne. U moet zijn moordenaar aan de zee geven, waar ze geen vergiffenis zal vinden. Geef ons uw hofmeester, Jude Duarte.’

Even voelt het alsof ik geen adem krijg. Het is alsof ik weer verdrink.

Cardan trekt zijn wenkbrauwen op, zijn stem blijft luchtig klinken. ‘Ze is pas net terug.’

‘Dus u ontkent haar misdaad niet?’ vraagt Orlagh.

‘Waarom zou ik?’ merkt Cardan op. ‘Als zij degene is met wie hij heeft geduëlleerd, dan weet ik zeker dat zij zou winnen. Mijn broer vond zichzelf een expert met het zwaard... Dat was zwaar overdreven. Maar het is aan mij om haar al dan niet te straffen, zoals ik dat nodig acht.’

Het is vreselijk dat er over me wordt gesproken alsof ik er niet ben, terwijl hij met me is getrouwd! Al komt het feit dat zijn koningin een ambassadeur heeft gedood me inderdaad voor als een groter politiek probleem.

Orlagh keurt me geen blik waardig. Volgens mij interesseert het haar alleen dat Cardan veel heeft opgegeven voor mijn terugkeer en door mij te bedreigen denkt ze meer los te kunnen krijgen.

‘Koning van het land, ik ben hier niet om tegen uw scherpe tong te vechten. Mijn bloed is koud en ik geef de voorkeur aan wapens. Ooit overwoog ik u als partner voor mijn dochter, het meest kostbare van de zee. Zij had ware vrede tussen ons kunnen laten ontstaan.’

Cardan kijkt naar Nicasia en hoewel Orlagh hem een opening geeft, een lange stilte, reageert hij daar niet op. Als hij spreekt, zegt hij alleen: ‘Net als u ben ik niet vaardig in vergiffenis.’

Opeens verandert er iets in de uitstraling van koningin Orlagh. ‘Als u oorlog wenst, is het onverstandig om dat op een eiland te uiten.’ Om haar heen worden de golven hoger, hun witte schuimkoppen worden dikker. Er ontstaan draaikolken vlak bij het land, kleintjes, die dieper worden, dan verdwijnen en opgaan in nieuwe.

‘Oorlog?’ Hij staart naar haar alsof ze iets bijzonder verwarrend heeft gezegd en hem dat irriteert. ‘Moet ik echt geloven dat u wilt vechten? Daagt ú mij uit tot een duel?’

Hij is haar duidelijk aan het provoceren, maar ik heb geen idee wat zijn bedoeling is.

‘En als dat zo is?’ vraagt ze. ‘Wat dan, jongen?’

Er verschijnt een voluptueuze glimlach om zijn lippen. ‘Onder elk stukje van uw zee bevindt zich land. Ziedend, vulkanisch land. Ga

tegen mij in en ik zal u laten zien wat deze “jongen” kan doen, vrouwe.’

Hij strekt zijn hand uit en er lijkt iets onder het water naar boven te komen, een soort lichte schuim. Zand. Drijvend zand.

Dan begint om het Hof van de Onderzee heen het water te kolken.

Ik staar naar hem, hoop zijn blik op te vangen, maar hij concentreert zich. Welke magie hij ook beoefent, dit is waar Baphen het over had toen hij zei dat de opperkoning verbonden is met het land, dat hij het kloppende hart is en de ster waarbij de toekomst van Elfhame wordt geschreven. Dit is macht. Door te zien hoe Cardan die toepast wordt het me precies duidelijk hoe onmenselijk hij is, hoe getransformeerd, hoe ver buiten mijn controle hij zich heeft ontwikkeld.

‘Stop!’ schreeuwt Orlagh als het kolken overgaat in koken. Een reep van de oceaan borrelt woest terwijl het Volk uit de Onderzee gilt en op de vlucht slaat, buiten bereik zwemt. Een aantal zeehonden schiet de zwarte rotsen op nabij het land en ze roepen naar elkaar in hun eigen taal.

Nicasia’s haai wordt opzij geslagen en ze valt in het water.

Hete stoom rijst op uit de golven. Een enorme witte wolk rolt over ons heen. Als die optrekt zie ik dat nieuwe aarde samenkomt vanuit de dieptes, hete steen koelt af terwijl we toekijken.

Nicasia knielt op het groeiende eiland met een uitdrukking op haar gezicht die half verbijstering en half doodsangst uitstraalt. ‘Cardan?’ roept ze.

Er speelt een glimlachje om zijn mond, maar zijn blik is troebel.

Hij had gedacht dat hij Orlagh ervan zou moeten overtuigen dat hij niet doelloos is. Nu zie ik dat hij een plan heeft bedacht om dat te doen. Net zoals hij een plan heeft bedacht om zich van zijn eerste gelofte aan mij te ontdoen.

Hij is veranderd gedurende mijn maand in de Onderzee. Hij is begonnen met het smeden van plannetjes en hij is er schrikbarend goed in geworden.

Dat is wat er door mijn hoofd speelt terwijl ik gras tussen Nicasia's tenen door zie groeien en er veldbloemen verschijnen langs de zacht glooiende heuvels die zich ontplooiën, als ik de bomen en doornstruiken zie komen en als de stronk van een boom zich om het lichaam van Nicasia vormt.

'Cardan!' gilt ze als bast zich om haar heen wikkelt, zich om haar middel sluit.

'Wat heb je gedaan?' roept Orlagh als het schors hoger en hoger komt, als takken zich ontvouwen en er bladeren en geurige bloesem ontspruiten. Bloemblaadjes worden over de golven geblazen.

'Wil je nu het land onder water zetten?' vraagt Cardan uiterst kalm aan Orlagh, alsof hij niet net een vierde eiland uit de zee heeft laten verrijzen. 'Stuur je zout water om de wortels van onze bomen te verstikken en onze stromen en meren brak te maken? Zul je onze bessen verdrinken en je meervolk sturen om ons de keel door te snijden en onze rozen te stelen? Doe je dat als het inhoudt dat je dochter hetzelfde lot zal ondergaan? Kom, ik daag je uit.'

'Laat Nicasia gaan,' zegt Orlagh verslagen.

'Ik ben de opperkoning van Elfhame en het bevalt me niet als iemand me bevelen geeft. Jij hebt het land aangevallen. Jij hebt mijn hofmeester ontvoerd en mijn broer bevrijd, die gevangenzat wegens de moord van onze vader Eldred, met wie jij een verbond had. Ooit respecteerden we elkaars terrein. Ik heb toegelaten dat je me respectloos behandelde en jij bent te brutaal geworden. Zo, koningin van de Onderzee, wij zullen een wapenstilstand sluiten zoals je die met Eldred had en met Mab. We zullen een wapenstilstand sluiten of er komt oorlog, en als wij vechten, zal ik geen genade tonen. Niets van wat je dierbaar is en niemand van wie je houdt zal veilig zijn.'

Orlagh denkt na.

Ik hou mijn adem in, onzeker van wat er nu gaat gebeuren.

'Goed, opperkoning. We sluiten een verbond. Geef me mijn dochter en dan gaan we.'

Ik blaas mijn adem uit. Het was verstandig van hem om haar

onder druk te zetten, ook al was het angstaanjagend, want als ze het van Madoc ontdekt, dan zou ze gebruik kunnen maken van haar voordeel. Dan was het beter om dit moment te laten escaleeren. Het heeft gewerkt. Ik kijk naar de grond om mijn glimlach te verbergen.

‘Laat Nicasia hier blijven en je ambassadrice zijn in plaats van Balekin,’ zegt Cardan. ‘Ze is opgegroeid op deze eilanden en velen die van haar houden zijn hier.’

Dat veegt de glimlach van mijn gezicht. Op het nieuwe eiland trekt de schors zich terug van Nicasia’s huid. Waar is hij mee bezig, dat hij haar terughaal naar Elfhame? Ze zal onvermijdelijk problemen veroorzaken.

En toch, misschien is dat het soort problemen dat hij wil.

‘Als ze wil blijven, dan mag dat. Tevreden?’ vraagt Orlagh.

Cardan buigt zijn hoofd iets. ‘Ja. Ik zal niet door de zee worden geleid, ongeacht hoe formidabel haar koningin is. Als opperkoning moet ik leiden, maar ik moet ook rechtvaardig zijn.’

Hij pauzeert en keert zich dan naar mij toe. ‘Vandaag zal ik recht spreken. Jude Duarte, ontken je dat je prins Balekin, ambassadeur van de Onderzee en broer van de opperkoning, hebt vermoord?’

Ik weet niet wat hij wil dat ik zeg. Zou het helpen om het te ontkennen? Als dat zo is, dan had hij me het toch niet zo gevraagd? Op een manier die duidelijk maakt dat hij denkt dat ik Balekin heb gedood. Cardan heeft aldoor al een plan gehad. Het enige wat ik kan doen is erop vertrouwen dat hij er nu een heeft. ‘Ik ontken niet dat we hebben geduellerd en dat ik heb gewonnen.’ Ik klink onzekerder dan ik zou willen.

Alle ogen van het Volk zijn op mij gericht en heel even, terwijl ik naar hun genadeloze gezichten kijk, ben ik me scherp bewust van de afwezigheid van Madoc.

Orlagh lacht haar scherpe tanden bloot.

‘Hoor mijn oordeel...’ Autoriteit klinkt door in Cardans stem. ‘Ik verban Jude Duarte naar de sterfelijke wereld. Pas als haar gratie

wordt verleend door de kroon mag ze weer voet zetten in Faerie zonder haar leven te verbeuren.’

Mijn adem stukt. ‘Dat kun je niet maken!’

Hij kijkt me lange tijd aan, maar zijn blik is mild, alsof hij verwacht dat ik het prima zal vinden om te worden verbannen, alsof ik niet meer ben dan een van zijn eisers. Alsof ik helemaal niets voorstel. ‘Natuurlijk wel.’

‘Maar ik ben koningin van Faerie!’ roep ik.

Er valt een stilte, dan begint iedereen om me heen te lachen.

Mijn wangen gloeien. Tranen van frustratie en woede prikken in mijn ogen als Cardan, een tikje te laat, met ze meelacht.

Ridders grijpen mijn polsen beet. Heer Rannoch trekt me van het paard. Een gestoord moment lang overweeg ik me tegen hem te verzetten, alsof er zich niet nog een twintigtal ridders om ons heen bevindt.

‘Ontken het dan,’ roep ik. ‘Ontken mij!’

Dat kan hij natuurlijk niet, dus dat doet hij niet.

We maken oogcontact en dat vreemde lachje op zijn gezicht is duidelijk voor mij bedoeld. Ik herinner me hoe het was om hem met mijn hele hart te haten, maar die herinnering komt te laat.

‘Kom mee, vrouwe,’ zegt heer Rannoch.

Er zit niets anders op dan met hem mee te gaan. Toch kan ik het niet laten om nog eens om te kijken.

Precies op dat moment zet Cardan de eerste stap op het nieuwe eiland. Hij is precies de heerser die zijn vader was, net zozeer het monster dat zijn broer had willen worden. Zijn ravenzwarte haar wordt van zijn gezicht weg geblazen, zijn rode mantel golft om hem heen en zijn ogen weerspiegelen de vlakke grijze leegte van de lucht.

‘Als Insweal het Eiland van Smart is, Insmire het Eiland van Macht en Insmoor het Eiland van Steen...’ Zijn stem draagt over het pas gevormde land. ‘... dan is dit Insear, Eiland van As.’

Ik lig op de bank voor de televisie. Voor me wordt een bord met vissticks uit de magnetron koud. Op het scherm is een schaatser in een tekenfilm aan het mokken.

Hij is geen bijzonder goede schaatser. Of misschien is hij juist een geweldige schaatser. Ik vergeet steeds de ondertiteling te lezen.

Het is tegenwoordig erg lastig om me ook maar ergens op te concentreren.

Vivi komt de kamer binnen en ploft op de bank. 'Heather reageert niet op mijn berichtje.'

Ik stond een week geleden bij Vivi voor de deur, uitgeput, mijn ogen rood van het huilen. Rannoch en zijn mannen hadden me door de lucht op een van hun paarden vervoerd en me op een willekeurige straat in een willekeurige plaats gedumpt. Ik had gelopen en gelopen tot ik blaren op mijn voeten had, en ik was aan mijn vermogen gaan twijfelen om aan de hand van de sterren te navigeren. Uiteindelijk was ik bij een benzinstation gekomen waar een taxi aan het tanken was en toen schoot me te binnen dat er zoiets als een

taxi bestond. Tegen die tijd had het me niets kunnen schelen dat ik geen geld bij me had en dat Vivi hem waarschijnlijk zou betalen met een handje betoverde bladeren.

Wat ik niet had verwacht was dat Heather weg was.

Toen zij en Vivi waren teruggekeerd uit Faerie had ze blijkbaar veel vragen gehad. En daarna had ze nóg meer vragen gehad en uiteindelijk had Vivi bekend dat ze haar had betoverd en toen was de situatie pas echt uit de klauwen gelopen.

Vivi haalde de betovering weg en Heather kreeg haar herinneringen terug. Heather verliet het appartement.

Ze woont bij haar ouders, dus Vivi blijft hopen dat ze terugkomt. Er zijn hier nog wat van haar spullen. Kleren, haar tekentafel, een setje onaangebroke tubes olieverb.

‘Ze reageert als ze daar klaar voor is,’ zeg ik, al weet ik niet zeker of ik dat geloof. ‘Ze probeert gewoon haar gedachten op een rijtje te zetten.’ Dat ik verbitterd ben geworden door de liefde betekent niet dat iedereen dat moet zijn.

Een tijdje zitten we samen op de bank naar de schaatser te kijken. Zijn sprongen mislukken en hij wordt hopeloos verliefd op zijn coach die zijn gevoelens waarschijnlijk niet beantwoordt.

Straks komt Eik thuis van school, en doen we alsof alles normaal is. Ik zal hem meenemen naar de boskant van het appartementencomplex en daar zal ik hem lesgeven in zwaardvechten. Hij vindt het niet erg, maar in zijn ogen zijn we maar een beetje aan het klooiën en ik kan het niet over mijn hart verkrijgen om hem bang te maken en hem er met andere ogen naar te laten kijken.

Vivi pakt een visstick van mijn bord en haalt die door de ketchup. ‘Hoelang blijf je mokken? Je was uitgeput na gevangen te hebben gezeten in de Onderzee. Je was uit vorm. Hij was je te vlug af. Dat gebeurt.’

‘Dat zal wel,’ zeg ik, terwijl ze mijn eten verorbet.

‘Als je niet was ontvoerd, dan had je de vloer met hem aangeveegd.’

Ik weet niet precies wat dat betekent, maar het is fijn om te horen.

Ze kijkt me aan met haar kattenogen die precies op die van haar vader lijken. ‘Ik wilde dat je naar de sterfelijke wereld zou komen. Nu ben je hier. Misschien vind je het geweldig. Geef het een kans.’

Ik knik maar.

Ze trekt een wenkbrauw op. ‘En als je het niet geweldig vindt, kun je je bij Madoc aansluiten.’

‘Dat kan niet,’ antwoord ik. ‘Hij heeft me verschillende keren geprobeerd te rekruteren, maar ik heb hem steeds afgewezen. Die kans is verkeken.’

Ze haalt haar schouders op. ‘Dat kan hem niets... Oké, dat kan hem wel wat schelen. Hij zou je heel erg laten kruipen en hij zou het de komende tientallen jaren heel gênant ter sprake brengen tijdens de krijgsraad. Maar hij zou je aannemen.’

Ik kijk haar streng aan. ‘En dan? Aan de slag gaan om Eik op de troon te krijgen? Na alles wat we hebben gedaan om hem te beschermen?’

‘Aan de slag gaan om Cardan onderuit te halen,’ zegt Vivi met een felle blik in haar ogen. Zij is nooit bijzonder vergevingsgezind geweest.

Dat is iets waar ik nu blij mee ben. ‘Hoe dan?’ Maar het strategische deel van mijn hersenen komt langzaam maar zeker weer in actie. Grimsen is nog steeds in het spel. Als hij een kroon voor Balekin kon maken, wat zou hij dan voor mij kunnen betekenen?

‘Ik weet het niet, maar maak je daar nog maar niet druk om.’ Vivi staat op. ‘Wraak is zoet, maar roomijs is zoeter.’ Ze gaat naar de diepvries en haalt daar een bak muntijs met stukjes chocolade uit. Ze pakt twee lepels en keert terug naar de bank. ‘Voor nu... Accepteer deze delicatessen, ook al is die de koningin van Faerie in ballingschap niet waardig.’

Ik weet dat het niet lullig bedoeld is, maar de titel doet toch pijn. Ik pak mijn lepel.

Je moet sterk genoeg zijn om keer op keer toe te slaan zonder moe te worden. Dat is les nummer één, dat je jezelf zo sterk moet maken.

Het flikkerende licht van het scherm werpt zijn gloed over ons terwijl we eten. Vivi's telefoon ligt stil op de salontafel. Mijn hoofd loopt om.

Het zou een stuk moeilijker zijn geweest om het tweede boek van deze reeks te schrijven zonder de steun, aanmoediging en kritiek van Sarah Rees Brennan, Leigh Bardugo, Steve Berman, Cassandra Clare, Maureen Johnson, Kelly Link en Robin Wasserman. Bedankt, mijn dappere team!

Dank aan alle lezers die me op verschillende plekken zijn komen opzoeken en die contact met me hebben opgenomen om me te vertellen dat ze *De wrede prins* goed vonden en voor alle kunstwerken.

Een enorm dankjewel aan iedereen bij Little, Brown Books for Young Readers, die mijn vreemde visioen heeft gesteund en dan vooral mijn geweldige redacteur Alvina Ling en onder anderen Kheryn Callender, Siena Koncsol, Victoria Stapleton, Jennifer McClelland-Smith, Emilie Polster, Allegra Green en Elena Yip. In het Verenigd Koninkrijk wil ik Hot Key Books bedanken, en dan in het bijzonder Jane Harris, Emma Matthewson en Tina Mories.

Dan wil ik in het zonnetje zetten Joanna Volpe, Hilary Pecheo-

ne, Pouya Shahbazian en iedereen bij New Leaf Literary omdat zij moeilijke dingen makkelijker hebben gemaakt.

Bedankt aan Kathleen Jennings, voor haar prachtige en tot de verbeelding sprekende illustraties.

Het meest dankbaar ben ik mijn man Theo die me helpt de verhalen uit te vogelen die ik wil vertellen en mijn zoon Sebastian, omdat hij zowel een afleiding als mijn inspiratie is.

Holly Black

Natuurlijk wil ik zijn zoals zij. Ze zijn prachtig, als zwaarden gesmeed in een hemels vuur. Cardan is nog mooier dan de rest. Hem haat ik het allermeeest. Ik haat hem zo erg dat soms, als ik naar hem kijk, ik nauwelijks kan ademen.

Toen Jude zeven was, kwam er een vreemde man langs: een man met gekke kleren, puntige oren en een donderstem. Voor Jude wist wat er gebeurde, haalde hij een zwaard tevoorschijn en vermoordde daarmee haar ouders. Jude en haar zusjes moesten met hem mee, ver weg naar het elfenland Elfhame.

Tien jaar later is Jude een opstandige jonge vrouw. Ze heeft het zwaar in Elfhame: ze wordt gediscrimineerd om haar menselijke afkomst en soms zelfs bedreigd. De arrogante prins Cardan is het ergst van allemaal, dus waarom krijgt ze het altijd zo warm als hij in de buurt is? Het tij keert als Jude door Cardans broer, kroonprins Dain, wordt ingeschakeld als spion. Naarmate haar spionnen-training vordert, krijgt ze meer zelfvertrouwen en maakt ze nieuwe vrienden. Eindelijk lijkt ze haar plek te hebben gevonden. Maar in Elfhame is niets wat het lijkt, en wie hoog vliegt, kan diep vallen...

Holly Black

Verbannen, krachteloos en nog even sterfelijk als altijd probeert Jude Duarte haar leven weer op te pakken. Als het verraad van Cardan haar één ding heeft geleerd, is het wel dat macht makkelijker te verwerven is dan vast te houden. Maar Jude is allesbehalve van plan zich gewonnen te geven. Als haar tweelingzus Taryn onverwacht op de stoep staat – in levensgevaar en met een afschuwelijk geheim – vormt zich het eerste idee voor een meesterlijk plan om alles te herwinnen wat Cardan haar heeft afgenomen.

Om haar zus te redden, zal Jude opnieuw moeten doordringen tot het hof van de elfen en haar gevoelens voor Cardan onder ogen zien. Maar Elfhame is niet meer zoals ze het heeft achtergelaten. Het land balanceert op het randje van oorlog en zodra Jude een stap over de grens zet, raakt ze verstrikt in een bloederig politiek conflict. Terwijl een krachtige vloek wordt ontketend en de spanningen een hoogtepunt bereiken, moet Jude voor eens en voor altijd kiezen tussen haar ambitie en haar hart...